ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

காருட புராணமென்று வழங்குகிற

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்.

இஃது

லெத்தகிராப் சித்திர படங்கள் அயிரிகபடி

நூதனமாகச்செய்து

கவித்தலம்.

ஸ்ரீமாந்துரைசாமிமூப்பனாரவர்

மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிரதிககிணங்க.

காஞ்சீபுரம்,

சிங்காரவேலுமுதலியார் அவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு

புதுவை

நாராயணசாமிநாயுடு

அவர்களால்

பதிப்பிக்கப் பட்டது

1894.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த குரவேநம:

ஸ்ரீ ம தே ரா மா நு ஜா ய ந ம:

ஸ்ரீகருடபுராண சாரசங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுண சொரூபனாகிய ஸ்ரீசர்வேசன் கருடபகவானுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்புராணம், பின்னர்சூதமாமுனிவரால்நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச்சொல்லப்பட்டது ஸ்ரீ கருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீ கருடபுராண மென்னும் பெயராயிற்று. ஜீவனிறக்கும்விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம் பெற்று யமதூதர்களோடு யமலோகஞ்சார்ந்து, கணப்பொழுதில் மீண்டு. சவத்தின் அருகேவந்து, இம்மையடைதலையும், கிருத்தியம்செய்யவேண்டியவிதத்தையும்பத்து நாட்பிண்டங்களால்ஜீவன்சரீரம்பெறுதலையும், பதின்மூன்றாநாள் யமதூதர் பிண்டசரீரம்பெற்ற ஜீவனைப்பாசத்தால்பிணித்துநாளொன்றுக்கு இருநூற்றுநாற்பத்தேழுகாதவழிதூரம் ஓராண்டுவரையிலும் நடத்திச்செல்லுதலையும், பூலோகத்துக்கும் யமபுரிக்கும் இடையிலுள்ளஎண்பத்து நான்காயிரங்காதவழியில் அஸிபத்திரவனம் அதாவது சூரியன்போன்ற இலைகளுடையவனமும், உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்தும்இடமும் அதிகஉஷ்ணமும்,குளிருமுள்ளஇடங்களும்இருளுள்ள இடமும் ; சிலாவருடமுடைய இடமும் ; இருத்தலையும், சீயாலும்இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாபிகளுக்கும் அப்பாபிகளை ஊறுசெய்யப்பலவகைச்சந்துக்களுக்கும்ஸ்தானமாய்வைதரணிநதிகிடத்தலையும், யாமியம், சௌரி, கந்தருவநகரம், குரூரம்கிரௌஞ்சம், வித்திரம். பக்வாபதம்.துக்கதம், நாநாக்கிரந்தம், சுதப்தம், சீதாப்ரம் என்றபட்டணங்களில்யமதூதர் கட்டளையால் ஜீவன் சிறிதுபொழுது தங்கிமாசிக பிண்டங்களை யுண்ணுதலையும், மேற்சொன்னவற்றில்விசித்திரம் என்றநகரம் சார்ந்து ஊனஷாண்மாசிக பிண்டத்தை யுண்டு, ஏ

மூாமாசிசபிண்டத்தை யுண்ணுஙகாலே சிலபிசாசங்கள் வந்து அ
ப்பிண்டத்தைக்கவர்ந்து கொள்ளுதலேயும், ஜீவன் யமபுரிக்கரு
கில் சாரலும், பிண்டசரீரம் நீஙகிஅங்குஷ்டப்பிரமாணமாய்ஒரு
வன்னி மரத்தில் சற்றுதங்கிக் கருமத்தாலாகிய சரீரம் பெற்று
யமன் முன்புபோதலேயும்யமபுரியின்தன்மையையும் யமனுடை
ய அரண்மனேயும் யமன்வீற்றிருக்கின்றமண்டபமும்,சித்ரகுப்த
ன் அரண்மனேயும்மகாரோகங்களின் கிருகங்களும் நரகங்களின்
பெயரும், ஆகியஇவற்றின் பெற்றிமையையும், பாபம்செய்தஜீவ
ர் உலக்கையால்மொத்துண்டும், ஆயுதங்களால் சிதைக்கப்பட்டு
ம். சுரிகையால்சீவப்பட்டும். செக்கால்அரைக்கப்பட்டும் நெரு
ப்பில் வாட்டப்பட்டும்செம்பினுல்செய்யப்பட்டுத்தப்தமாயிருககி
ன்றஆண்பாவைபெண்பாவைகளோடுசேர்க்கப்பட்டும்கரும்பை
ப்போல ஆலேயில்கொடுக்கப்பட்டும் நரகங்களில்தள்ளிஅழுந்த
ப்படும் துன்பப்படுத்தலாயும்இன்னபாபம்செய்தவன் இன்னச
ன்மமடைகின்றனன் என்பதையும் இன்னபாபம்செய்தவன் நர
கம் அநுபவித்து இன்ன குறிப்போடு பிறப்பான் என்பதையும்
இன்ன தீவினேயால் கொடியதாகியபிரேதசன்மம்வரும் என்பதை
யும் நித்தியசிராத்தமும் வருடசிரார்த்தமும் செய்யவேண்டிய
விதியையும் கருமம்செய்யாவிடின் மரித்தஜீவன் துன்பப்பட்டுப்
பிரேதசன்மமடைந்து குலநாசம்செய்தலேயும் கருமம்செய்யப்ப
ட்டால் ஜீவன்இனிதாய்ச்சென்று இன்புற்றுச்சுவர்க்கவாசம்செ
ய்து குலத்தோரை ஆசிர்வதித்தலேயும், நல்லவினேசெய்த ஜீவ
ன் உத்தமஉலகு அடைதலேயும் ஜீவன் நல்லுலகடையதுவசஷி
ய பூதானம் சொன்னதானம் கோதானம் பருத்தித் தானம் சய்
யாதானம் இரும்புத்தானம திலதானம் தீபதானம்உப்புத்தான
ம் கடதானம் பததானம் விருஷோற் சர்க்கம் நாராயணபலி மு
தலியவை செய்யவேண்டிய விதியையும் - பிறத்தலுக்கும் இறத்
தலுக்கும்- ஆசௌசமுள்ள விதத்தையும்துன்மரணம் அடைந்
தவனுக்கு இன்னகாலத்தில்இவ்விதம் கருமம்செய்யவேண்டும்எ
ன்பதையும் சந்நியாசமும் பிராயோபவேசமும் சக்கமனமும் ஆ
கிய. இவற்றின் மேன்மையையும்பின்னும் ஜீவனுக்குஉறுதியாயு
வற்றையும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தமாயவற்றையும் இப்புராணம்
புகலாநின்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

கவித்தலம் கலவிசசாலைத் தமிழ்ப்புலவர்

மு வை ஐயாதுரை ஐயரவர்கள்.

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

——[0]——

பூகளும்புவிமகளும்புகழ்மகளுமகலாதபுணர்ச்சிரோகக்கி, நா
மகளுநோற்றவரினணிபுரியப்பெற்றதுரைசாமிநாமன், தூமகளு
நறுந்துளவத்தொண்டயனுஞ்சேரகலத்தான்றாயவன்பன், பாம
களுநகிளிசிறப்பப்பைந்தமிழிற்காருடத்தைப்பகர்ந்தான்பாரீர்

உலசளிக்குந்திருமார்பனுவந்துவணப்புள்ளாசுக்குரைத்த
நூலை, பலகலையுநன்குணர்ந்தசவுனகாதியர் கேட்பப்பகர்ந்தான்
சூதன், அலகில்புகழ்கவித்தலத்திலவதரித்ததுரைசாமியருளி
ற்றநந்தான், நிலவலயத்தோருவப்பக்கருடபுராணந்தமிழினிசழ்
த்தியன்றே

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

சென்னைச் சருவகலாசாலைத்தமிழ்த்தலைமைப் புலவர்

கோமளபுரம்

இராசகோபால பிள்ளையவர்கள் செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

பொன்றுரிதழிப்புரிசடையோன்புண்டரிகவானவன்முதல்
அன்றாதிமூலமலராமெயிவனென்றறையுண்மை
இக்கானிலமீமிசையாருமினிதுணர்ந்துய்வானிபமுன்
பன்றுவழைப்பவந்தவன்கண்படைகொள்வதுவண்கவித்தலமே

கன்னற்கமுகவேலிநனிசூழ்தரும்பண்ணைக்கருமேதி
உன்னக்குழவிமுலைவழித்தாஒழுகுதிம்பாலொண்டிவலை
நன்னாக்கதிர்வெண்டாளமெனநாகுநன்குதெருளாமே
முன்னிமருண்டாலின்னவளமொக்குநாடுகவித்தலமே.

இறந்துபாடுபிறக்கைதயனுமிடர்வெம்பவத்தினுலையாமே
சிறந்துபாடுதிருமறையாற்சிவனவ்விரிஞ்சிதேவரெலாம்
துறந்துபாடுதூயர்பலர்துவன்றிவழிபாடியற்றியுளம்
மறந்துபாடுபடாதேத்துவளமாநாடொண்கவித்தலமே.

இந்தத்தொனமாணசர்க்கேலினியகருணையன்புனடமை
உந்தற்கறியவாய்மைபொணாயுணாவாதியற்குணனெருங்கு[யான்
வந்துற்றெருமாணிடப்படிவம்வாய்ந்தாங்கமைந்த பெருந்தகை
சிந்தைத்தூயனெனவென்னைசெயலுந்தூயன்றெரிக்கிலம்மா.

இறுதிவேலைத்தனிமுதல்வயினிதுபுக்குக்கியிடை
ஆறுதியாகவோர்புடையினங்கிமற்றுமுமிழமையத்
துறுதிமேயவ்வெச்சில்படுமும்பர்ச்சிறிதும்பேணுமே [யான்
பெறிதின்பேறிஃதெனத் திருமாற்பேணிப்பாராய் வாழ்பேரியல்

பொய்மைதிளைக்கும்புறச்சமயப் பொருவெம்முரட்கார்மதக்களி
வெம்மைதணந்துவிறழுங்கியிரியல்போகவெகுண்டடர்த்து [ரு
மெய்மைதெரித்தவிறற்சீயமுக்கோர்பகவர்வேங்தென்னும்
எம்மையுடையாருணையின்கிழியையவொழுகும்பெற்றியான்

தெனுதுகுமரிவடாதுவரைதிருவேங்கடமென்சிலம்பூடு
தனுதுபுகழ்மைநிறுவியுயர்தமிழ்மாப்புணரிவாய்மடுத்தோன்
பிறுதுமின்பென்றுறுபொருளைப்பெட்பிற்காப்போமுகங்கவிழ
மறுதுமனுதென்றிரவலர்க்குவாய்ந்துபுரவுசெயும்வள்ளல்.

என்னுஞ்சீமாநதுரைசாமியேந்தலிருசீர்நிலவரைப்பில
மன்னுமுயிர்சென்மருமைக்குவகுக்குங்கருமமற்றில்லை
இன்னபுரிகமன்றவெனவியம்புகருடபுராணமுரை [யார்க்கே
தென்னன்றொல்லிற் செய்தளித்தான் வறளிசொல் வசனந்தெரி

மஹாவிஷ்ணு- கருடாழ்வார்- சௌனகாதிமஹாரிஷிகள்- சூதமாமுனிவர்

ஸ்ரீ

ஸர்வம்விஷ்ணுமயம்ஜகத்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த குரவே நம:.

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்.

முதலாம் அத்தியாயம்

நான்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

திருவடிகள்.

கைம்மழுமூவிலையெஃகங்கதிர் நிலாச்செஞ்சடைகார்க்கள
ன்கரந்து, மைம்மலிகார்க்குழலியஞ்சனா தேவிமணிவயிறுவந்த
தோன்றல், தெம்மலிமுப்புரமெரித்தசெயலெற்றென்றும்பருமே
செப்பிவாழ்த்த, விம்முறநீணிலங்கையிற்பல்புரமெரித்தவிறலோ
ன்றாள் விரும்பிவாழ்வாம்.

பெரிய திருவடிகள்

வரியதிருவடிபுனையும்விழியுடைய விக்கையணிவயிறுந்து
கரியதிருவடிவுடையமறைமுதலியிவரும்வாகனமாயோன் [சே
உரியதிருவடியவன்றாள்கணவன்சீர்த்தியெனஉரைத்தேநெஞ்
பெரியதிருவடியைபணிப்பேணுதியேர்பிறவாதபேறுற்றுயே.

ஸ்ரீமத வேதாந்தாசாரியா

திருயான்பெயப்பரனேனோ திறனிலாவுயிர்களெனச்செய்யவேதம், ஒருவாமலுனாயெவு மஃதுணராதிழுதையர்செய்குறுவாதந்துய், பெருவாதமுன்படமா தயற்றிவயம் பெறுநங்கள்பிரானெனப்பிலலாக, கருமாதவன்சமயங் கழுமவரு தூப்புலமாற்சருதிவாழ்வாம்

ஸ்ரீமத பாஷ்யகாரா

முதுமறைநெறியோடு முரணியிகன்மொயச்சமய முரணித்தேக, மதுவிரிபைந்துழாயவெஙசன் மணிவண்ணன்சமயநெறிமலிந்திட்டோஙச, எறுபொருளுமுணராருரு செய்பொருளேயினிதிணுணர்துய்யயாணர்ப், புதுவெயில்சூழ் மணிமாடப் பூகபுரி புஙகவன்றாள்போற்றிசெயவாம

ஸ்ரீமத பராங்குசர்.

விண்ணவாக்குஞ்செவிபூற நாவுறவிரிதமிழ மாமறைவிரித்து மண்ணவாக்குவதத்தவம்மான்மலிபொருநற்றிருக்குருகூர் வந்தவள்ளல், எண்ணவற்குந் தந்தபிற பெண்ணைத்துமிழுக்குறவாணிமையோர்க்குந்தீக், கண்ணவற்குமெட்டாதகதி பெறயாமவன்கழல்கள் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகியார்

நய்யாத நான்மறைகளவிற்றுமொருசெழுமுத்தனன்னிற த்துவைகிமெய்யாய், தவம்புரிந்தோர் விதுவணிவோன விரிமல ரோன் விண்ணோராகப், பொய்யாதுப்புரிந்தவளைப் புரந்தளிங் குங் கடைக்கணருளமொழிந்துபுண்கண், செய்யாளையெழில்வி ந்திரபுரத்திலமர்செயபாளைச் சிந்தித்துய்வாம்.

ஸ்ரீமத்தெய்வநாயகப் பெருமான்.

நயந்தரிக்கும்படைக்குமளிக்குந் தொழில் பூணற்குணக்கு க்கடலாய், நல்குவியுந்தரிக்கு முக்கணோண்க ளாயிரங்கணுடை யார்க்கும்விபுதர்கருந்தன், சயந்தரிகருந் திகிரிசிரப்பொரிக்கிம யிந்திரபுகத்துத் தலத்தின்மேய, வயந்தரிக்குந் தெய்வநாயகப் பெருமாணடிவைவழுதல்செய்வாம்.

பெரியாரருளிச்செயல்.

வாணிலாமுறுவற் சிறுநுதற்பெருந்தோண மாதரார்வன முலைப்பயனே, பேணினேனதனைபபிழையெனக்கருதிப்பேதை யேன் பிறவிநோயறுப்பான், ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணினே னெண்ணியிளையவர்கல்வியின்றிறத்தை, நாணினேன்வந்துன்றி ருவடியடைந்தேனைமிசாரணியத்திலெந்தாய்.

ஏதம்வந்தணுகா வண்ணநாமெண்ணியெழுமினோ தொழு துமென்றிமையோர், நாதன்வந்திறைஞ்சு நைமிசாரணியத்தெ ந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்துக், காதலேமிகுந்த கலியன் வா யொலிசெய் மாலைதான் கற்றுவல்லார்கள், ஓதநீர்வைய மாண்டு வெண்குடைக்கீழும்பருமாகுவர்தாமே.

நூல்.

திருவுறையும் திருமார்பனாகிய திருமாலினது உந்தியில் தோன்றியநான்முககடவுள் படைத்த இடம் அகன்ற இப்புவியின் கண்ணே தவம்புரிதற்குத்தகுந்த தானமாயபுராணங்களென்னும் பைங்கூழ்விளையும் நல்லஞ்செய்ங்கிலனாய், அடவிகளுகளெல்லாம் அரசெனற்பலதாய், விளங்காநின்ற ○ நைமிசாரணியத்தில், வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திற உணர்ந்தவர்களும், பிரமருத்திரேந்திராதிதேவர்களை நேரானவர்களும், சொரூபத்தியானஞ்செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ அரிகதாசங்கீர்த்தன சீலர்களும் ஆகிய சௌனகாதிமகருஷிகளைச்சேவிக்கவிரும்பிப் புராணம்புகல்வோரில்தலைமைபெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்நைமிசவனம்வந்து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களைக்கண்டு தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அம்மாமுனிவர்கள் உகந்து ஈந்த ஆசனத்தில்விநயத்தோடு வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஆங்கிருந்தருஷிகளெல்லாரும் சூதபுராணிகரைப் பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே! தேவரீர் முகமாய் வைணவசைவ புராணங்களைகேட்டு மிகக்களித்தோம். பிரம்மனைக்குறித்தவை இராசதபுராணமாகலாலும் சிவனைக்குறித்தவை தாமதபுராணமாகலாலும். மூகற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவிக புராணமாகலாலும் அவ்விஷ்ணுபுராணமே தத்துவம் சொல்லுமாகலாலும் விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்னுங்கேட்க விரும்புகின்றோம், தேவரீரோ பகவதம்சராகிய வேதவியாச பகவானுடைய மாணாக்கராயினீர் அல்லதூஉம் அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத்தெளிந்திராயினீர். நீர் அறியாதது ஒன்றும் இலது. தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதாகிய ஒருசாத்துவிகபுராணத்தை எங்கட்குச் சொல்லும்படிகருணைக்கோரில்லமாய் எழுந்தருளியிராநின்ற தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். ஓ சூதமாமுனிவரே! உலகில் ஜீவர்களுக்குச் சனனமும் மரணமும் எக்காரணத்தால் உண்டாகின்றன?

○ நைமிசாரணியம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியில் ஒன்று.

எந்தச்செய்கையால் நரகம்சுவர்க்கமும் வருகின்றன? எக்காரண த்தால் நோய்பிணிவரும்? எப்போது)X(பிரேதசன்மம்வரும்? எத னால் அச்சன்மம்நீங்கும்? எதனால்முத்திகிடைக்கும்? இவற்றையெல் லாம் எங்கட்குத்தெளிவுறச்சாற்றவேண்டுமென்றுவேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர்வியாசபகவானுடைய சீர்பாதங்க ளைத்திருவுளத்தில் தியானித்து உச்சிமேல் கரங்குவித்துச்சர்வ ஜகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தொழுது சௌனகாதி முனிவர்களைநோக்கி அந்தணர்களே! யாவற்றையும்முற்றும் உ ணர்ந்தநீர் நன்குவினவினீர் உங்களுடைய வினாவிற்குவிடையா க ஒருநல்லகதைசொல்லுகின்றேன். மனத்தைஒருவழிபடுத்தி க்கேட்பீராக. ஓமகாருஷிகளே! அயனாரனாதிதேவர்கட்கும் தே வனும்சர்வாந்தர்யாமியும் சிருஷ்டிஸ்திதி சங்காரங்களை லீலையா கச்செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரமபதவாசியும் ஆகி ய ஸ்ரீமந்நாராயணனை முன்னொருகாலத்தில் கருடபகவான்பணி ந்துநீர் இப்போது வினவியதுபோலவே உலகநன்மையின் பொ ருட்டுவினவி விடைபெற்றனன் அவற்றைச்சொல்லுகின்றேன் கேண்மின் அக்கருடபகவான் பரமனைநோக்கி ஏ ஜகந்நாதா!ப ரந்தாமா! எள்ளினுள் எண்ணெயபோலஎங்கும் நிறைந்தவனே! அயனரனாதியரும் இன்னதன்மையனென்று அறியாத ஸ்ரீஹரி யே! ஜீவா உலகிலியாது காரணத்தால் பிறந்து இறந்து சுவர்க்க நரகங்களை அடைகின்றனர்? எந்தப்பாபத்தால் பிரேதசன்மம் அ டைந்துஎந்தப்புண்ணியத்தால் அதுநீங்குகின்றனர்? எக்கருமத் தால நிரதிசய இன்பவீடாகிய நின்துஉலகையெய்துவர்? முன்செ ய்தபாவங்களை மரணகாலத்தில் எதனால் நீக்கி நல்லுலகுபெறு வர். பாபங்களெல்லாம் எக்கருமத்தால நிவர்த்தியாகும்? ஓபரந் தாமனே! மரிக்குங்காலத்தில் யாவனைநினைத்தால் நற்கதிகிடை க்கும் இவற்றையெல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றியருளவேண் டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரபுவும், நாரகத்தில அயனம் செய்கி ன்றவனும் நாரசமுகம் கொள்கின்றவனும், எல்லாருடைய மன த்திலும் உறைந்துயாவற்றையும் பார்க்கின்றவனும், சகலசெயல் களுக்கும்காரணமாகியவனும் ஆகிய அவ்வர்பகவான் கருணை பு

)X(பிரேதசன்மம் பூதப்பிரேத பைசாசாதி சன்மங்களிலொன்று

நின்று வைனதேயனைப்பார்த்து மகாபராக்கிரமசாலியாகிய கரு
டா! நன்குகேட்டனை; நீகேட்டவையெல்லாம் உலகில் இரகசிய
மாயுள்ளன. அவற்றைக்கூறுகின்றோம்கேண்மோ. பல்நாள்வாழ்ந்
தாலும்ஒருநாளில் இறப்பது சத்தியம் என்பதை ஒரு சேதனனா
யினும்நினைக்கின்றான் இலன். பிறந்தவர்பின்பு இறத்தல் உ
ண்மை என்று நினைக்கின்றவன் கோடியில் ஒருவன் உளனோ? இ
லனோ? உயிர்கவரும் கூற்றுவன் ஒருவனுளன். இறுதிக்காலத்தி
ல் அவன்கையில் அகப்படவே வேண்டும் என்று அடுத்தடுத்து
நினைத்துத்திடுக்கிடுகின்றவன்யாவனோ அவன் ஒருவனேயின்று
போயிற்று நாளைபோயிற்று என்றுவாணாள் வீணாய்க் கழிக்
கின்றதே, நமன்வந்து விடுவனே. ஐயோஎன்செய்வோம் என்று
அஞ்சிநல்லறம்செய்வான். ஒருவன் தனக்கு உரியகருமங்களைச்
செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக்காப்பாற்றும். இன்ன
மரபிற்பிறந்தவனுக்கு இன்னகருமங்கள் தாம்உளவென்றுவேத
சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கலுழனே! அவற்றை யுணர்ந்து
தான்பிறந்தகுலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கருமங்களைத்தவிர்த்து
மேலினும் கீழினும்செல்லாமல் உரியகருமங்களையே யாவன்புரி
கின்றானோ அவனே எவ்விடத்திலும் மேன்மைபெறுவன்.

பிரமக்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரர் என்றுநான்குவருணத்தா
ர்உளர். அவர்களில் பிராமணருக்குத்தானம்கொடுத்தலும், வா
ங்கலும், யாகம் செய்தலும், செய்ய உரியவர்கட்குச் செய்வித்த
லும், வேதமோதலும், ஓதஉரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலும்ஆகி
ய ஆறுகருமங்கள் உளவாம், க்ஷத்திரியருக்கும் வைசியருக்கும்
தானம்கொடுத்தலும் யாகம்செய்தலும் வேதம் ஓதலும் ஆகிய
மூன்று கருமங்கள் உரியவாம். சூத்திரருக்கு முதல் வருணத்
தோர் ஏவும்தொழில்களைப்பணிந்துசெய்தலே உரியதாகும் ஓக
ருடா! அவரவர் மரபிற்குரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்றலே அவரவரு
க்குப்பெரியதவமாகும். அத்தவத்தில் வழாது ஒழுகுவார் யாவ
ரோ அவரோ மோகமும்யோகமும் ஒருங்கெய்திநெடுநாள் வாழ்ந்
து இறுதியில் நல்லுலகடைவர். ஆகையால் யாவரும்தத்தமக்கு
ரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்பதுவே சிறப்பாகும். யாவராயினும் எப்

பொருளையும் விழையலாகாது எத்தன்மைத்தாய மாதவத்தையும் அந்த இச்சைகெடுத்து விடும் அவாவையொழித்தவரே பேரறிஞராகுவர் என்றருளிப்பின்னும் அருளிச்செய்கின்றனன்.

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஞதம்காமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர் வாசுதேவன் பறவைக்கரசே! உலகில் எண்பத்துநாலுலட்சம்யோனி பேதங்களுண்டு. அவாவை அண்டசம், உற்பிசம், சராயுசம், சுவேதகம் என்றநான்குபிரகாரமாயுள. அந்தநான்குவகுப்பிலமுட்டையினின்று இருபத்தொறு லட்சம்பறவை முதலியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொரு லட்சம்மரம்முதலியவைகளும் கருப்பையினின்று இருபத்தொருலட்சம் மனிதர் முதலானவர்களும், வேர்வையினின்று மிருபததொருலட்சம்கோசுகு முதலியவைகளுந் தோன்றுவனவாகும். கலுழனே? சன்மங்களில்மானிட சன்மம் கிடைப்பது அரிதினும்அரிது. அச்சன்மமே புண்ணியசன்மமாம். ஒருபொருளைப்பார்க்கக் கண்ணும். கேட்கச்செவியும், இனிமையையுணரநாவும் நாற்றமறியநாசியும், காமவின்பத்துக்குமெய்யும், நன்மைதீமைகளைப்பகுத்துணர உணாவுமுளவாயினபடியால், மானிடசன்மமே சிறப்புடைய தாகும் அம்மானிட சன்மத்தில் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர்என்று நான்குசாதியாருளர் ஆடையொலிக்கும் வண்ணரும்தோல் தைப்போரும் நாட்டிய மாடுவோரும் ஓடம் விடுவோ

ரும் கம்மாளரும் () துன்னயரும் வேடரும் ஆகியவிவர்கள் அச்சூத்திரசாதியாரினும் தாழ்ந்தசாதியாராவர். உணவும்உறக்கமும் அச்சமும் புணர்புமாகியவிவைகள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இயற்கையாயுள்ளனவாகும் ஞானமாத்திரம் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பொதுவன்று. சிலதேசஙகளில் மானிடர் ஒரேகாலுடையவராயும், இரண்டுகால்களுடையவராயும், அநேககால்களுடையவராயும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூமியே புண்ணியபூமியாகும் அப்பூமியில் தேவர்களையும், மகருஷிகளையும், பிதிரர்களையும் பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மையுண்டாகும், அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும் எப்போதும் சந்நிதிகொண் டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே! பூதப்பிரேத பைசாசாதியுள்தேகம்பெற்றசீவர் சிரேஷ்டர், அசசீவருள் பசுபட்சிசன்மமடைந்து சிறிதறிவினால சீவிப்போர் சிரேஷ்டர் அவருள் மனிதர் சிரேஷ்டர். அம்மானிடருள்பிராமணர் மிகச்சிரேஷ்டர், அப்பிராமணருள்வேதசாஸ்திரமுணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். அவருள் அப்படியோ இப்படியேயென் றையப்படாது உபசாரவழக்கை நீக்கிவேதார்த்தங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்சிரேஷ்டர் உணர்ந்தவழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும் சிரேஷ்டர், அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரே மிகச்சிரேஷ்டராவர் ஓ கருடா! அநேககோடிசன்மங்களாலே பெறப்படுவனவாகிய சுவர்க்கமோட்சங்களை அடைவதற்குமானிட ஜன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்தும் நல்வினை செய்து நல்லுலகுபெறாமல் நரகம்புகத் தீவினையேபுரிந்து அச்சன்மத்தை வியர்த்தமாக்குவோரே உலகில்பலருளர் புண்ணியத்தா லடைந்த அம்மானிட சன்மத்தால் பேறுபெறாதோர் தமக்குத்தாமேவஞ்சனைபுரிவோராவர். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொருளாசையாகிய இவற்றிலேயே தலைப்பட்டுத்தன்மங்களையறியாது உழல்பவன்யாவனோ அவன்மிருகங்களோடொப்பாவனேயன்றி நன்மக்களோடுசேரான். அவனுள் தீயன் ஒருவனுமின்றி ஆசைப்பெருக்கத்தினாலே பிணிக்கப்

() துன்னயர்- நெய்தனிலமாக்கள்.

ட்டமனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வளவென்பதில்லாமல் யாவும்
நிரம்பக்கிடைத்தாலுமின்னும்வேண்டும்வேண்டு மென்றே அலை
வானே யல்லாமல்கிடைத்தமட்டில்சாலுமென்று திருப்தியடை
யான் நூறுபொன்பெற்றனேல் அவன்திருப்தியடையாது ஆயி
ரம்பொன்னையிச்சிக்கின்றான் ஆயிரம்பொன்னடைந்தவன் லட்ச
ம்பொன்னையிச்சிக்கின்றான் லட்சம்பொன்னடைந்தவன் கோடி
ப்பொன்னைவிரும்புகிறான் கோடிப்பொன்னையடைந்தவன் ஒரு
தேயத்தைவிரும்புகிறான், தேசமடைந்து அரசனாயினவன் புவி
முழுதுக்குஞ்சக்கரவர்த்தியாக விரும்புகிறான்சக்கரவர்த்தி தே
வனாக விழைகின்றான்தேவர்களோ இந்திரனாகவிரும்புகின்றார்க
ள் அவ்விதம் இச்சைமேல் மேல்பெருகுமே யன்றி ஒருவர்க்கும்
அதுஒழியாது இந்தஇச்சையை யொழிக்காதவன்கண்டவரையெ
ல்லாங் கரங்குவித்து இரந்து அவர்களால் இகழப்பட்டு நரகத்
துக்கே ஆளாவன் கொடுங்கேடியாவும் ஒருங்கெய்துவதற்கு அ
வாவே காரணமென்று அதனை வோறுத்த மகான்கள்யாவராலு
ம்போற்றப்பட்டு அந்தியகாலத்தில சுவர்க்கலோகம்சார்வார்கள்
புலன்சென்றவழி மனத்தைவிடாது அடக்கிசுதந்தரனாயாவ
ன் இருக்கிறானோ அவனே எல்லாநலங்களுக்கும் உரியனானவன்
சுதந்தரமில்லான் பாலியபருவத்தில்தந்தைதாயரது சொற்கே
ட்பான் யௌவனபருவத்தில் மோகசூழ்ச்சிக்குமுதேவியாகியதன்
தேவியினது கட்டளையைத்தலைபணிந்து தலைமேற்கொள்வன்வா
ர்த்தவியபருவத்தில் புத்திரபௌத்திரர்சினந்து கிழப்பிணமே
வாய்புதைத்து வெறுமனேகிடப்பாயென்று அதட்டிச்சொல்லு
மொழியைக்கேட்டுப் பொருமிக் கிடப்பன் ஆதலால் கற்றுணர்
ந்த ஞானமில்லான் பெண்களைப்போலவே என்றுஞ் சுதந்தரமி
ல்லாதவனே யாவன்

கலுழனே ! கலைமான்புள்ளாங்குழலின் இசையை கேட்டு
இருப்பிடம்விட்டுப்போகாதுஇருந்துவேடனாற் பிடிக்கப்படுதலா
ல் அக்கலைமான்காதால்கெடுவதாகும், யானைபுணர்ச்சியை விழை
ந்துபெண்யானையைத்தொடர்ந்துசென்றுயானைப்பாகர்கள்தோ
ண்டியகுழியில் விழுதலால் அவ்யானை பரிசஇன்பத்தால்கெடுவ

தாகும் விட்டிற் பூச்சி விளக்கைக்கண்டு நல்லகனியென்று நினைத்துவிழுந்து அவ்விளக்கில் சாகின்றமையால், அப்பூச்சிகண்ணால் கெடுவதாகும் வண்டு உண்ணக்கருதி இறாலில் தேனைச்சேர்த்து அதிலிருக்கும் போது நறுந்தேன்கொள்பவன் தீயால்கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டுநாவல் கெடுவதாகும் மீன் தூண்டிலின் முனையில்கோத்த இறைசசியின்நாற்றத்தைவிரும்பி உயிர் நீப்பதால் அம்மீன் நாசியாலகெடுவதாகும் ஓ கருளனே! அங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தாலேயே அவைகள் நாசமடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையுமுடைய மனிதன் அருங்கேடுற ஐயமுளதோ. இல்வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில் எதுமிகுதி யானாலும், பெண்டுபிள்ளைகளாகிய வன்கயிற்றால் கட்டுண்ட மனிதன் என்னும் நற்கதியடையான் பாலியனாயினும் யுவவாயினும், விருத்தனாயினும், நாள்கழிதலை எண்ணும்மிருத்யுஒருவன உளனென்றுணர்ந்து நடப்பானிலன் உலகில்பிறந்துபிறந்தே இறக்கின்றான் கேளாதே வந்துபிறப்பது போலவே பெண்டுபிள்ளை மனைகளைவிட்டு யாவரும் பார்த்திருக்கசொல்லாமலே போகின்றான் தாய் தந்தையர் பெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தானொருவனாகவே எப்படி வந்தானோ அப்படி அவன் மாத்திரம் ஒருதனியேபோகின்றான் ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேகத்தைக்காஷ்டம் போலப் புவியில்கிடத்தி உறவினரெல்லாரும் ஆ! ஆவென்று அரற்றுகின்றனர், அவரழுகின்றமையால் இறந்தவனடையும்பயன்யாதுளது, பொய்பத்திரமெழுதுதல் பொய்க்கரிகூறுதல் வழிப்பறித்தல் கொலைபுரிதல் முதலிய தீத்தொழில்களைப் புரிந்துஒருவனபொருள் சம்பாதிக்கஅப்பொருளை, அவனைச்சார்ந்த எல்லாரும்அனுபவிப்பார், பொய்யோலையெழுதுதல் முதலிய அத்தியவினைகளைச் செய்ததால் வரும்கொடியபாபத்தில் அப்பொருளை யனுபவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில் ஒரு சிறிதும் அவர்களுக் கில்லை அப்பாபச் செயலைச் செய்து பிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவனோ அவனொருவனே வினைபாவம்முழுதுக்கும் பாத்தியனாகித்தீவாய்நரகமெய்துபின் அங்ஙனம் தீத்தொழில் புரிந்து ஈட்டிய பொருள் இறந்த அவனோடு செல்லுமோ வென்றால் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாமல் அவனைவிட்டு மனைக்கண்ணே யிருப்பதாகும் உறவினர் முதலி

யோரே சவத்தோடு மயானம் வரையிலேசென்று உடனே திரு வர் இறக்குமுன்னமே அவன்செய்த பாபபுண்ணியங்களே அவ னுடன் செல்வனவாகும் எந்தப்பொருளானது எமகருத்தொண் டனாகிய ஒருபிராமணன்கையில் கொடுக்கப்படவில்லையோ அப் பொருள் உடையவனது பொருளென்று உலோபனிடத்திலிரு ப்பதாகியபெரும்பொருள் ஐயோ ஏப்பிராமணர் கையில் கொடு க்கப் படவில்லையே, திருவணை முதலிய யாத்திரைகளிலும் செ லவுசெய்யப் படவில்லையேபுழுமலக் கூடாகியதேசம அநித்திய மாயிற்றே ! நம்மையுடையான் அதனையறிவானிலனே ! அவனி றந்தபின்பு நம்மையாவன் கவர்ந்து கொள்வனோ ? ஒருங்குகவர் ந்து அவன்எந்தவிலேமகள் கையில்கொடுப்பானோ வென்று கத றுவதாகும் பூர்வஜன்மத்தில் தானதர்மங்கள் செய்தவனே மறு சன்மத்தில்மகாபாக்கியவானாகின்றமையால் அச்சன்மத்திலும்அ ப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிக தனவானாவான் ? யா வன் அத்தானதருமங்களைப் பத்தி சிரத்தையோடு செய்கின்று னோ அவனே தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப்பெறுவன் பக்தி சிரத்தையின்றி அவற்றைச் செய்தவன்செய்யாதவனே யாவன், தர்மதானங்களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணி யவற்றையெல் லாம்எண்ணியப்படிப் பெறலாகும் அரும்பெறலாகியமோட்சமு ங்கிடைக்கும் பக்தியோடுசெய்யுந தருமந்தினையினுஞ் சிறிதாயி னும் மலையினும் பெரிதாகும் ஒருபொருளுமில்லாத ருஷிகளெல் லாம் தம்மனச் செய்கையாலேயே விதிசி வேந்திராதி யருக்கும் அரிய பிரதிசயஇன்பவீடாகிய எம்முலகு பெறுகின்றனர் ஆதலால் மனத் தூய்மையும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம் தருமம்தவம்மு தலிய வற்றைச் செய்தால அவைசிறிதும் பயன்தாரா,முத்திசா தனங்களாகிய பத்தியேனும் பிரபத்தியேனும் செய்தலும் பத் தியோடு தரும தானங்களைச் செய்தலுமேஉத்தமமாம் என்றோ தியருளினன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்,

மூன்றும் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் மாமுனிவர்களே! பின்னர்ப்பெரியதிருவடி ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது எ நாதா! மனிதர்களுக்குமகா கொடியதாகிய பிரேத சன்மம எதனால் வாராமல் ஒழியும் அதனை அருளிசெயவேணடும் என்றுபிரார்த்தித்தலும், சர்வாந்திரியாமியாகியபகவான் ஓ கருடா. மனிதர்இறநதவுடனே செய்யவேண்டிய கருமஙகளைச்சிறிது கவிக்கின்றும் கேண்மோ, பிரேதசன்மத்தை நிவாத்திகக விருமபியயாவரும் இறககுமுன்னமேதமது காத்தாலே விருஷோசசநம் செயதலவேணடும ஸ்திரீசூத்திரராயினும் தவிராது அதனைசசெய்தலவேணடும் ஐந்துவயதுககுமேற்பட்ட வயதுடையாரில் ஆணபெணயாா மரித்தாலும்அவருக்குப் பிரேதசனமம் வாராமையினபொருட்டுக் கருமம் செயகினறவன் விருஷோசசநம்செயதலவேண்டும் பிரேதசனமம்அடையாமைககு விருஷோச்சநம் செய்யவேணடியதனறி வெறொன்றுமிலது உயிரோடிருக்கும் காலையாயினும் இறந்தபின்பாயினும் யாவனுககு விருஷோசசநம் செய்யப்பட்டதோ அவனுககுபபிரேத் சன்மம் வருவதிலது இந்தவிருஷோச்சநம் செயயாமலேவேறு எவ்விததானம் கொடுத்தாலும் விரதஙகள்செய்தாலும், யாகம் இயற்றினுலும் அப்பிரேதசனமம் பிடியாமய ஒழியாது என்று திருவாயமலாந்தருளினன்

பெரிய திருவடி சாவேசனை வணஙகி ஓ தேவதேவ, விருஷோச்சநம் இறக்காத முன்னர் எசகாலத்தில் செய்ய வேண்டியது ? இறந்த பின்னர் எச்சமயத்தில் செய்ய வேணடியது, அதற்கு இன்னும் பலன் யாது அவற்றைக் கூறியருளவேண்டும் எனலும்அயனர ஞதியாகரு அரியனும் நம்போலிய அடியாருக்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங கடவுள், கலுழனே, இறந்தவனைக் குறித்து விருஷோச்சநம் செய்யாமல் சிராத்த முதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை மரித்த பதினென்று நாள் எவனுக்கு, விருஷோச்சநம் செய்யப்படவில்

லையோ அவனுககுப்பிரேதசன்மம் உறுதியாகும். விருஷோச்சநம் செய்யப்பட்டால் இறந்தவன்பிரேதசன்மம் அடையாதுபெரியோர்கள்சேரும் உலோகம் சேர்வன், முத்திக்ஷேத்திரங்களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பிடிக்கப்படாமல் நல்லுலகு சேர்வன். விருஷோச்சநம் யாவனுக்குச்செய்யப்பட்டதோ, அவனும் அவ்வுலகுசேர்வன். புத்திரனாயினும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும், பெண்ணாயினும், விருஷோச்சநம்செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானானால் வேறுயாரும் செய்யலாகாதுஎன்றருளினன். வேதவுருவனாகிய பறவைக்கரசன் ஓ வாசுதேவா ? புத்திரன் முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இலலாதவளும்,இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தரகிரியை யாவர் செய்ய வேண்டியது, அருளுகவெனலும், எம்பெருமான் ஓ கருடா ? பிள்ளையில்லாதவன் நரகமன்றி நல்லுலகடையான், ஆதலின் எவ்விதஅரிதாகிய கருமம் செய்தேனும் ஆண்மகவுபெறுதல் வேண்டும். ஒருவன் தனக்கு நல்லவினைஒன்றும் செய்துக்கொள்ளாமல் இறந்தாலும் அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புத்திரர் திருத்தியம்செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப் பகல் பசிதாகத்தோடு ஐய்யோ ? ஐய்யோ ? என்று இரைந்து உலகெஙகும் நெடுங்காலம்அலைந்து பின்பு புழுமுதலிய சன்மமெடுத்து மீண்டும்வறிதருள்கடையோன் வயிற்றில பிறந்து பிறந்துமறிப்பன், ஆதலால்ரோகத்தால் பிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னரும், வயோத்திகம்வருவதற்குமுன்னரும், செயல்ஒடுஙகுவதற்கு முன்னரும், ஆயுசுகுறைவதற்கு முன்னரும், தெரிந்தவன்தான் அந்தியகாலத்தில்நல்லுலகுஅடைய் வேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவன் அப்படிச்செய்யாமல பின்னிட்டுச் சேய்வோமென்று ஆலோசிப்பது தீப்பற்றி இல்லம் எரியும் காலைஅதனை அவிப்பதற்குக் கூபம்தோண்டஎத்தனிப்பதை ஒப்பாகுமென்றருளினன்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம.

—0—

நான்காம் அத்தியாயம்

—o—

சூதர், அருந்தவர்களே! வேதவுருவனுகிய கருடன் சர்வலோக நாதனைவணங்கி, ஏ பரந்தாமா! தானதருமங்களை ஒருவன்மனத்தூய்மையோடு தன்கையாலேசெய்யின், பயன்யாது! அவனுக்காக அவன்புத்திரன் முதலியோர் செய்யின்பலன் என்னை? செய்யும்முறைபிறழ்ந்து செய்யின்பலனென்னை இவற்றை மொழிந்தருளுக எனலும், பாப்பனைப்பரயன் கலுழனே! மனத்தூய்மையில்லாமலும் உறுதியில்லாமலும்செய்யப்படும் நூறு கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ அவ்வளவுபலன்சித்தபரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில்விதித்த வண்ணம்ஒருகோதானஞ்செய்யின் அதற்குளதாகும். ஒருவன்மரித்தபின்புஅவனைக் குறித்துச் செய்யும் லட்சம் கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனே அவ்வளவுபலன் அவன்இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரங்கோதானஞ் செய்யின் உளதாகும் கலுழனேஅங்ஙனமாதலால், மரணகாலத்திலேயே கோதானம்முதலிய யாவற்றும் செய்தல் மிகநன்றென்று தெளிக, நல்லதானமும் நல்லபாத்திரமும்நல்லக்ஷேத்திரமும் கொடுப்போனுடைய தூயமனமும்ஒருங்குறின்ஒன்றுகோடியாகும். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும்விருத்தியடையும், வாங்குவோர்உத்தமராகில்கொடுப்போனுக்கு அதிகபுண்ணியமுளது விஷத்தைப்போக்கும்மந்திரமும், குளிரைப்போக்கும் அக்கினியும்தம்சத்தினின்று குறைவுபடாத வாறுபோலத் தானம்வாங்கும் அவ்வுத்தமரும், அவருடையநற்கருமத்தால் குற்றமிலராவர். உத்தமபலனையடையவேண்டுமென்றுவிரும்புவோன் கோதானமுதலியவற்றை வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்த உத்தமபிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் அவ்வேதசாஸ்திரங்களை ஓதாமலும் ஒழுக்கத்திலிலாமலும் பிராமணன் என்றபெயரைமாத்திரம் உடையவனுக்குக்கொடுத்தால்அக்கோதானமே கொடுத்தவனுக்குநரகம்கொடுக்கும். அன்றியும் தகுதியில்லான் வாங்குவானேல் அவன் இருபத்தொரு தலைமுறையுள்ளவர்களோடுநரகம்புகுவன். ஒருகோ

யையொருவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும், எக்காலத்திலும ஓர் வினைப்பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது, அப்படிக்கொத்துத்தானம் வாங்கினோர் விற்றுத்தொகையைப்பங்குசெய்துக் கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம், மற்றொருவர் ஒருமாதம்அநுபவித்துக் கொள்ளுகிறதென்றுவிதித்துக்கொண்டாலும் தானங்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழுதலைமுறையோடு நெடுங்காலம்நரகவாசஞ்செய்வன். சாதுக்கள் கரத்தில்பொருள் முதலியவற்றைப் பத்தி சிரத்தையோடு கொடுப்போன் அசசன்மத்திலேயோமறுசன்மத்திலேயோபயனை ஐயமின்றிஅடைதலால் அவைபெட்டியில்வைத்துப் பூட்டியபொருளே யென்றுநினைக்கத்தக்கது, அதிகதனமுடையோன் இறந்தபின்னர் அவனுடையமக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்தி சிரத்தையோடு செய்யும் கிருத்தியங்களால் அவன் அடையும் நல்லுலகினும் மேலாகியஉலகைப் புத்திரனில்லாதவனும் தரித்திரம்சொற்ப தருமத்தை ஆர்த்தியோடுதமது கரத்தால் செய்வாராகில் ஐயமின்றியடைவர்.

கருளா ? அயலூருக்குப் போவோன் கட்டமுது கையிற்கொண்டு செல்வானேல் வழியில்வருத்தமின்றி இனிதாய்ச்செல்வானல்லனோ ? அங்ஙனம் உயிரொடிருக்குங்கால்அன்னதானமுதலியவற்றைத்தனது கையால்செய்தவன் இறந்துசெல்லும்போது பசிதாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன். கையில்கட்டமுதின்றிவழிச்செலவோன் பசிதாகத்தால் வருந்துவதுபோலத் தான தருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்துசெல்லும்போது அதிகமும்துன்பப்படுவன் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில்புண்ணியகாலத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல்போல வளர்வதாகும். புண்ணியக்ஷேத்திர மல்லாதவெவ்விடத்திலேனும் புண்ணியகாலமல்லாத எக்காலத்திலேனும் விருஷோச்சகம் செய்து நற்சீலனல்லாய் பார்ப்பானுக்குத்தானம்கொடுப்பினும் அவ்விருஷோச்சகத்தின் மகிமையால் உத்தம க்ஷேத்திரத்தில் உத்தம காலத்தில் உத்தம பிராமண னுக்குக் கொடுப்பின் எப்பலனோஅப்பலன் தவிராதுகைகூடும்மானிடன்நற்கதியடைவதற்கு முதற்காரணம் விருஷோச்சகமே யென்றுணர்க. கருடனே ! தேகம் அநித்தியமாதலால் நல்வினைகளைநாளைச்செய்வோ

மென்று நினையாமல் நாளும் ஒல்லும்கையாலேசெய்தல் வேண்டும், புத்திரனுடையோன் தன்கையால்ஒருதருமமுஞ்செயாமல் இறப்பானேல்நற்கதியடையான். புத்திரனில்லாதவன்நல்வினைகளைச்செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன் மகம்இயற்றுதலினும், கோதான முதலிய மகாதானம் செய்தலினும் விருஷோச்சநம்செய்தல்மிகவுத்தமமாம். கார்த்திகைமாதத்தின்பௌர்ணமியிலாயினும் உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபட்சத்திலாயினும் கிருஷ்ணபட்சத்திலாயினும், துவாதசியிலாயினும் மற்றெந்தப் புண்ணியதினத்திலாயினும், தூயமனத்தோடு உத்தமசேஷத்திரத்தில் நல்லநட்சத்திரத்தில் நல்ல இலக்கினம்வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்து ஒழுக்கமுடையதெய்வப் பிராமணங்களை வருந்தியழைத்து சபம், ஓமம் முதலியவைசெய்து தன்னைப்பரிசுத்தனாக்கிக்கொண்டு, நவக்கிரகபூசை செய்து மாதுர் தேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணாவுதிசெய்து மகாவிஷ்ணுவைக் குறித்துச் சிரார்த்தம்செய்து மந்திரநீரால் இடபக்கன்றை மஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம்சந்தனம் புஷ்பம் ஆபரணம் ஆகியஇவற்றால் அலங்கரித்து நான்கு ஆன்கன்றுக ளோடு அக்காளைக் கன்றை அக்கினியைவலம்வறச்செய்து வடக்குநோக்கிநின்று அவ்விடபக் கன்றைப் பார்த்து. தருமமே யிடபமாயினை ? பிரமனாலே ஆதியிலே படைக்கப்பட்டனை என்றுசொல்லிஇறந்தவனுக்குச் செய்யினஅவனைக்குறித்தும், செய்பவன் தனக்கேசெய்துகொள்வானுஷன் தன்னைக்குறித்தும், அதன்வாலில் புனல்விடுத்து அந்நீரைக் கரத்திலேந்திச் சிரசில் புரோக்ஷிதநுக்கொண்டு ஆண்கன்றுகளோடு அவ்விடபக் கன்றை விடுதல்வேண்டும்.

கலுழனே? விருஷோச்சநம் இறந்தவனைக் குறித்துச்செய்யப்பட்டதானால், உடனே ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் புரிதல் வேண்டும் இறவாதிருப்போன் தனக்குத் தானே செய்துக் கொள்வானேல் தனக்கு அநுகுணமானவற்றைப் பிராமணர் களுக்கு ஈதல்வேண்டும். விருஷோச்சநம் செய்யாவிடின் பிரேத சன்மம் பற்று தொழியா தாதலால் அவ்விருஷோச்சநம் செய்யாமலே மற்ற நல்வினைகளைத்தானே தனக்குச் செய்து கொள்ளினும் மரித்த பின்பு புத்திரர் முதலியோர்கள் பல நல்வினை

களை மாத்திரம் செய்யினும் அவைகளால் பயனிலதென் றுணர்க. மரித்த பதினொன்று நாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும், ஷோடச சிராத்தம் சபிண்டி கரணத்திற்கு முன்னமேசெய்து சத்பிராமணர்களை எழுந்தருளச்செய்து ததியாராதனஞ்செய்து பலதானம்கொடுத்தல் வேண்டும். பருத்தியின் மேல் செபபின்வட்டிலில் சாளக்கிராமம்வைத்து வஸ்திரமுதலியவற்றால் அலங்காரமும், ஆராதனமும்செய்து, சத்பிராமணனுக்குக்கொடுத்தல்வேண்டும். வைதரணி என்னுநதியையெளிது நடக்கும்பொருட்டுக் கரும்பினால் ஓடஞ்செய்து, பட்டினால் அதனைச்சுற்றி நெய்வார்த்தவெண்கலப்பாத்திரத்தை அதனுள் வைத்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனை அருச்சித்து, அவ்வோடத்தைப பிராமணனுக்குத்தானம்கொடுத்தல்வேண்டும். கலுழனே! எள்ளும் இரும்பும்பொன்னும்பருத்தியும் உப்பும் சப்ததானியங்களும் தவிராது பிராமணருக்குக்கொடுத்தல்வேண்டும். செய்வோன் எளியனாயின் அவற்றில் ஒன்றுகொடுப்பினும் அமைவதாகும் பக்தியையநுசரித்துப்பொருள்கொடுத்து திலதானமும், சய்யாதானமும்செய்தலவேண்டும். இவ்விரண்டு தானங்களுக்கும தட்சணைமிகுதியாய்க்கொடுத்தலால் பிராமணரை உகந்தருளச் செய்தலவேண்டும். சய்யாதானம் வாங்கும்பிராமணனை அச்சேக்கையிலிருக்கச்செய்து தானம்செய்தல் மிகவிசேடமாம் புத்திரனில்லாமல் மரித்தவனுக்குப் பௌத்திரன் முதல்யோர் யாரேனும் இவ்விதம்செய்யின் நற்கதியுளதாகும் தன்சக்தியை யநுசரித்து நித்தியதானம் செய்கின்றவன்யாவனோ? அவன் இறுதியில்நற்கதியடைவான், சரீரம்திடமாயிருக்குங் காலத்திலேதிருவணையாத்திரையும், கங்காயாத்திரையும்செய்தல்வேண்டும். தாய்தந்தையா இறந்தபின்பு ஆண்டுகள்தோறும் அவர்களுக்குச சிராத்தம் புரிதல்வேண்டும். மாதாபிதா குருக்களுக்குத்தன்னால் இயன்ற புண்ணியம்செய்து கொடுத்தல்வேண்டும். கலுழனே! மரித்தவனைக்குறித்துக் கிருத்தியம் செய்யும்போது பிராமணர்களுக்கு யாவன்பூரிகொடுக்கிறானோ அவன்வேண்டிய நல்லவையாவும்பெறுவன். அவன்பிரேதசன்மம் அடையான், சந்நியாசியின்யோகிகள் முதலியோர்கள் எந்தலோக மடைவார்களோ அப்புண்ணி

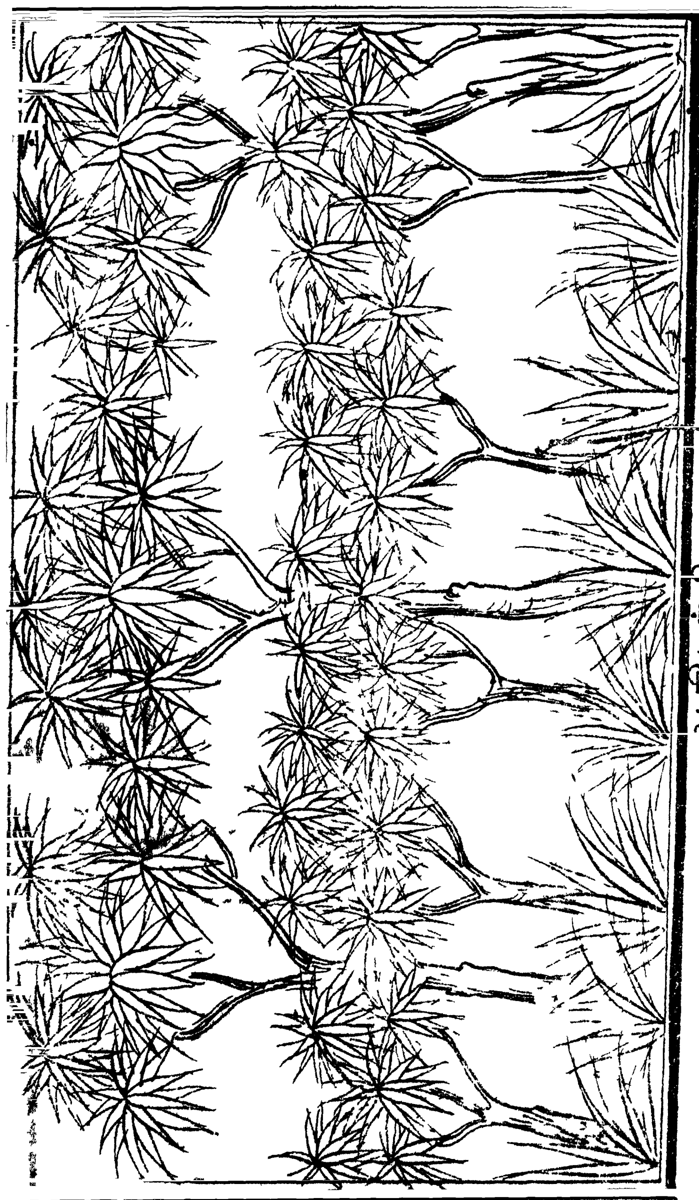
யமலோகம் அவன்கைபதாகும். மரித்த பின்புசெய்யவேண்டியவற்றை ஒருவருய் நினைகரு நவின்றேம் என்றருளினன்.

நான்காம் அத்தியாயம்- முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் அந்தியாயம்

ஸ்ரீ வியாசர் மாணுக்கர் நைமிசாரணியவாசிகளைநோக்கி ஓ, குணமாண்டோரே? கருடபகவான் திருமகள்கேள்வினைப்பணிந்து சர்வலோக சரண்யா? யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்திலிராநின்றது? அதன்தன்மையாது? அவற்றைப் புகன்றருளவேண்டுமெனலும், நங்கருணையங்கடல் கலுழனே? கேட்டி மனுஷலோகத்திற்கும் யமபுரிக்கும் இடையில் எண்பத்தாறுயிர காதவழியுளது. அப்புவியில்வாழ்கின்ற கூற்றுவன் சீவாயு முடிந்த சீவனைப்பிடித்து வருமாறுயாரும் அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கனலையும்காயும் சினமுடையவர்களும். பாசமுசலமுடையவர்களும். காரொனக்கருத்த ஆடைதரித்தவர்களும் ஆகிய மூன்று தூதர்களையாண்டும் ஏவுகின்றான். அம்மூவரும் சென்று ஆயுசுமுடிந்த சிவனைப்பிடித்து, காற்றுருவமாகியதேகத்தில் அடைத்துக் கொண்டுபோய் யமபுரிக்குநாயகனுகிய காலனுக்கு முன்னே நிறுத்தி ஓ தருமராஜனே? தாம்கட்டளையிட்டாங்கு வாணாளற்றவனைத் தமது சந்நிதிமுன்னர்க் கொண்டுவந்தோம். இனி யாங்கள் செய்யவேண்டிய என்னை? கட்டளையிடுவீராயின் பணிந்து செய்கின்றேமென்பர். மகிடவாகனன் அத்தூதரைப்பார்த்து ஓகிங்கரரோ? நன்று, அச்சீவனை மீண்டுங்கொண்டுபோய்அவன்மனையின் மாட்டேவிடுத்துப்பன்னிரண்டாநாள்கழிந்த பின்னர்க்கிரமமாய் அவனை நமக்குமுன் கொண்டுவருக என்பன்

தூதர் அதனைக்கேட்டு நொடிக்குமுன்னரோ அச்சீவனைக் கொண்டு எண்பத்தாராயிர காதவழி கடந்துவந்துசேருவர். இறந்தவுடனே சீவன்யமபுரிசென்று மீண்டுவருகின்றமையால, சரீரத்தை உடனே தகனம்செய்யாமல் சிறிதுபொழுது கழிந்தபின்னரோ செய்தல்வேண்டும். யமதூதர்கள் அடைந்த வாயுதேக முடைய அச்சீவன் சிதைக்குப்பத்துமுழத்துக்குமேலேநின்று நீப்பற்றிக கொழுந்து விட்டெரிகின்ற தனது மெய்யைப்பார்த்து ஐயோ? ஐயோ என்று ஓலமிடுவன். அச்சீவன் புண்ணியஞ்செய்தவனாயின் இவ்வுடல்கழிந்ததேநன்றென்றுவப்பன் கலுழனே? தலைவெருங்காரும் சீவனுககு அச்சரீரத்தில் ஆசையொழியாது சிரசுமுதலியதேகமெல்லாம் வெந்து சாம்பராயினவுடனே சீவனுக்குப்பிண்டத்தால்தேகமுண்டாகும் புத்திரன்முதல் நாளில் போடும் பிண்டத்தால் சிரசும், இரண்டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந்தோளும், மூன்றுநாட் பிண்டத்தால மாரபும், நான்காநாட்பிண்டத்தால்வயிறும், ஐந்தாநாட் பிண்டத்தால் உந்தியும் ஆறு நாட்பிண்டத்தால் பிட்டமும், ஏழாநாட் பிண்டத்தால் குகியமும் எட்டாநாட்பிண்டத்தால் தொடையும் ஒன்பதாநாட்பிண்டத்தால் காலுமுண்டாகிப் பத்தாநாட் பிண்டத்தால் சரீர முழுதும் பூரணமாகும். சீவன்இறக்குமுன்னமே மனைவி மக்களோடுவாழ்ந்தமனைக்கண்வந்து உள்ளேசெல்லாமலே பசிதாகத்தினால் ஆ? ஆ? என்றுகதறிபோவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு, அவ்வீட்டின்வாயிலிலேநிற்பான். பின்பு அச்சீவன்பதினொன்று நாளிலும் பன்னிரண்டா நாளிலும் புத்திரனால் பிராமணமுகமாய்க்கொடுக்கப்படுவனவற்றையுண்டு, பதின்மூன்று நாள் யமபடர்கள் பாசத்தால்பிணித்திழுக்க வீட்டைத்திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு கதறியவண்ணமே யமலோகம் சார ஏகுவன் கருடனே? அக்கிங்கரர்களோடு நாளொன்றுக்கு இருநூற்றுநாற்பத்தேழு காதவழி. இரவிலும்பகலிலும் நடப்பன். அவன்செல்லும்நெறியில் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளையுடையதாகையால் அசிபத்திரவனமென்று நாமமுள்ள ஓர் கானகம் இருக்கின்றது. ஓ கருடா? மரங்கள்நெருங்கியவனத்தில்செல்வதுயார்க்கும் அரிதாகுமன்றோ? சூரியிலைகளாகிய வனத்தில் எங்

னஞ்செல்வது? அல்லதூஉம் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால்
பசி தாகத்தாலும் மிகவருந்துவன் மார்க்கத்தில் சீவன்படுந்து
ன்பையாவர் சொல்லவல்லார்? அஃது நிற்கவைவசு பட்டணம்
உயர்ந்தமாளிகைகளால் நெருங்கியதாகும், யார்க்கும்அச்சந்தரு
ம் கோரரூபமுடைய அநேகபிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதா
யும், துக்கத்தையே கொடுப்பதாயு மிருக்கின்றது. பாபஞ்செய்
தோர் அநேகர் அவணிருந்து அண்ட முகடுகிழிய எப்போதும்
ஆ ! ஆ ! வென்று ஓலமிடுகின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய
பேய்த்தேர் புனலுளதுபோல ஆங்குக்காட்டும பருகவொருசிறுதி
வலையுங்கிடைக்காது. மேகங்களெல்லாம் அருந்த அருகமற்றஇ
றத்தம்முதலியவற்றையே பெய்யாநிற்கும். இறந்தசீவன்பதின்
மூன்றுநாள் புறப்பட்டுயமபுரிக்குச்செலலுகின்றனென்று மே
லேபுகன்றோமே, குரங்கைக் கையிற்றால் கட்டியார்த்துச் செல்வ
துபோலக் கிங்கரர் பத்தாநாட் பிண்டத்தால் தேகம்பெற்றசீவ
னைப்பாசத்தாற் பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கால்அ
ச்சீவன் தனது புத்திரனை நினைத்தூஐயோ அருமைமகனே ! க
ஷ்டப்படுகின்றேனே என்செய்தோ ! என்செய்தோ ? சர்வேச
ன்ஒருவனுளன் நல்வினை தீவினையுள்ள சுவர்க்கநரகமுள, அவ
ற்றிற்குச்செல்ல நன்னெறி தீநெறியுள- என்று இதஞ்சொன்ன
வர்களோடு ஸ்ரீபப்பதி என்றும் ஒரு வனுளனோ ? மற்றவை மு
ளவோ ? பிராந்தியால் பிதற்றுகின்றீரென்று வன்கண்மைபேசி
ச் சாதுக்களையேசி பரிகாசம்புரிந்தேனே அவற்றின்பலனை இப
போது அனுபவிக்கின்றேன். மலைபொருமத்திகையால கிங்கரர்
இரக்கமின்றிப் புடைக் கின்றனரே. அநதோ பெரியோர்களுக்
குஓர்உதவியுஞ்செய்தேனல்லேன். யாகமுதலியசெய்தேனல்லே
ன். செய்வோர்க்குஉதவினல்லேன். தீர்த்தயாத்திரைசெய்தேன
ல்லேன். செய்வோரைப்புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம்புரிந்தேன
ல்லேன். புரிவோரைப்போற்றினேனல்லேன் நீரில்லாஇடனில்த
ண்ணீர்ப்பந்தர்உண்டாக்கினனல்லேன். ஒருகுளந்தோண்டினே
னல்லேன்,ஒருகிணறுகட்டினேனல்லேன். கோக்கள் மேய்வதற்
குப்பசும்பில்வளரப்பயிரிடாமல் பூமியை வைத்திருந்தேனல்லே
ன். இயன்றமட்டில்நித்தியதானஞ்செய்தேனல்லேன்வேத சாஸ்
திரங்களைக் கற்றேனல்லேன். கற்போர்க்குக் கல்விச்சாலை உண்

பிரேதக்கூட்டம்.

(புண்ணியயத்திரைநதி) (வைடவிரு

வெளிவிரேனும் ? நாய்செய்த வஞ்சனையைச் சிறிதும் அறியாமல் நம்மைநம்பிச் சீவாதாரமாகிய ! பொருளை இழந்தோருடையவ யிறுபோல நம்வயிறு எரிகின்றதே என்செய்வோமென்று தான் முன்னமேசெய்த தீவினைகளை எண்ணிஅலம்பிடுவன், அப்போது யமபடர் அவனுடைய கன்னத்தில்புடைத்து அடாமூடா ? இப்போதுதான் புத்திவந்ததோ ? மனைவிமக்களே கதியென்று அறம்செய்யாது பாபம்செய்து வாழ்ந்தனையே ? அவர்கள் நினக்கு இப்போதுசெய்யும் உதவியாதடா ? நீசெய்தபுண்ணிய பாபமே நினக்குஇன்பையும்துன்பையும்கொடுக்கின்றன பிறர்பொருளை அபகரித்தல்முதலிய அதருமம் செய்யாது தருமஞ்செய்தவனுயின் நினக்கேன்இக்கேடுவருகின்றது எங்கள்கையிலகப்பட்டுஏன் விழிக்கிறாய் என்று கோடையிடிபோல [] உறற்றி மீண்டும்பாசத்தால் விசித்துப் புடைபுடை என்று முசலத்தாற் புடைப்பர். ஓ கருடா ! தீத்தொழில் புரிந்தோர் அடைகின்ற கதியைநோக்காய்பின்னர்அச்சேதநன் சிறிதுதூரம் வாயுமார்க்கத்திலும் சிறிதும்தூரம் புவிவழியிலும் யமதூதர்களோடு சென்று ஒறிடத்திற் றங்கி இறந்த இருபத்தெட்டாநாளில் புத்திரனால் செய்யப்படும் ஊனமாசிக சிரார்த்த பிண்டத்தைஉண்டு மூப்பதாநாள் யாமித்மென்ற நரகம்சேர்வன். அப்பட்டணத்தில் பிரேதக்கூட்டங்கள மகுதுயாயிருக்கின்றன. புண்ணிய பக்கினைஎன்ற நதியும், வடவிருக்க மொன்றும் இருக்கின்றன சிறிதுதூர பரிசாரத்தின் பொருட்டுயம கிங்கராது உத்தரவால் அவ்யாமயமென்ற நரகத்திலதங்கி இரண்டாமாசிகபிண்டத்தை அருந்தி, இரவிலும் பகலிலும் தூதர்களாலே இழுக்கப்பட்டு, யார்க்கும் அச்சம் தருவதாகிய அரணியத்தினூடு சென்று, வழிநடக்கும் வருத்தத்தால் ஓவென்றுஓலமிட்டுத் தூதர்கள்செய்யும்கொடுமையால் துன்பமுற்றுச்செல்லும்மார்க்கத்தில் திரைபக்ஷிகமாசிகபிண்டத்தை அயின்று, சங்கமனென்றும் காலதூஷகனென்றும் பெயருடைய ? ஓரரசனுக்கும்சௌரிஎன்றநகரம் சார்ந்து அப்பட்டினத்தில் மூன்றுமாசிக பிண்டத்தையுண்டுஅப்புறம்சென்று,கந்தருவநகரமென்னும்பட்டினம்சார்ந்து,அப்புரியில்நான்காமாசி

[] உறற்றல் பேரொலிசெய்தல்.

கபிண்டத்தையுண்டு, அப்புறம்கடந்துமார்க்கத்திலேபொருக்கவொண்ணாத குளிரினால் அதிகமும்வருந்துவன் ஆங்குயமதூதர்கள் அநேகர்கூடி,வருந்தும்அச்சீவன்மேலேமேகம்போலக்கற்களைப்பெய்வர்சீவன் அக்கால்மழையினால்வருத்தமுற்றுக் குரூரனென்ற நாமமுடையவேந்தன்புரக்கும்குரூரபுரமெனும்பட்டினம்புகுந்து,அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசிகபிண்டத்தைஉண்டு,அப்பால் கடந்து கிரௌஞ்சமென்னும் புரிக்கண்சென்று, அந்நகரத்தில் ஆறுமாசிகபிண்டத்தைஅயின்று அரைமுகூர்த்தகாலம் அவ்விருந்து அறிதுசிரமபரிகார மடைந்து, பின்பு எழுந்துயாவரும் அஞ்சும்படியாகிய மார்க்கத்தில் செல்வன், வழியிலசெல்லும்போது முன்னேதான்வாழ்ந்ததை நினைத்துவாயாற்புலம்புவன் யமபடர் சினந்து அவ்வாயில்புடைப்பர். அடித்தடித்து யமகிங்கராகளால் சீவன் துன்பப்பட்டு வருந்திச்செல்லும் போது மார்க்கத்தில் ஓடம் விடுவோர்கள் ஆயிரம், பதினாயிரம்பேர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் அஞ்சத்தக்க ரூபர்களாய் அச்சீவன் முன்னோடி வந்து இயெழவிழித்து ஏ சீவனே ! வைதரணிகோதானம்நின்னைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதாயின், இவ்வைதரணிநதியை நீஇனிது கடக்க உதவிசெய்வோம், இல்லாவிடின் அந்நதியில் நின்னைத் தள்ளிப்பாதாளம் வரையிலும் அழுத்தித் துன்பப்படுத்துவோம் ஓ சீவனே ! அவ்வைதரணி என்றநதி நூறுயோசனை- அகலமுள்ளதாயிருக்கின்றது. நீர் இன்றிச் சீ இரத்தங்களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது. அல்லதூஉம் திமைபுரியும்துஷ்டப் பிராணிகளுக்குத்தானமாயிருக்கின்றது- நாற்றம்அறியும்நாசியிலலாப்பிராணியும் அந்நதியின் துர்க்கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது ஏ சீவனே ! நினதுகையாலேநீகோதானம்செய்தவனாயின்ஒருகோ வந்து நின்னை இந்நதிக்கப்புறம் சேர்த்துவிடும் நீசெய்யாதவனாயின், ஆன் வரமாட்டாது. நீஇவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங காலம் மூழ்கிக்கிடத்தல வேண்டும் என்பர்

ஓ வைணதேயனே ! வைதரணிநதியை இனிதாய்க் கடக்கும் பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல்வேண்டும் சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனாயினும் அவனைக்குறித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதி

யைக்கடந்து சமனுக்கு இளையவனாகிய விசித்திரனென்போன் பரிபாலனஞ்செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச்சார்ந்து, ஊனஷாண்மாசிக பிண்டத்தை உண்டுசென்று, ஏழாமாசிகபிண்டத்தை உண்ணுங்காலை சிலபிசாசுகள்வந்து அச்சீவனைப் பார்த்து அடாமூடா! நீபுவியில்வாழ்ந்தபோது நின்மாட்டுவந்து நின்னையாசித்தவர்களை ஒன்றுங்கொடேனென்று துறத்தினையே இப்போது இப்பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக் கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளுமில்லா வறிஞனாயினும், தன்னையிரந்தவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலேவேண்டும். கொடுக்காவிடின் புத்திரன்கொடுக்கும் பிண்டம் பிசாசுக்கையதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கியபோது தனது கையிற் சிதரிய பிண்டசேஷத்தைஉண்டு, ஐயோகேட்டவர்களுக்குயாசகங்கொடாமல் மறுத்தபாபத்தின் பயனோ? இதுவழிநடந்து வந்தேன் வயிறுபசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரைவயிறு அன்னமேனும் கொடுத்தேனோ? சாக்காடென்பது ஒன்றுநிச்சயமாய் உளது என்றுநினைத்தேனோ? என்றுதுக்கப்படுவன் அப்போதுயமதூதர் சீவனைக்கண்ணுக்கு முழுமகலே! மானிடசன்மத்தைச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றைஎல்லாந்தருவதாகிய கற்பகவிருக்ஷமென்று சொல்லத்தக்கது. மானிடசன்மம் பெற்றசீவனுக்குஅரிது யாதுளது? வேண்டிய நல்வினைகளையெல்லாம்அச்சன்மக்கால் புவியில் கொள்ளையடிக்கலாமே. அதனைஅறியாது மகமறநனையே. மானிடசன்மத்தால் புவியில் செய்தநல்வினை தீவினைகளின் பயனைமற்றஉலகங்களில்அனுபவிக்கலாமேயலது, அவ்வுலங்களில் ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடாது. உத்தமஉலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும் அதமஉலகடைந்து இன்பம்அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில்சிவிகைஊர்தலும், அச்சிவிகைசுமத்தலும் அப்பூவுலகில்செய்தபுண்ணியபாபங்களின்பயனாலேயென்றுணர்க அவற்றை இப்போதுஉணர்ந்துஎன்செய்குவைஎன்பர். கருடனே! உதககும்பதானஞ்செய்யப்பட்டதாயின் சீவன்அவ்வுதகத்தைப்பருகிச்சிறிதுவிடாய்தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில்அப்புறம் நடப்பன். ஏ பட்சிராஜனே! சீவன்பாதிவழி சென்றானாகையால் அம்மாதத்தில்பிராமணர்களுக்கு அன்னதானஞ்செய்தல் வேண்டும். பின்பு அச்

சீவன்பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச் சார்ந்து எட்டாமாசிக சிராத்தபிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்கமடைந்து ஒன்பதாமாசிகபிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனை நீங்கி நாநாக்கிரந்தமென்னும் பட்டணம் நண்ணி, பத்தாமாசிகபிண்டத்தை உண்பன், விருஷோற்சநம் செய்யாமையால் அநேகசீவர் பிரேத சன்மத்தோடு கூட்டங் கூட்டமாய அப்பட்டினத்தில் எப்போதும் ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப்பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால்நடந்து சுதப்தமென்னும் புரியைச்சார்ந்து, பதினொன்றாமாசிகபிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்றுசென்று, சீதாப்ரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச் சீதத்தால் வருந்தி, பன்னிரண்டாமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அதனினின்று புறப்பட்டுச் சென்று துக்கத்தோடு நான்குதிக்கையும் யமதூதர்களையும்பார்த்துக் கிங்கரர்களே! என்மனைவிமக்கள் ஒருவரையும் காணேன், ஏழையேன் என்செய்வன் என்பன். காலதூதர் சீவனைநோக்கி முழுமகனே! மனைவி மக்கள் எங்குமுளரோ? அவர்மேலாசை இன்னும் ஒழியவில்லையோ? நீ செய்தபுண்ணிய பாபங்களின் பயனையே இங்குக்காண்பாயென்று அறைகுவர், சீவன் அதனைக்கேட்டு ஐயோமுன்னேநவின்றமை மூட்டாகையாலன்றோ இத்துன்பத்துக்குள்ளானேனென்று மனம்புழுங்கிநடந்து, வைவசுவீதபட்டினம்சேரும்முன்னரே ஊனப்திக பிண்டத்தைஅருந்தி அப்பட்டினம்சார்வன். அவ்யமபுரிநூற்றுநாற்பத்து நான்குகாதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப்சரசுகளோடு கூடியதாம், எண்பத்துநான்காயிரம் பிராணிகள் ஒருங்குற்றதாய் விளங்காநிற்கும், சீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைத் தெரிந்து நமக்குவிண்ணப்பஞ்செய்யச் சிரவணர் என்போர் பன்னிருவர் அந்நகரில் இருக்கின்றனர். சீவரெல்லாரும் அப்பன்னிருவரையும் ஆராதித்தல்வேண்டும். அச்சிரவணரை ஆராதித்தசீவன்இறுதிக்காலத்தில் யமபுரிசேரும்போது அவன்செய்த பாபங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துச சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச்

சிரவணர்வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணர்க என்றருளினன்.

ஆறாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்,

ஏழாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியரைப்பார்த்து மகருஷிகளே கேளீர். பின்னர் இருக்கு, எசு, சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரமகாருண்ணியனாகிய எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுது எந்தையே! முன்னமே புகன்றருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யாருடைய புத்திரர்? வைவசுவத பட்டினத்தில் அன்னவர் இருப்பக்காரணம் யாது? மானிடர் செய்யும்பாப புண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படி யறிகின்றனர். அவற்றை அடியேனுக்கு நவின்றருளுக வென்றுவேண்டலும், ஆதிபகவன் நன்றென்று மகிழ்ந்து புள்ளரசே! கேண்மோ இறுதியுற்றஞான்று தன்னந்தனியனாகிபமகாவிஷ்ணு அயனாரனாதிதேவரோடியாரும்யாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்கநெடும்புனலில் பள்ளிகொண்டருளினன் அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின்று நான்முகன்தோன்றி அவ்வரியைக்குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம்புரிந்து வேதத்தையும், படைப்புத்தொழிலையும், உணர்ந்து யாரையும் யாவற்றையும் படைத்தனன் படைத்தவுடனே உருத்திரன் முதலிய தேவரெல்லாரும் அவரவர் தொழிலில் தலைப்பட்டனர். யாவரினும் வலியனாகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும்நகரமடைந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஜீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்க

ஸ்ரீ (டீஸ்டசரீ°ரமுடையசிவன்) வைதரணிகோபு

ளை யறியத்தொடங்கினன் தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதன கள்செய்யும் பாபபுண்ணியம் தெரியாமையால் அவன்வருந்திய மனத்தோடு சதுமுகனைக்கண்டுவணங்கி ஓமகாதேவனே! அடியேன் சையமினிநகரடைந்து ஜீவர்களது புண்ணிய பாபங்களை யுணர்ந்து சிக்ஷாரக்ஷைசெய்ய எத்தனித்தேன். அச்ஜீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத்தெரியவில்லை அவற்றை யறிந்தல்லவோ ஜீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல் வேண்டும்.

ஆதலால் அவற்றையான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக்கேட்டுத் தருப்பை எடுத்தெறிந்து தேககாந்தியுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையாரும், மனக்கண்ணாலே யாவற்றையும் அறிகின்றருமாகிய பன்னிரண்டு புத்திரரைப்படைத்து, நமனைப்பார்த்து ஓ தருமா! ஜீவரெல்லாரும் நினைப்பதையும், பேசுவதையும். நடத்துவதையும் ஒக்க இருக்கின்றவர்போல இப்பன்னிருவரும் உணர்ந்து நன்கு வெளிப்படுத்துவர், அவரால்நீ யுணர்ந்து, சிக்ஷாரக்ஷைசெய்தியென்று விடுத்தனன். காலன்பிரமனைத்தொழுது அசிரவணரோடு தென்புலன் சார்ந்துசேதனர்களது புண்ணியபாபங்களை அறிந்து தக்கவாறு புரிவானாயினன்பக்ஷிராஜனே! இறுதியடைந்தவுடனே அங்குஷ்டபரிமிதமான வாயுரூபமாகிய ஜீவனைத்தூதர் யமபுரிகொண்டு செல்வர் தருமார்த்தகாமமோட்சங்கள் என்றவற்றில் தருமம்செய்தஉத்தமரெல்லாரும்தருமமார்க்கமாக அந்நகரம்செல்வர். பொருள்முதலிய வற்றைப்பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின் மீதுசெல்வர் பெரியோர்கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் கொய்யுளை குதிரைமேலேறிச்செல்வர் மோக்ஷ இச்சைகொண்டு வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்து பத்திபுரிந்தவர் அம்சங்கள் பொருந்திய விமானத்தின்மேரில் செல்வர். இந்நான்கு விதத்திலும் சம்பந்தப்படாதபாவிகள் காலால் நடந்துசெல்வர். அவ்வழியில் மரத்தின்

[illegible]களெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும் மணல்களெ
ல்லாம் வறுத்த வித்தியபால் போலக்கிடக்கும் அம்மார்க்கத்தி
ல் நடக்கும்போது அதிகம்வருத்தமுண்டாகும். ஜீவன் சிரவண
ரைப் பூசித்தவனாயின் அச்சிரவணர் அசஜீவனுடைய பாபத்
தைச் சொல்லாமல் புண்ணியத்தை மாத்திரம்யமனுக்குச்சொல்
வர். சிரவணரை ஆராதிக்கும் ஜீவனைப்பாபம் என்றும் அணுகா
து சிரவணபூசை செய்தவுடனே, பன்னிரண்டு கலசங்களிலபுன
லோடு அன்னம்பெய்து நிறைத்து அக்கலசங்களை அந்தச்சிரவ
ணரை உத்தேசித்துப் பிராமணருககுக் கொடுத்தல் வேண்டும்
அப்படிக்கொடுத்த ஜீவனுக்குச் சிரவணா யமலோகத்தில் சகல
நன்மையும்செய்வா கலுழனே ! சிரவணாகளுடையதோறற மு
தலியவற்றைச்சொல்லும்இப்புண்ணியசரிதையைப்பத்தியோடு
கேட்போன் பாபத்தின்று நீங்கிப் புனிதனாவனெனறருளினன்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முறறிற்று

ஸ்ரீராமதாசாகள் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகா சௌனகாதிமகருஷிகளே ! முதற்கடவுள்
கருட பகவானைக கண்ணுற்றுவைவதேயனே ! ஜீவன்செயயும்
பாபபுண்ணியஙகளைச்சித்திரகுப்தன்சிரவணரால்உணர்ந்து,யம
னுடையஉத்தரவின்படிதக்கது செய்கின்றனன். ஜீவன்வாக்கால்
செய்த பாவபுண்ணியஙகளை வாக்காலும் சரீரத்தால் செய்தவற்
றைச்சரீரத்தாலும்மனத்தால்செய்தவற்றைமனத்தாலும் அனு
பவிப்பன்.பெரியோரைப்புகழ்தல்வேதசாஸ்திரஙகளைப்படித்த
ல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் யாண்டும் வாக்கால் வெற்றிபெ
றுவன் பெரியோரை இகழ்தல், [illegible] உச்சரித்தல் மு
தலிய பாபஙகளைச் செய்தவன் வாயால் [illegible] சொரிவன் புண

பிசாசங்கள்)
பிண்ட சரீரம்பெற்றசீவன்)
எமகிங்கரர்கள்

ணிய தீர்த்தமாடல், பாகவதற்குத் தண்டச்சமர்ப்பித்தல் முதலியநல்வினை புரிந்தோன் நலவிலக்கணமுடைய சரீரமபெறுவன். பரஸ்திரீகமனம்செய்தால், பிறவுயிரைவருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன். ஆதிபகவானுடைய நித்தியதிவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவனென்றும் உவப்புடைய் மனமுடையோனவன். எப்போதும்யாவருக்கும் அஹிதத்தையேநினைத்தவன் வருந்தும்மனமுடையோனவன் ஏ கருடா! யமபுரியின் தன்மையையும். அப்புரிக்குச்செல்லும்மார்க்கத்திலுள்ள இன்பதுன்பங்களையும் நினக்குச்சொன்னோம். இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள்செய்தல்வேண்டும். அத்தானபலனால், இறந்துசெல்லும் ஜீவன்மார்க்கத்தில் வருந்தாது செல்வன் தீபதானம் செய்யின்ஜீவன்இருள் மார்க்கத்தில் வழிதெரிந்து இனிதாய்சசெல்வன். கார்த்திகைமாதத்தில் சுக்லபட்சத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம்செய்யின் அதனாலும் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யின் அதனாலும் சீவன்நல்லுலகடைவன், பதினொன்றாநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசுஉரோம முதலியவற்றோடுநன்குஅமைவதாகும், தண்ணீர்குடம்தானம்செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனைவருத்தார். சையாதானம் செய்யின் ஜீவன்விமானத்தின் மேலே நலனுலகு சேர்வன். இறந்தவன்பசிதாகத்தோடுமனைக்கு முன்னேவருந்திநிற்பனாகையால் பதினொன்றுநாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும் அவனைக்குறித்துத்தானதருமஙகள் செய்தல்வேண்டும் என்றருளினன்.

பெரியதிருவடி பக்தவச்சலனைத் தொழுது ஏ ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக்கேட்டேனே. பததானமாவது என்னை? அதனைஎவ்விதம்கொடுத்தல்வேண்டும் நவின்றருளுகவெனலும், கண்ணன்கலுழனே? குடையும்மாடியும்தண்டமும், வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதககும்பமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும், பூணூலும் தாமிரச்செம்பும், அரிசியும், ஆகியவற்றைச் சற்பிராமணருக்குக்கொடுத்தல்வேண்டும். குடைதானம்செய்யின் ஜீவன்யமபுரிக்குச் செ

ல்லுங்கால் குளிர்ந்தநிழல் மார்க்கத்திலேசெல்வன். யராடிதான ம்செய்யின்பரிமேல் இவர்ந்துசெல்வன், அங்ஙனமேசெய்யும்தா னங்களின்பலனைநடக்கும்வழியில் அநுபவித்து, இனிதாய்ச்செ ல்வன் அவற்றில்சிலதானங்களால் யமதூதர்கள்சந்தோஷித்து ச் சீவனைவருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர்என்றறு ளினன். ஓ ! நைமிசாரணியவாசிகளே ? பின்னர்ப்பறவைக்கரச ன் சர்வலோகசரணியனைச் சரணம்செய்து கருணாநிதியே ! நரக ங்கள்எத்தனை இருக்கின்றன ? அவற்றின்பெற்றிமையாது ? அடி யேனுக்குக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், பாப்பணைப்பறமன், கலுழனே ! பாவம்செய்வோர் புகும்தீவாய்நரகம், ஆயிரம், பதி னாயிரமல்ல. எண்பத்துநான்கு லட்ச மிருக்கின்றன. அவற்றில், தாமிசபைரம், சௌகசம், கிரௌஞ்சம், மகாசிவம், சால்மலி, ரௌ ரவம், குட்மளம், பூதி, மிருதகம்காலசூத்திரகம், சங்காதம்லோ கதுந்தம், சம்விஷம், சம்பிரதாபனம், மகாநரகம், காகோளம், ச ஞ்சீவனம், மகாபதம், ஆவித்தியம் அந்ததாமிசிரம், கும்பிபாகம், அசிபத்திரவனம், ஆகியஇருபத்தொரு நரகங்களும் மிகக்கொடு மையவாகும், மரித்தவனைக்குறித்துத்தினந்தோறும் கொடுக்கப் படும்உதககும்பத்தைத்தூதர்கள்பெற்றுத்திருப்திஅடைவர்.மா சிகமுதலியவற்றைச் சீவன்அடைந்து திருப்தனுவன். தூதரும் அவற்றால்உவப்படைவர், ஓ கருடா ! வருஷமுடிவில் சீவன் பி ண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடுயமபுரியடைவான்என்றோமே, அ ச்சீவன் யமபுரிமடையுமுன் அப்பிண்டசரீரதனைத் தவிர்ந்து அ ங்குஷ்ட பரிமாணமாய் ஒரு வன்னி மரத்தில், சிலநாள மிருந் துபின்னர்க் கருமத்தாலாகிய சரீரம் பெற்றுயமனிடம் சார்வன் என்றருளினன்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

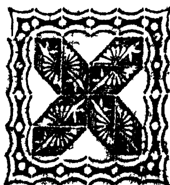
—0—

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! வாசுதேவன் கருடபகவானைப்பார்த்துப்பறவைவேந்தே! அங்குஷ்டபரிமாணமாயுள்ள சீவன்கருமத்தால் உளதாகியசரீரம்பெற்று, வன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தாரமுள்ளசித்திரகுப்தனது பட்டணத்தூடு சென்றுயமபுரிசார்வன் அந்தநமன்பட்டணம் புண்ணியம் செய்தோருடைய கண்ணுக்கு மிகவும்ரம்மியமாய விளங்கும், இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோலும், உப்பும் பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும், ஆகியஇவற்றைத் தானம்செய்தலவேண்டும் இந்தத்தானங்களால் யமபரிசாரர்கள் அதிகம்சந்தோஷமடைந்து சீவனானுக்குப்போனவுடனே தாமதப்படுத்தாமல தருமராசனுக்குத் தெரிவிப்பர்தருமத்துவசன் என்றுபெயருடையஒருவன்சர்வகாலமும் யமனுடைய அரண்மனையிலிருப்பான். கோதுமையும், கடலையும்மொச்சையும், எள்ளும், கொள்ளும், பயறும், துவரையும்ஆகிய இந்தஏழுதானியங்களைப்பாத்திரங்களில வைத்துத்தானஞ்செய்யின் அந்தத்தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச்சீவன்நல்லவன், புண்ணியம்செய்தவனென்று யமனுக்குவிண்ணப்பம்செய்வன்வைனதேயனே! பாவம்செய்த சீவனுக்குத்தருமராஜன்யாவரும் அஞ்சத்தக்கரூபத்தோடு தோற்றுவன் அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டுநடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன் புண்ணியம்செய்த சேதநனுக்கு நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவன், அச்ஜீவன் அஞ்சாது அவனைப் பார்த்துகளிகொள்வன் தருமராஜன் ஒருவனேபாபிகளுக்குக்கெட்டரூபத்தோடும். புண்ணியனுக்குநல்லரூபத்தோடும், தோன்றுவன்புண்ணியம் செய்தஜீவன்சேர்வானாயின் இச்ஜீவன் மகாபுண்ணியமணியம் செய்தஜீவன் சேர்வானாயின் இச்சீவன்மகாபுண்ணியம்செய்தமையால் சூரியமண்டல மார்க்கமாய்ப் பிரம்மலோகமடையத்தக்கவனென்று யமன்தான்வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்றுபொருக்கெனஎழுந்துநிற்பன். யமலோகத்திலகிங்கரரெல்லா

ரும்பாசம், உலக்கை முதலியவற்றைக் கரத்திற்கொண்டு உலா விநிற்பா. மரித்தஜீவனுக்குமாசிகசோதகும்ப முதலாகியவும்,பலதானமும்செய்யப்படாவாயின், அச்ஜீவன்வருத்,தமுற்றுக்கிங்கரர் கயிற்றினல்கட்டி, உலக்கையாலோச்சி ஆடுமாடுபோலஇழுக்கக் காலன்சமீபம் சேர்ந்து பூர்வசன்மத்தில்செய்தபுண்ணியபாபங்களை அநுசரித்து ஒருசன்மம்அடைவன். அதிக புண்ணியஞ்செய்த ஜீவனுயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன்முன்சென்றுதேவனுவன், பாவம்செய்தவனுயின் துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடு சென்று நரகத்தில்வீழ்ந்து பின்புகிருமிமுதலியசன்மமடைவன். பாவபுண்ணியம் மிதமாயிருக்குமாயின்முன்மானிடசன்மம் பெறுவன். தானதருமம்செய்தவன் எக்காரணத்திலேனும் எச்சன்மம் பெறினும் அத்தானதருமத்தின் பலனைஅச்சன்மத்தில் அடைவன் ஜீவன்நீங்கியவுடனேசரீரத்தைக்குழியிற்புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும். கண்டம்செய்து எரியின் நரிமுதலியவைதின்று பல்விரூபமாகும், தகனம்செய்யின்சாம்பலாகும் மெய்யின்தன்மை அங்ஙனமாயினும் ஜீவனுக்குமானிடதேகம் கிடைப்பது அரிது. மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் ஜனிப்பது அதனினுமரிது பிரமகுலத்தில்ஜனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண்டிய வீடுபெருனேல் தவம்முதலியவை செய்து வருந்தித் தான்கரத்திலடைந்த அமிர்தம் நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சிந்தக் கெடுதியால் புவியில் கழிந்தவனை ஒப்பாவன் என்றோதியருளினன்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

சூதர் சௌனகாதி மகருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத்தொழுது என்றன் சுவாமியே! எவ்விதபாபஞ்செய்தவன்பிரேதசன்ம மடைகின்றனன்? அப்பிரேத சன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றனன்? பிரேத சன்மத்தோடு உலகில சஞ்சரிப்பானோ அல்லது யமனுடைய காவலிற்கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப்புகன்றருள வேண்டுமென்று வேண்டலும், நம்மாதியங்கடவுள் புள்ளரசே! பிறனுடையபொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன்யாவனோ? அவனே சரீரமடையாமல் காற்றுருபமானபிரேதசன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடு வருந்தியமனுடைய காவலினின்று நீங்கி யாண்டுமிதிரிதருவன, ஒருவனமரித்துச் சரீரம் வீட்டிற்கிடக்கும்போதே அவன் இறந்தமையறிந்தும் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன யாவனோ? அபகரிகக இச்சித்தவன் யாவனோ அவனே தீவாய் நரகங்களையெல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன்பொருளை அவன் வழியிலுள்ளோர் அடையாமல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியினுங்கொடும்பாவி ஒருவனும் இலன். இவ்விதபாபஞ்செய்தவனே பிரேதசன்ம மடைந்து தன்னுடைய குடும்பத்திலுள்ளவர்களையும், பந்துக்களையும் துன்பப்படுத்துவன். பிதிர்தினத்தில் வருகின்ற பிதிராகளைவீட்டினுள்ளேவிடாமல் வாசலிலநின்று தடுத்து துரத்துவன் பிதிரர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவிமுதலியற்றை அவனே தின்பான் மனையிலிருக்கின்றபொருள் முதலியவற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநுபவிககாமலும் பிறருக்குக்கொடுக்காமலும், வீணேகிடக்கச் செய்வான். தன்னுடையபுத்திரன்முதலியோருக்குச்சந்ததிஉண்டாகாமல் வம்சநாசமடையும் படிசெய்வான். சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரி முதலியரோகங்களையும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன்புத்திரன் முதலியோர் வாயினின்று உமிழ்ந்த எச்சில்நீரையே உண்பான் என்றருளினன்?பறவை

வேந்தன் ஆதிமூர்த்தி? பிரேதசன்ம மடைந்தவன் இன்னும் என்னசெய்வன்? எவ்விதமாகத்தோன்றுவன்? குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்மமடைந்திருக்கின்றானென்பதை எப்படி அறியலாகும். நவின்றருளுகவெனலும் நம்பகவான் வைனதேயா! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தனதுகுலத்தையே அதிகம்பீடிப்பன். தருமம் செய்பவனுக்கும், அரிநாமசங்கீர்த்தனஞ்செய்பவனுக்கும், பிதிரர்களை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவணை முதலிய தீர்த்தயாத்திரைசெய்பவனுக்கும், பிரேத சன்ம மடைந்தவனால் துன்பம்நேராது நற்கருமம் ஒன்றும்செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வபக்திசெய்யாதவனுக்கும், புலாலுண்போனுக்கும் மதுயருந்துவோனுக்கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும் பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் அதிகத்துன்பம் நேரிடும் பாபங்களையே செய்தலும் ஆண்மகவைப்பெறாமல் பெண்மகவையே பெறுதலும் ஆண்மகவுகளைப்பெற்றுப்பெற்று இழத்தலும். சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல வேற்றுமை யுறுதலும் பசுக்கள் முதலியவையில்லாமலிருத்தலும். துண்ணெனத்துன்பங்கள் உண்டாதலும், நண்பரோடு விரோதம் நேர்தலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமில்லாமல்அன்னம் உண்ணுதலும் அரிபத்திசெய்யாமலவாணாள் வீணாதலும். ஜப ஓமங்கள் செய்யாமலிருத்தலும். தனக்குக் கீழ்ப்பட்டகுலத்தானை நேசித்தலும் சுரரையும் பூசுரரையும், தாய்தந்தையரையும், இகழ்தலும், அயலானைக்கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல்விருத்தி யடைந்தும் பலன்கிடைக்காமல் அழிதலும், தனக்குத்தாழ்ந்தமரபில் பெண்கொள்ளலும் கொடுத்தலும், இழந்தவர்செய்யும் கருமத்தை செய்தலும் எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும் என்றும்தைனியமடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொருள்முதலியவை அழிதலும் வழியில்திருடர்களால் துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலிமுதலியமகாரோகங்கள் வருதலும் சுருதிஇதிகாச புராணங்களைப்பொய்யென்றலும், தெய்வபக்திபிராமணபக்தி செய்யாமலிருத்தலும், முகத்தில் நல்ல தோற்றமில்லாமலிருத்தலும், பிதிர்கருமங்கள், விக்கினத்தால் குறைவுபடுதலும்,

புத்திரன் பகைவனைப்போலத் துவேஷித்தலும், அழுமுடையா ளைச்சேர்ந்து வாழாமலிருத்தலும், அடுத்தடித்து அவளைமுனி தலும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத்தனது குலத்திற் பிறந்து இறந்துபிரேதசன்ம மடைந்தவனாலேயே உண்டாகின் றன, ஓ! கருடா? எந்தெந்தக்குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நே ரிட்டிருக்கின்றதோ? அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியா யிருக்கும் பிரேதசன்ம மடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோ டும்வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன்குலத்தோரிடத்திற்சொப்ப னத்தில் தோன்றி ஐயோ? என்னைக்காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவ னுமிலனோ? பசிதாகத்தோடுவருந்துகின்றேனே, பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே என்று கதருவன் என்றருளிப் பின்னும் மொழி ந்தருளுகின்றனன்.

பத்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றும் அத்தியாயம்

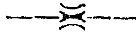
சூதபுராணிகர் நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்னர்க் கருட பகவான் முகுந்தபிரானைத் தொழுது ஏ ஜகந்நாதா! பிரேதசன் மமடைந்தவன் அதனினின்று எப்படி நீங்குவன் எவ்வளவுகா லம் ஒருவனைப்பிரேதசன்மம் பிடியாநிற்கும் மொழிந்தருளவே ண்டும் எனலும். மெய்த்தேவன் ஓ பட்சிராஜனே! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தன்குலத்தானுக்குச்சொப்பனத்திற்தோன்றினு ம் தோன்றுவான் தோன்றாமலேகுலத்திலுள்ளோருக்குத்துன் பங்களைமாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பான். சொர்ப்பனத்தில் தோன்றினனாயினும், துன்பம்புரிந்தானாயினும், பெரியோர்களுக் குத் தெரிவித்து, அவர்கள்விதித்தபடிதருமத்திலேசித்தம்வை த்து,தேமா தெங்கு, சண்பகம், அரசு முதலியவிருக்ஷங்களைவை

த்தும் பலபுஷ்பாதிகளை உண்டாக்கவேண்டும். பிராமணருக்குப்
பூதானமுதலியவைகொடுத்தல்வேண்டும் பசுவின்கூட்டங்கள்
[illegible]ரமேயும்பொருட்டுப்பசும்புல் வளரும்படிநிலம்விடவேண்
டும். தண்ணீருண்ண குளம்அமைத்தல்வேண்டும் பகவத்கைங்
கரியம். பாகவதகைங்கரியம் செய்தல்வேண்டும் கங்கைமுதலிய
தீர்த்தங்களிலே ஸ்நாநாதித் தானதருமம் செய்தல்வேண்டும் துன்
பங்கள் எப்போது நேருகின்றனவோ அப்போது அவசியம்இ
வற்றை யெல்லாம் செய்தல்வேண்டும்செய்யாவிடின் துன்பம் வி
ருத்தியாகும் பிரேதசன்மதோஷத்தால் அத்தருமச் செயல்களி
ல் புத்திகூடாது. பத்தியும்வராதுபுத்திகூடாவிடினும். பத்திவா
ராவிடினும், எவன்முயன்று அவ்வறச் செயல்களைச் செய்கின்ற
னோ? அவன் இன்பமடைவன். பிரேதசன்மமடைந்தவனும்இன்
பமடைந்து பூலோகம்விட்டு யமலோகம்சார்ந்து அச்சன்மம் நீ
ங்குவன். தனதுகுலம் விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச்
செய்வனென்றருளினன்- கருடபகவான் ஓ! ஆராவமுதே! கு
லத்தில் பிரேதசன்ம மடைந்தவன்ஒருவனுளனென்று தெரியவி
ல்லை அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத்தில்வந்துசொல்
லவுமில்லை அங்ஙனமாகக்குலத்திற்கு துன்பமாத்திரம்உண்டா
கின்றது. பெரியோரைக்கேட்பின் பிரேதசன்மதோஷத்தால்து
ன்பம்புறுகிறதுஎன்கின்றனர். அப்போதுஒருவன்செய்யத்தக்க
வையென்ன? சொல்லியருளுகவெனலு மாதிபகவன் ஓ புள்ளரசே!
பெரியோர்சொல்லவதைச் சத்தியமென்றேஉறுதிகொள்ளவேண்
டும். ஸ்நாநம், ஜபம், ஓமம், தானம்முதலியவைகளால்ஒருவன்
தனதுபாவநிவர்த்திசெய்துகொண்டு நாராயணபலிசெய்தல்வே
ண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துக்கொள்ளாமல்நாராயணபலி செய்
தலுக்கு எத்தனித்தால்அது நிறைவேறாமையின்பொருட்டு பூத
ப்பிரேதபைசாசர்பெரியதடையுண்டாக்குவர். ஆகையால்முதலி
ல்பாபநிவர்த்திசெய்துகொண்டு. மற்றதுசெய்தல்வேண்டும்புண்
ணிய காலங்களில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பிதிரர்களை யுத்
தேசித்து யாவன் தான தருமம் செய்கின்றனோ? அவன் பூத
ப்பிரேத பைசாசர்களால் ஒரு சிறிதும் துன்ப மடையான். மா
னிடனுக்குத்தந்தைதாய் குருக்களே முதற்றெய்வமாவர். சரீர

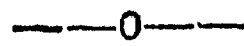
த்தையுண்டாக்கலாலும், நன்னெறியைக்காட்டலாலும் அம்மூவருமே முதன்மையானவர். எக்காலத்திலும் அவர்களைப்பூசித்தல் வேண்டும். அவர்கள்சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய்தந்தையரைப்பூசித்து நடக்கின்ற ஒருவன் தேவதாராதனம், பிராமணபக்தி தீர்த்தயாத்திரை, திவ்வியதேசயாத்திரை முதலிய ஒன்றும் செய்யாவிடினும் பெருங்குற்றமன்று. தாய்தந்தையரைப்பூசிக்காமல் அவர்கள்சொற்படிநடக்காமல் அத்தருமங்களை யெல்லாம் தவறாதுசெய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவற்றால்சிறிதும்பயனில்லை. தாய்தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக்குறித்துத்தானதருமங்கள் யாவன்செய்கின்றானோ? அவற்றின்பலனை அவனே யடைகின்றனன், புத் என்கிறநரகத்தினின்று தாயதந்தையரைக் கரையேற்றுகின்றமையால், மகனுக்குபுத்திரன் என்றுபெயருண்டாயிற்று யாவன் தாய்தந்தையர் சொற்படி நடவாமல் பெண்டுபிள்ளைசொற்படி நடக்கின்றானோ அவன் புலையனினும் புலையனாவன் ஓ கருடா! கூபத்திலேனும், நதியிலேனும்விழுந்துமரித்தவனுக்கும். வாளினால்வெட்டுண்டிறந்தவனுக்கும், தற்கொலைசெய்துக்கொண்டவனுக்கும் ஒருவருஷம் வரையினும் கிரியைசெய்யலாகாது கருமஞ்செய்வதற்குள் கலியாணமும் தீர்த்தயாத்திரையும். விசேஷதருமங்களும், செய்யலாகாது வருஷமுடிவில கருமஞ்செய்து பின்பு யாவும் செய்யலாம் என்றருளினன

பதினொன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராம தாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்,

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

வியாசர் மாணாக்கர் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரமகருஷிகளே! பின்பு கருடபகவான் கருதி நாயகனைத்திருவடிதொழுது! அநந்தகல்யாணகுணநிலயனே! சீவன்எப்பாவங்களால் பிரேதசன்மம் அ

டைகின்றனன். அப்பிரேதசன்மம்அடைந்தவன்யாதையுண்ணு வன்? எங்கேவசிப்பன்? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமெ னாலும், பரமபதநாதன் வைனதேயா ! பூர்வசன்மத்தில்மகாபா பம்செய்தவனே பிரேதசன்மமடைவன். ஒருவன்கிணறும்,நடை வாவியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப்பந்தலும், சத்தி ரமும், தேவாலயமும், உண்டாக்கிப்பலருக்குமுபயோகமாய்த் தருமம்செய்யஅவனுடைய குலத்தில்தோன்றினவன், பின்புஅ வற்றைவிலைக்கு விற்பானாயின அவன்மரித்தவுடனேபிரேதசன் மம்அடைவன்.செய்தவன்தானே அவற்றைவிற்பானேல்அவனு ம் பிரேதசன்மம்பெறுவன். பிறர்பூமியைஅபகரித்தவனும், கிரா மத்தின் எல்லையையும்வயலின்எல்லையையும்பூங்காவின்எல்லை யும், அரணியத்தின்எல்லையையும், புரட்டித்தன்னிலத்தோடு அ ந்நிலத்தைச் சேர்த்தவனும், குளத்தைத் தூர்த்து நிலம்சேர்த் தவனும், சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில்மாய்ந் தவனும்பாம்பேனும், நாயேனும்கடித்து மரித்தவனும்இடிவிழு ந்துமாண்டவனும் நெருப்பால்துஞ்சினவனும், மாடுமுட்டிமரித் தவனும், கழுத்தில்சுருக்கிட்டு நான்றுமாண்டவனும், பாஷாண ந்தின்று உயிர்துறந்தவனும், ஆயுதத்தால்மாய்ந்தவனும், சம்ஸ் காரம்செய்யத் தன்குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல இறந்தவனு ம் தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும். கு ஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனால்மாய் ந்தவனும் விருஷோற்சகம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய்தந் தையருக்குச் சிராத்தம்செய்யாமல் இறந்தவனும். பிரே தசன்மம்அடைவர் ஓ கருடா ! பிராமணன் உயிர்மாய்வனேல்அ வன்கிரியையின்பொருட்டு யாவும்பிராமணனே செய்தல் வேண் டும். சூத்திரன்இறப்பனேல்யாவும் சூத்திரனே செய்தல்வேண் டும், அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சம்ஸ் காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு. எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசிமுதலிய வற்றைச் சுடுகாட்டுக்குச் சூத்திரன் கொண்டு செல்வனேல், இ றந்த அப்பிராமணனும், கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரே தசன்ம மடைவர் இறந்தசூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின்பொ ருட்டுமேற்சொல்லியநெருப்பு முதலியவற்றைப்பிராமணன்கொ ண்டுசெல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டுபோகும்,

அப்பிராமணனும் பிரேதசன்மமடைவர். பருவதத்தினின்று விழுந்துமரித்தவனும்சுவரிடிந்துவிழுந்துஇறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்த படியே துஞ்சினவனும், மேல்வீட்டில் உயிர்நீத்தவனும், இராமகிருஷ்ணாதித் திருநாமங்களை உச்சரியாமல்மாய்ந்தவனும் ரசஸ்வலைப்பெண் சண்டாளன் முதலியோரைத் தீண்டி. ஸ்நாநம்செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையாயிருக்கும்போது மரித்தவளும், பிரேதசன்மமடைவர் தாய்மனைவி, பெண், மருமகள்முதலானவர்களுடைய சரீர தோஷத்தைக் கண்ணுற்பாராமலேபிறர் வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரஷ்டம் செய்பவனும். மனுநூலுக்கு விரோதமாய்த் தீர்மானம் செய்பவனும். சினேகிதனுக்குத்துரோகம்செய்பவனும், பிராமணனையும் கோக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவனும், குருபத்தினியைக்கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொன்னத்தையும்திருடுபவனும். பிரேத சன்மமடைவர் பிரேதசன்மமடைந்தவரெல்லாரும், பாலைவனத்தில், எப்போதும் சஞ்சரித்து வருந்துவர் என்றருளினன்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே ? பின்புகருடபகவான் ஆதிபகவனைத்தொழுதுசர்வேசா ! பூவுலகில்பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு குலத்தார் உளரல்லரோ ? அவரல்லாமல் மிலேச்சரென்று ஒருவகுப்பாகும் உளரல்லரோ?

அவர்களில் பாலியனாயினும், விருத்தனாயினும், தனவானாயினும்,
தரித்திரனாயினும்கருணையுடையோனாயினும், அஃதில்லானாயினு
ம், வித்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும், ஞானியாயினும்,
ஞானசூனியனாயினும், தருமனாயினும், அதருமனாயினும் தவத்த
னாயினும், அவத்தனாயினும், தின்மையனாயினும், அஃதின்மைய
னாயினும், உலகாளும் அரசனாயினும், உத்தமபிராமணனாயினும்
பின்னும்யாவராயினும், ஒவ்வொரு காலத்தில இறக்கின்றனரே.
இறத்தல்அதிக்கக் காரணம் என்னை ! நவின்றருளுக வெனலும்.
நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணல், ஓ வைனதேயா! நன்குவினவினை
செப்புகின்றோம் கேட்டி மரிக்குங்காலத்தில் சீவனைக்கவருவதற்
குக் காலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். சீவராது பலவிதமான
தோஷங்களால் அச்சீவர்ஆயுசு குறைந்து மாய்கின்றனர் மரித்
த வீட்டில்போசனம்செய்கின்றவனும். பிறன்மனைவியைப்புண
ர இச்சிக்கின்றவனும், தனக்குத்தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின
றவனும், வாணிழப்பர் இசபரகதிக்குஉறுதியாயநல்வினையை
ச் செய்யாதவனும் பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும், தூய்மை
யில்லாதவனும், தெய்வபக்தியில்லாதவனும், பாபங்களையே செ
ய்கின்றவனும், யமலோகத்தில எப்போதும நரகவாசம்செய்வா
பிறன்கேடு சூழ்கின்றவனும், பொய்சொல்லுகின்றவனும், சீவக
ருணையில்லாதவனும, சாஸ்திரப்படிநடவாதவனும், தனக்குரிய
கருமத்தைததவிர்த்துப் பிறனுக்குரிய கருமத்தைப்புரிகின்றவ
னும் யமலோகத்தில்வாதனைப்படுவர் புண்ணியதீர்த்தமாடாத
நாளும் ஜபஓமங்கள் செய்யாததிவசமும் தேவதாராதனம் செய
யாததினமும்புனிதரை, வழிபாடியற்றாத பகலும்சாஸ்திரமுண
ராதநாளும் வீணேயாகும் சூத்திரமரபிலபிறந்தவன்பிராமண
ரேதெய்வமெனறுநினைததுப்பத்திமைசெய்து அவரிட்ட தொழி
ல்புரிந்து தாசனாயொழுகுவனேல்அசசூத்திரன் நறகதியடைவன்
அவன்வேறொரு கருமமும் செய்யவேண்டுவது மில்லைஉயர்ந்தசா
தியாருக்குரிய கருமங்களை அச்சூததிரன்செயவானேல்நரகமே
பெறுவன் ஓ கருடா ! தேகமோ நிச்சயமற்றது நிராதாரமாயு
ள்ளது சுக்கில சோணிதங்களால் உண்டாயது அன்ன பானாதி
களால்விருத்தியடைவது காலையில் உண்ட அன்னம்சாயங்காலம்
நசிக்கும் உடனேபசிக்கும் மீண்டும் உண்ணாவிடின்மெய்குலையும்

ஆதலால் சரீரம அநித்தியமென்றும் அதுகிருபத்தால்வருவதெ
ன்றும் எண்ணிசன்மபடையாமையின பொருட்டு நற்கருமஞ்செ
ய்தல்வேண்டும். ஓ வைனதேயா! கருமத்தால வந்ததேகத்தை
யாருடையதெனலாம? அதனைவிளைசுமந்து மெலிகின்றசீவன
து எனலாமா? அன்னவஸ்திரங்கொடுக்கும் தலைவனது எனலா
மா? கருப்பமுண்டுபண்ணும் தந்தையினது எனலாமா பத்து
மாதம் சுமந்துபெற்றதாயினது எனலாமா தாயைப்பெற்றவளா,
கிய மாதாமகனது எனலாமா? பிதாமகனது எனலாமா ? விலை
கொடுத்து அடிமைகொண்டவனது எனலாமா? சாம்பர்செய்யும்
அங்கினதுஎனலாமா? அல்லது ஈர்த்து அயிலும் நரியினது என
லாமா? சீவன்போயினபின்பு புழுவாகவும் விஷ்டையாகவும் சா
ம்பராகவும் அழியும் சரீரம் ஒருவரதும் அன்றென்னு முற்றுறு
தியை யாவரும் ஓர்ந்து சரீரத்தில ஆசைவைக்காமல் பகவத்பாக
வதாசாரிய கைங்கரியங்களைப் புரிதல்வேண்டும் பாபங்கள ம
னோவாக்குகாயங்களால செய்யப்படுகின்றன அதிகபாபஞ்செய்த
சீவன் நாயநரிமுதலிய இழிந்த சன்மமடைவன் அதிசஞ்செய்
யாதவன் பூர்வசன்மமேபெறுவன், சீவன் கருப்பவாசஞ்செய்யு
ங்காலை தாயினுடைய மலமுத்திராதிகளாலே அதிசம் துன்புறு
வன் இறததலினும் பிறத்தலில உள்ளதாயதுன்பததையும் கருமா
தியையும் எண்ணிநல்லொழுக்கில் ஒழுகுதல்வேண்டும. தாய்வயிற்
றினின்று பிறந்தவன பாலியததில வண்டலைவிளையாட்டயர்தலா
ல் தனக்குஉறுதியாயதை அறிகின்றானிலன் யௌவனத்தில ம
னமதசேஷ்டையாலறிகின்றானிலன முதுமைப்பருவத்தில் சோ
ரவாலும கிலேசததாலும் ஒன்றனையும உணர்கின்றானிலன இங்
ஙனமே உறுதியுணராமல் ஒழிவோரே பலருளர் பூர்வசன்மபுண்
ணியத்தால் உறுதியாயதை யுணர்ந்து செய்கின்றவன் யாவனோ
அவனே நிரதிசயயின்பவீடாகிய நம்முலகுசாரவன். கருமத்தா
லேயே சீவன்பிறந்துபிறந்து இறக்கின்றான் பிறந்து அதிக வய
திராமல் ஐந்து வருடத்திற்குள் மரித்தல் மகாபாபத்தினாலென்
றறிக கொடும்பாபஞ்செய்தவனே பிறந்து உடனே மரித்துமீண்
டும்பிறந்து மரிக்கின்றான் அவன் பிறத்தலுக்கும் இறத்தலுக்கு
ங்கணக்கிலது, பூர்வசன்மத்தில்நன்னெறியில் ஒழுகித் தானதரு

மக்கள் செய்தசேதனன் புவியிலதோன்றினால்நெடுங்காலம்மனை விமக்களோடு சுகமாய்வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவான்.

ஓ! கருடா? கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற்குட்பட்டு எந்தயாதத்திலேனும் அந்தக்கருப்பம் கரைந்து விழுந்த தாயின் விழுந்தமாதம் ஒன்றாயின் ஒருநாளும் இரண்டாயின்இரண்டுநாளும் மூன்றாயின் மூன்றுநாளும்நான்காயின் நான்குநாளும ஐந்தாயினைஐந்துநாளும்ஆறாயின்ஆறுநாளும்கருவுற்றமாதாவுக்குமாத்திரம்சூதகம்உளதாகுபிதாவுக்குசூதகமில்லை அவன்செய்யவேணடியகருமமும் ஒன்றுமில்லை கருவழியாமல் பிறந்துமூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்டஅக்குழந்தையை உத்தேசித்துப் பாற்சோறும் தயிற்சோறும குழந்தைகளுக்குக்கொடுத்தல வேணடும் மூன்றுவயதிற்குமேல் ஐந்துவயதிற்குள இறந்தால்மேற்சொன்னபடியே பாலகளுககு அன்னங்கொடுத்தல்வேணடும இங்ஙனமன்றிப்பிறந்து ஒரு மாதத்திர்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்த ஒருணத்திறகுச் சொலலியபடிசெயது தீர்த்தமும் பாலும பாயாசாதிகளும குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் உலகில்பிறந்தவன இறப்பதும் இறந்தவன்பிறப்பதும் திண்ணமாதலால் இறந்துபின்பு மீண்டும பிறக்காமல் மீளாவுலகெய்த முயலுதல்வேண்டும அங்ஙனம்முயலாமலும் தான தருமங்கள்செயயாமலும் வாணாளை வீணாளாக்கி யாயந்தசீவன் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர குலங்களில ஏககுலத்திற் றோன்றினும் ஒருநாளில் ஒருவேளையேனும் வயிறார உண்ணக் கதியற்ற தரித்திரனுக்குப் புத்திரனாய்த் தோன்றிக் கூழ்க்கும் வருந்தி, சீக்கிரத்திலே மரித்து குலத்தில பிறப்பான். ஓ [illegible]னதேயா ! மறுசன்மத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பில்வேண்டும் உலகமுழுமையுமாளவேண்டும் சகலசாஸ்திர சம்பன்னனாகவேண்டும் எனக்கோரு ஒருவன அவற்றிற்குரிய கருமங்களைச் செய்வதினும் சன்மமே வாராமைக்குரிய கருமம் செய்வது மிகவுநன்றாம். தீர்த்த யாத்திரை செய்பவன் மனத்தூய்மையனுவன் பொய்யுரையாமல் தாழ்மையாய் இன்சொல் பேசுகின்றவன் சகலசாஸ்

திர சம்பன்னனுவன். சம்பத்திருந்தும் தானதருமம் செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனுய்ச் சனிப்பன் அத்தரித்திரத்தால் மகாபாபம்செய்வான் அப்பாபத்தாலஇறுதிநரகமெய்துவான்பின்பு இவனிலும் தரித்திரன் ஒருவனும் இலனென்றுசொல்லும்படி மீண்டும்பிறப்பான் ஆதலால ஒருவன் அவனுககுஉள்ளசம்பத்துக்குத் தக்கபடி தானதருமம்செய்தலே வேண்டும் என்றருளிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராம தாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதிநான்காம் அத்தியாயம்

——[o]——

சூதமகாமுனிவர் மகருஷிகளே! பின்னர் ஸ்ரீயப்பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானைநோக்கி ஓ காசியபதனயா! மேற்சொன்னவற்றைக குறித்தே இன்னும்சில கூறுகின்றேம்கேண்மோபூர்வசன்மத்தில்செய்த பாபத்தினுலேயே சிவன் மரிக்கின்றான்? கருப்பத்திலேயே கருத்தழிந்தால் ஒருகிரியையும் செய்யவேண்டுவதில்லைஐந்துவயதிற் குட்பட்டுஇறந்தால் சாஸ்திரத்திற்சொல்லியபடிசெய்து குழந்தைகளுக்குப்பால், பாயாசம், போசனம் முதலியகொடுத்தல்வேண்டும் பதினென்றுநாளும் பன்னிரண்டாளுைம் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடிசிலகருமங்கள் செய்யலாம் விருஷோற்சநமும் விசேஷதானங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லை மரித்தவன் பாலனுயினும், யுவாவாயினும் விருத்தனுயினும்,, உதககும்பதானம் அவசியம் செய்தல்வேண்டும் மூன்றும் வயது பிறப்பதற்குள்மரிக்கும்குழந்தைகளைப்புவியில்புதைத்தல்வேண்டும் இருபத்துநான்காமாதம்பிரம்பி இருபத்தைந்தாமாதம் பிறந்தவுடனே இறந்தகுழந்தைகளை அககினியில் தகனமே

செய்தல் வேண்டும் பிறந்த ஆறுமாதம் வரையில் சிசுவென்றும்
மூன்றுவயதுவரையில்பாலனென்றும் ஆறுவயதுவரையில்குமாரனெ
ன்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது.
ஓ கருடா! பிறந்தபதினாறு மாதமவரையில் சிசுவென்றும, இரு
பத்தேழு மாதமவரையில் பாலனென்றும, ஐந்துவயதுவரையில்
குமாரனென்றும, ஒன்பதுவயதுவரையில்பௌண்டகனென்றும
பதினாறுவயதுவரையில் கைசோரனென்றும, சொல்வது உண்
டு, சூத்திரகுலத்தில் பிறந்தவர்களும, பூணூல் பூணலாகா
து, பிரமக்ஷத்திரியவைசியரே பூணூலணிதல் வேண்டும் எந்த
வயதுவரையிற்பூணூல பூணடேனும, பூணூல்மேலும இறப்பா
னேல் அவனைக்குறித்து அதிகமந்திரஞ்சொல்லாமல பத்துநாள்
பிண்டம்போடவேண்டும், அப்படிஇறப்பவனுக்கு உடலோடுகூ
டிய வாழ்வும, தாய்தந்தையரோடுநேசமும, விஷயங்களில் உ
டன்பாடும, பற்றையுமறியவாரையால் கிரியையுமறிதாயிற்
று, ஐந்துவயதிற்குமேல பன்னிரண்டுவயதிற்குள்ளேனும, அப்
பன்னிரண்டு வயது நிரம்பியேனும மரித்தால் விருஷோற்சகம
முதலியவை செய்தல்வேண்டும, ஆனால் சபிண்டீகரணம்செய்ய
லாகாது, பால்வெல்லமுதலியவற்றைச்சேர்த்துப்பிண்டம்போ
டல்வேண்டும கடமும, குடையும, தீபமும, தானம்செய்தல்வே
ண்டும செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒருவனத்தில் மரமாய்த்தோ
ன்றுவன்- அம்மரம்நெற்குத்துமஉலக்கைக்கேஉரியதாகும்பூணூ
லை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதருப்பையோடுஏ
கோதிஷ்டமுதலிய சிரார்த்தங்கள் செய்யின், மரித்தவன்மறுசன்
மத்தில் நல்லகுலத்தில் பிறந்து தீர்க்காயுசோடுவாழ்வன். நல்ல
புத்திரனையும்பெறுவன் தனக்குத்தன்னுடைய ஆத்மாவேபுத்தி
ரனாகச்சனித்தல் உண்மையால், புத்திரன்இறப்பானேல்அப்புத்
திரனுக்குத் தந்தையும், தந்தைமாய்வனேல்அவனுக்குப்புத்திர
னும், கருமஞ்செய்தல்வேண்டும், ஒருவன்தானே தனக்குப்புத்தி
ரனாகின்றானென்றுவேதமேசொல்லுகின்றது. ஒருவனாகியசூரிய
னும், சந்திரனும், புனல்நிறைந்த அநேகதடாகங்களில் தனித்தனியே
தோன்றுமாபோலஒருவனேதனக்கு பலபுத்திரர்களாய்ப்பிறக்கி
ன்றான், ஆதலாலேபெரும்பான்மைஒருவனுடையபுத்திரன்அவ

ளைப்போலவேரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும், உடையவனாவன்.
ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப்பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்
பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிட்டுப் பிள்ளையும், பிறத்தலெ
ன்பது இல்லை, தந்தைக்குஉள்ளவற்றில் ஏதேனும் தமயனுக்குப்
பொருந்தியிருக்கும் என்றருளினன்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது சகந்
நாதா ? உலகில்தன்புத்திரனென்றும், தன்னுடையமனைவி வயிற்
ப்பிறந்தபுத்திரனென்றும், புத்திரர்பத்துப்பிரகாரமாயுளரெனச்
சாஸ்திரம்சாற்றுகின்றதே. ஒருவன்விலைமகளைப் புணர்ந்து புத்
திரனைப்பெற்றனேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமஞ்செய்ய
லாமா ? அப்புத்திரன் கருமம்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கி
டைக்குமா ? ஒருவனுக்குப்பெண்ணிருக்கின்றாள். புத்திரன்இல
ன்அப்பெண்வயிற்றிற் புத்திரனும்இலன. அவன்மரித்தால்யாவ
னால் கருமம்செய்யப்பட வேண்டியது, கூறியருள்கவெனலும்ப
க்தவத்சலன் ஓ புள்ளரசே ! ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள்வ
யிற்றில்பிறந்தபிள்ளையின்முகத்தைக்கண்ணாலே பாரத்தால்புத்
என்னும்நரகத்தைஅச்சன்மத்தில்பாரான். மணம்புரிந்துகொண்
டஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்குமேபுத்திரன்பிறந்தால் அவன்குல
த்துப்பிதிர்தேவர் அதிகம்உளமுவப்பர், மற்றஒன்பது புத்திரரு
ம்இகலோகசாதகமாவரேயன்றிப்பரலோகசாதகத்துக்கு முற்று
ம்உரியராகார், தனக்குத்தனது மனைவிவயிற்றில் பிறந்தபுத்திர
னேமரித்தகாலத்தில்செய்கடன்எல்லாம்செய்யக்கடவன்மற்றபுத்
திரருளரேல் இறந்ததகப்பனைக்குறித்துச் சிறிதுகருமமும்சிரா
ர்த்தாதிகளும்செய்யக்கடவர். ஒருவன் தனக்குப்பெயரன்பிறந்து
அவனை எடுத்துப் பார்த்தபின்னர்மாய்வனேல் இறுதிக்காலத்தி
ல்அவன்நல்லுலகடைவன், கொள்பெயரனைப் பார்த்துமாண்ட
வன்அதனினும் நல்லுலகடைவன். பெண்ணைப் பெறறவனுக்கு
மணமகன், பெண்ணுக்கு விலைகொடாமல் இருந்துழாயோடுஅ
வன்கன்னிகாதானம்செய்ய, மணம்புரிந்துக்கொண்டுஅவளோடு
வாழ்ந்துபுத்திரனைப்பெறுவானேல், அப்புத்திரன்இருபத்தொரு
தலைமுறையையும்கரையேற்றுவன். அப்படிப்பிறந்தபுத்திரனே
தாய்தந்தையருக்குக் கருமம்செய்யஉரியவன். ஒருவன்மரித்தா

லதுவனுடைய வைப்பாட்டிபுத்திரன்சிறிது கருமமாத்திரம்செய்யலாம் சிறிதுசெய்யாமல் முற்றும்செய்யின் செய்தவனும் மரித்தவனும்நரகம்சேர்வர். ஆனால் வேசிபுத்திரன் தன்னைப் பெற்றவனைக் குறித்துமாத்திரம் வருஷந்தோறும் சிராத்தம்செய்யலாம், பெற்றவனைக் குறித்தன்றிஅவன்தலைமுறையில் உள்ளோரையுங்குறித்துஒன்றும்செய்யலாகாது, வேசபுத்திரனாயினும்அவனைப்பெற்றவன்இறப்பானேல் அவனைக்குறித்துத்தானங்களெல்லாம் செய்யலாம். பிராமணருக்குபோசனமுதலியவை செய்விக்சலாகாது. போசனத்தின்பொருட்டுஅரிசிமுதலியவைகொடுக்கலாம் சிலர் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்தபுத்திரனைத்தம்மனைவிக்குப்பிறந்த புத்திரன் போலவே நினைத்துக் கொண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரைசெய்தல் தனதுபிதிர்தேவரைக் குறித்து அன்னரூபமாயும், ஆமரூபமாயும்,இரணியரூபமாயும், சிராத்தம்செய்யலாம், வேசிபுத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம்தவிரமற்ற இரண்டுரூபமாய் சிராத்தம்செய்யலாம், ருத்திரமரபில் எச்சாதியானேனும், அன்னரூபமாய்ச் சிராத்தம்செய்யின், செய்தவனும்சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும்நரகம்டைதல்போல வேசிபுத்திரன் அன்னசிராத்தம் செய்வானேல், அவனும், சாப்பிட்டபிராமணனும், பிதிர்தேவரும் மீளாநரகம் எய்துவர். ஏகருடா ! ஒருபார்ப்பினிக்கும் பாரப்பாரசாதிக்குத் தாழ்ந்தசாதியான் ஒருத்தனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பன்மகளுக்கும், சந்நியாசிக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பிரமகுலமாதுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பிறந்தபுத்திரனும், சகோத்திரத்தில், மணம்செய்துகொண்டவருக்குப்பிறந்தபுத்திரனும்சண்டாளராவர், ஒருவன்தன்னுடைய சாதியிலே ஒருபெண்ணைமணம்புரிந்து பெறுகின்றபுத்திரனே சிரேஷ்டனாவன் ஆதலால்யாவரும் சத்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டுமென் றருளினன்.

பதினன்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் வைதிகாசாரநைமிசாரணியவாசிகளே! கருடபகவான் அச்சுதபிரானைத்தொழுது சர்வசகங்நாதா! மரித்தவனைக்குறித்து எப்போது சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும் சபிண்டீகரணம்செய்யின் இறந்தவன்எககதியடைவன். அஃதுசெய்யாவிடின் எக்கதியடைவன். மரித்தவனுக்கும், மரித்தவனுக்கும் பிண்டம் ஒன்றுசேர்ப்பது எங்ஙனம்? ஒன்றுசேர்த்தால் எக்கதியடைவர், ஆமுடையான் உயிரோடிருந்து ஆமுடையாள் இறந்தால்அவளுக்குச்சபிண்டீகரணம் எங்ஙனம்? இவற்றையெல்லாம் உலகநன்மையின்பொருட்டு அடியேனுக்குச்சாதித் தருளவேண்டும்என்றுபிரார்த்தித்தலும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிதருகிய கேசவபிரான் ஓவிநதைபுத்திரா! உயிரமாண்டவனுக்குவருடம்முடியுங்காலை சாஸ்திரப்படியாவும் புரிந்துசபிண்டீகரணம்செய்து, அவன்குலத்தில் முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன்பிண்டத்தையும் சேர்த்தல்வேண்டும் அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவம்நீங்கி, பிதிர்தேவரோடுசேர்வான். இறந்தபன்னிரண்டாநாளிலும், மூன்றும் பக்ஷத்திலும், ஆறுமாதத்திலும், சபிண்டிகரணம்செய்யலாம் தந்தைஇறக்கப் புத்திரன் அவனுக்குக் கருமமெல்லாம் செய்து சபிண்டிகரணம் செய்யாமல்நிறுத்தி வைத்திருந்தகாலை கருமம்செய்த புத்திரனுக்குக்கலியாணம்நேர்ந்தால்உடனேசபிண்டிகணரம் செய்துபின்பு மணவினைசெய்தல்வேண்டும் சபிண்டிகரணம்செய்யும்வரையிலும் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவத்தோ டிருக்கின்றமையால் கருமம் செய்தவனுக்குச் சிறிதுஅசுத்தியுளதாகலால் அவன்சுபகாரியங்கள் ஒன்றும்செய்யலாகாது. சந்நியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையும்சொல்லலாகாது பிண்டம்சேர்த்தபின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம்நீங்கிப்பிதிர்த்துவம்பெற்று மகிழ்தலாலும தேகம்அநித்தியமாகலாலும் கிருதகிருத்தியம் பலவிதமாகலாலும்பன்னிரண்டாநாளில் தானேசபிண்டிகரணம் செய்தலேஉத்தமமாம். ஒளபாசனம்செய்ய விக்கினம்நேரினும் பன்னிரண்டாநாளில் சபிண்டிகரணம் செ

ய்யலாம். சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர்த் தாயதந்தையர்குலத்தில் மூன்றுதலைமுறையிலுள்ளவருக்கும்சிரார்த்தம்செய்தல்வேண்டும். ஒருவருக்குமாத்திரம் சிராத்தம்செய்யக்கூடாது சோடசம்சபிண்டி. கரணம் முதல்யசெய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப்பிதிரர்களோடு சேர்ந்து இன்புறுவன் பெண்ணைப்பெற்றவன் பொருள்சிறிதும்வாங்காமல அவளைக்கன்னிகா தானம் செயதிருப்பனேல் பின்புஅவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய ஆமுடையான் கோத்திரஞ்சொல்லிச் சமஸ்தகிரியையுஞ் செய்தல்வேண்டும். மாமிசவிற்கிரயம் செய்தல்போலப்பெற்றவன்விலைபெற்றுப் பெண்கொடுத்திருப்பானேல் அவளிறந்தால்அவளுக்கு அவளுடைய பிதாவின்கோத்திரம்சொல்லிக்கிரியைசெய்தல் வேண்டும். பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமம் செய்தல் வேண்டும், புத்திர னில்லாவிடின் இறந்தவ னுடைய கனிஷ்ட னாயினும் சேஷ்ட னாயினும் அவரில் ஒருவனுடைய புத்திர னாயினும் கருமம்செய்தல் வேண்டும். மாய்ந்தவனுடைய சகோதரர் பங்கு பிரித்துக் கொண்டு தனியே வாழும் பட்சத்தில் அவனுடைய ஆமுடையாள் கருமம்செயதல் வேண்டும், செத்தவனுக்குப் புத்திரனும் சகோதரரும் அவர் புத்திரனும் மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவ னுடைய தாயாதிசெய்தல் வேண்டும். தாயாதியும்இலலாவிடின், மாணாக்கனுளனேல், அவன்செய்தல்வேண்டும் மேற்சொன்னவரில் ஒருவரும் இலலாவிடின்புரோகிதனே கருமம்செய்யலாம், நாலைந்துபேர் சகோதர ரிருந்து அவரில் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் புத்திரன் இருந்தால் மற்றவரும் புத்திரனுடையாரேயாவர் அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்துஅவரில் ஒருத்திக்குமாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றமனைவியரும் புத்திரனுடையாரேயாவர். புத்திரன் பூணூல்அணிதலுக்குமுன்னமே தாய்தந்தையர்துஞ்சினால் அப்புத்திரனே கருமம்செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப்பெறாதவளிறந்தால் அவளுக்குஅவளுடையகணவன்கருமம்செய்தல்வேண்டும்சபிண்டீகரணம்செய்தபின்னர்த்தெரியாமையாலாயினும்பிதிர்தேவர்எல்லாரையுங்குறித்தல்லாமல்இறந்தவனைமாத்திரம் குறித்துச்சிரார்த்தம் செய்யின் இறந்தவனும் சிராத்தம்செய்கின்றவனும் செய்விக்கின்றபுரோகி

தனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப்புத்திரர்பலருளராயினும ஓராண்டுவரையினும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனேசெய்தல்வேண்டும. வருஷம்நிரம்புங்காறும நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரிய கடத்தில் புனல்நிறைத்து உதககும்பதானமும் செய்தல் வேண்டும். கருமங்களைத்தவிராதுசெய்யின் இறந்தவன்விமானத்தின் மேலேறி நல்லுலகுசேர்வன் பாட்டன் உயிரோடிருக்குங் காலை தந்தைமாய்ந்தால் அவனுக்குச்சபிண்டிகரணம செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்தபின்னர் அப்பாட்டனுக்குச் சபிண்டிகரணம் செய்து பின்புமுன்பு இறந்த தந்தைக்குச் செய்தல் வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோடிருக்குங்காலை தாய் மாய்ந்தால் அவளுக்குச்சபிண்டிகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவளுக்குச் சபிண்டிகரணஞ்செய்து பின்பு தாய்க்குப்புரிதல்வேண்டும். ஓ கருடா! இவ்விதியே உறுதியன்று இது ஒருவர் பக்ஷமென்றுணர்க யாவளொருத்தி தன்து கொழுநனை தெய்வமென்றெண்ணிப் பத்திமைசெய்து அவன்மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர்விடுகின்றாளோ! அவள் எவரினும்நற்கதியடைவாள். அவள்மகாபாபஞ்செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர்மாய்ந் தமையால் மகா புண்ணியவதியாகிக்கணவன் பாபியேல் அவனையும்புண்ணியவானாக்கிச் சுவர்க்கலோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய்அவனோடுவாழ்வள், அப்படி இறந்த தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரன் ஓரே சபிண்டிகரணஞ்செய்தல்வேண்டும். விருஷோற்சர்க்கமும் தானங்களும் தனித்தனியேசெய்தல்வேண்டும். அவ்விருவருக்கும தனித்தனியே பிராமணர்களைவரித்துச்சிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும்,பாகமாத்திரம்ஒன்றாய்ச்செய்யலாம்பிண்டம்தனித்தனியேபோடவேண்டும். ஓராண்டுகாறும்யாவும் தனித்தனியேசெய்யின் அவ்விருவரும திருப்தியடைவர் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலும்,கிரகணம் மாளயம முதலியபுண்ணியகாலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தஞ்செய்து வேறாய்ப்பிண்டம்போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசைமாத்திரம்போக்கி அப்பொன்னைக்கெடுக்காமைபோலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும்புண்ணியவதியின் மேனியைமாத்திரம் அவ்வக்கினி தகிப்பனேயல்லால் அவளைச்சிறிதுமவருத்தான், தாய்தந்தை-மகன்-மகள்-பெ

யான் அன்னை-தமபி முதலியோரையும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும் மனை முதலிய பொருள்களையும் உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வம் அவனைப்பிரிந்து வாழ அடுக்காதென்று ஆழுடையானோடு துஞ்சும உத்தமியை யொப்பானவா உலகில்யாருளர் சககமனஞ்செய்தபுண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடிதேவவருஷகாலமும்சுவர்க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம அய்ப்பள, பின்பு ஒரு மகாயோகியின் குலத்தில் கணவனும்மற்றொருயோகியின்குலத்தில் தானும் பிறந்து அவனையே மீணடும் பர்த்தாவாயடைந்து யோகமகிமையால் மேன்மைபெறுவள். நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எசசன்மத்திலும் துக்கமேயடைவள பிறனுக்கு உடன்பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படிநடந்து அவன்ஏவலால் புருஷனை இகழ்ந்து பிறந்தகுலத்துக்கும் புகுந்தகுலத்துக்குமதோஷம உண்டாக்கும்பெணபேய் எனறும மீளாநரகம எய்தும மகிழ்நன் நல்லவனாயினும கெட்டவனாயினும அறிந்தவனாயினும அறியாதவனாயினும அவனஉயிரோடிருககும்போதும அவனிறந்த பின்பும அவனே தெய்வமென்று பத்திசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள். கொணடநாயகனை மதியாமல் அலக்ஷியம்செயபவள சீசீ இவளும் ஒருபெண்ணோ? என்றுபலராலும் ஏசப்பட்டு மறுசன்மத்தில ஒரு பாமதுஷ்டனைக் கணவனாயடைந்து அவனாலே அடிதடுத்து தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம துன்பப்படுவள் கணவன் தேவதாராதனம் அதிதியாராதனமுதலியவை செய்வனேல மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவேயாவும்செய்தலவேண்டும பிராமணகுலத்தாருக்கு ஏவல்செய்தலே சூத்திரகுலத்தாருக்குத் தருமமாயதுபோல நாயகனுக்குப் பணிசெய்வதே நாயகிககுத்தருமமாம் இத்தருமம எச்சாதியருக்கும்பொதுவாகும ஆழுடையானே தெய்வமென்றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற்றபின்பு உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உத்தமனைப்பதியாயடைந்து நன்மக்களைப்பெற்றுக்குலவிருத்திசெய்து தந்தைக்கும் கணவனுக்கும புகழுண்டாக்கிச் சுமங்கலியாகவே மரித்து உததமலோகமடைவள் ஓகாசியப்புத்திரா? மரித்தவன் துன்பபபடாமல் இன்பமடையும்பொருட்டு இன்னுமொரு [illegible] சொல்லுகின்றோம். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி

ரேதக்கூட்டம்) தேவன் பப்புரவாகராஜன்)

சபிண்டிகரணஞ்செய்து ஒருவருஷம் வரையிலும் நித்திய சிராத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். நித்திய சிராத்தம் எவனைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திர மல்லன் அச்சிராத்தஞ் செய்கின்றவனும் நன்மைபெறுவன் என்றருளினன்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

சூதமாமுனிவர், அந்தணர்களே! பின்னர் வைனதேயன் பரமபதியைத்தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேதசனனத்தைக்குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேனே! பிரேதசன்மமடைந்தவனைக்குறித்து ஏதேனுஞ் சரித்திரமுளதேல் அதனைக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன் ஏ! பக்ஷிநாயகா? நன்குவினவினை. ஒருகாதையுளது பக்தனாகிய நினக்கு அதனைச் செப்புகின்றும் கேண்மோ? திரேதாயுகத்திலே பப்ருவாகனென்ற ஒரு அரசன் தர்மிஷ்டனும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனும், மகோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாட இச்சித்து, அரணியத்தினூடு சென்று ஒருமானைக்கண்டு அதனை அம்பால் அடித்தான் அந்தமான் அடிபட்டு அந்தவிடத்துக்கப்புறம் ஓடிற்று. வேந்தன் அது கண்டு, மீண்டும் அம்மானை எய்வான் முன் எய்தவாளி தைத்த புண்வழி யொழுகிய அரத்தம் சிந்திய வழியூடு நடந்து. தான் ஒருவனாகவே மற்றொரு வனஞ் சார்ந்து, கலையைக்காணாமையாலும், வழிநடந்தமையாலும் மிகச்சோர்வடைந்து உண்ணீர் நசையுற்று வனமுழுதுந்தேடி ஒரு தாமரைப்பொய்கைகண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, தளிர்புனல்பருகி, அக்குளக்கரையிலுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின் புடையமர்ந்

றது. ஓ நைமிசாரணியவாசிகளே? பின்னர்ப்பரமபதிபெரிய திருவடியைநோக்கி ஏ காசியபதனயா அப்பிரேதம்! அங்ஙனம் சொல்லும், அம்மன்னனுடையசேனைவந்தது. பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே அப்பிரேதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல்மறைந்துவிட்டது. அரசன் ஒரு சேனையைக்கண்டதும்பிரேதம்மறைந்துபோயிற்றே, அப்பிரேதம்புகன்றவாறு கருமம்செயதல்வேண்டுமென்றெண்ணி, வனத்தினின்றெழுந்துநகரணைந்து அந்தப்பிரேதத்தை யுத்தேசித்துக்கருமஞ்செய்தனன். உடனேஅப்பிரேதம் அச்சன்மம்நீங்கித் துறக்கமுற்றது என்றருளினன். வேதவுருவாயஎம்மடிகள் சகத்காரணனைநோக்கி ஏசர்வலோகசரணியா! பின்னும் எதனால் பிரேதசன்மம் நிவர்த்தி யாகும். அதனையும்நவின்றருளுகவெனலும், ஆதிபகவான் ஓ கருடா? எண்ணெய்நிறைந்த குடத்தைப்பெரியோர்களுக்குத்தானம்கொடுத்தால்சமஸ்தபாபமும்நசித்துப்பிரேதசன்மமும்நீங்கும். மரித்தவனுக்குஇன்பமும் உண்டாகும். பொன்னால்குடங்களசெய்து பாலும்நெய்யும்அவற்றில் நிறையவார்த்துத்திகபாலரோடு அஜசங்கரரையும் ஸ்ரீஹரி பகவானையும், ஆராதித்து அக்குடங்களை உத்தம பிராமணர்களுக்குத் தானம்கொடுத்தால் மிகவிசேடமாம் என்றருளினன்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள திருவடிகளே சரணம்.

பதினெழாம் அத்தியாயம்

——[o]——

சூதபுராணிகர் நைமிசவன ஸ்ரீமத்பரம்வைதிகர்களே! பின்னர்க்கருடபகவான்ஸ்ரீதரமூர்த்தியைத்தொழுதுசர்வேசா!இங்ஙனம்சுருக்கமாய்ச்சாதித்தருளியதுபோதாது. கருமங்கள்செய்யும் போதுஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால்மெழுக்கிடுவானேன்?பிதிர்கருமமுதலியவைசெய்யும்போது எள்ளையும்தருப்பையையும்உபயோ

கப்படுத்துவானேன்? கட்டிலில் படுத்தபடியே துஞ்சினவனும் உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும் நற்கதி யடையாரென்று முன்னர்ச்சாதித்தமையால், இறப்போனெந்தஇடத்திலெப்படிஇறத்தல் வேண்டும். தானங்களெல்லாமெங்ஙனம்செய்தல்வேண்டும். செய்யப்படுந் தானங்களுக்குப் பயன்யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும், என்று பிரார்த்தித்தலும்ஸ்ரீ புருஷோத்தமன் வைனதேயா! நன்குவினவினை?மாய்ந்தவனைக் குறித்துச்செய்யவேண்டியவற்றை யெல்லாம்விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லுகின்றும் கேண்மோ? புத்திரனைப் பெறாதவனுக்கு எவ்வுலகினும்இன்பமில்லை. இகத்திலும், பரத்திலும்இன்பம்வேண்டியவன், தருமமுமதவமும்செய்து சதபுத்திரனைப்பெறுதல் வேண்டும், தருமமமும் தவமும்செய்யானாயின், மனைவிவயிற்றில் கருப்பந்தரியாது. தரிப்பினும்பத்துமாதம் நிரம்புமுன்னரேகரைந்து போகும் கருக்கரைந்தால்புருஷனுக்குநற்கதிகிடையாது. சற்புத்திரனைப்பெற்றவனேஎவ்வுலகினும்நன்மைபெருவன். ஓகருடா கருமங்கள்செய்யத்தொடங்கு முன்னரே குறிப்பட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவலகால்துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுகிட்டுப் பின்பு எக்கருமமும்செயதல்வேண்டும், அங்ஙனம் சுத்திசெய்யாமல் கிரியைசெய்யின், அரக்கரும் பூதப்பிரேதபைசாசரும் அவ்விடம்வந்து கருமம்முற்றுப்பெறவண்ணம்விரோதமசெய்வர், சுத்திசெயதஸ்தலத்தில் கருமம்செய்யின்தேவர்களெல்லாரும் அங்கண்வந்து முற்றுவிப்பர். மரித்தவனுக்குத் தூய்மை செய்யாத இடனில் கருமஞ்செய்யின், அதுசிறிதும் பயன்படாமல் அவன் நரகமேசேர்வன், எள்ளுஎமது 0 வேரினின்று உண்டானமையால். மிகபபரிசுத்தமாயது, அதனைக்கண்டால்அசுரரும்,பூதப்பிரேத பைசாசர்முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ்வெள்கருப்பும், வெளுப்பும். எனஇருவகைத்து. எந்தநிறமுள்ள எள்ளையேனும் தானங்களோடுசேர்த்துக்கொடுப்பின், அதிகம்பயனுளதாகும், சிரார்த்தத்தில் கறுப்புஎள்ளைச் சேர்த்தால் பிதிர்தேவர்அதிகமுளமுவப்பர். குசைப்புல ஆகாயத்திலுண்டாயது அத்தருப்பையின் இருகடையிலுமபிரமனும். சிவனும். அதனடுவில்ஸ்ரீ

0 வேர் - வேர்வை

ஹரியும் இருக்கின்றனர். தருப்பையில்லாமல் சிராத்த முதலிய கருமங்களொன்றும் செய்பலாகாது. பிராமணருக்கும், மந்திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், திருத்துழாய்க்கும்நின் மாலியதோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்தியதருப்பையையேமீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம ஏகாதசி விரதமும், திருத்துழாயும் பகவத்கீதையும், பசுவும் பிராமணபத்தியும், ஸ்ரீஹரிசரணமும் சம்சாரசாகரத்தைக் கடப்போருக்கு நல்லதெப்பமாகும். மாய்வோன்கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்திலகுசைப் புல்பரப்பி எள்ளிறைத்து அப்பள்ளியில் சயனம் செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயும்கரத்திற்கொண்டு. எமது நாமங்களைவாயாரப் புகன்றவாறே துஞ்சுவனேல் அயனரனுதியருக்கும்அரியதிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகுசார்வன். மாய்கின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக்கிடக்கலாகாது, முதுகுகீழுறவேபள்ளிகொள்ளவேண்டும். உயிர் நீங்குமுன்னரே திருத்துழாயோடுதானங்களெல்லாம் கொடுத்தல்வேண்டும் உப்புத்தானம்செய்யின்மிகவிசேடமாம். அவ்வுப்புவிஷ்ணுலோகத்தில்உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம் மகிமை யுண்டாயிற்று. மரித்தவன் உப்புத்தானத்தால் சுவர்க்க லோகம் சேர்வன், என்றருளிப் பின்னும்சாற்றுகின்றனன்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராம தாசர்கள திருவடிகளே சரணம்.

—0—

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் ஓ அருந்தவர்களே! பரமாத்துமன்வேதவுருவனைப் பார்த்து ஓ கருடா! தானங்கள் செய்ய வேண்டிய விதத்தையும் அத்தானங்களால்வரும் பயனையும், கூறுகின்றும்கேண்மோ? தானங்களிலெல்லாம்பருத்தித்தானம் மகாதானமாகும்அறமேகூறு

நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையுமுற்ற அறிந்த பாரப்பார் பூணூலும் பூணூலுக்குப் பருத்தியேதூவாமையின், அதுமிக விசேடமாயிற்று பருத்தித்தானம் செய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதிதேவர்களும் உளமுவப்பர்கள். பருத்தித்தானம் செய்தவன் வாணுள்முடிந்தகாலை சிவலோகம்சார்ந்து அங்கணவசித்துப்பின் புசகலகுணசம்பன்னனும், அழகியமேனியுடையவனும், மகாபலிஷ்டனும், உலகாளும் அரசனும், தீர்க்காயுளானும், புவியிற்பிறந்து யாரும்போற்ற நெடுங்காலம்வாழ்ந்து சுவர்க்கலோகம் சேர்வன். திலதானமும், கோதானமும், பூதானமும், சுவர்ணதானமும், தானியதானமும், செய்யின் மகாபாவங்களெல்லாம் உடனேநசிக்கும். திலதானமும் கோதானமும், மகாதானமும், அவ்விரண்டும் மகாபாவங்களையெல்லாம்போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும், சாமானியபிராமணருக்குக்கொடுக்கலாகாது உத்தம பிராமணருக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும், தனக்குவேண்டியவர்களுக்கும் அம்மூன்றையும், வெறுமனே உத்தேசமாய்க் கொடுக்கலாமேயல்லது தானமாய்க்கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச் சீவன்மரிக்குங்காலமும், கிரகணகாலமும், உத்தமகாலமும், ஓ வைனதேயா! எந்தமனிதனும் தான் இனியனாய் வாழும்போதே தனக்காகத்தானதருமங்களைச் செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பனேல், அவனுடைய சம்மதம்பெற்றுக்கொண்டு தானம்செய்தல் வேண்டும். மரிக்குங்காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும், சோவும், தானஞ்செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும் இரும்பும், தானம்செய்தால், யமன் உவக்கின்றான். லவணதானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு நமனிடத்தில், அச்சமுண்டாகாது. பருத்தித்தானம் செய்தால் யமதூதர்களிடத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்தித்தானத்துக்குமுன்னே சொன்னதுதவிர இந்தப்பலனுமுண்டு தானியதானம்செய்தால் கூற்றுவனும், தூதர்களும், சந்தோஷித்துச் சீவனுக்குவேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ணதானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும், பாவங்களெல்லாம் நசிக்குமென்றுமுன்னமேஜதினேம். மரிப்போனெம்

மையே தியானித்துநாமதுநாமத்தையேஉச்சரிப்பனேல், அவன் ஸ்ரீநிகிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகுசார்வன். தந்தைஇறந்தபின்பு அவனுக்குப்புத்திரன் கயாசிராத்தம்செய்தலினும் தந்தை மரிக்குங்காலத்தில் புத்திரன் ஒக்கவே யிருந்து தான தருமங்கள் செய்வித்தலே உத்தமமாகும். குடாரமும், முசலமும், சுரிகையும், இருப்புத்தண்டமும், காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும், பொதுவாய் இரும்பு அவனுக்கு ஆயுதமாகும் அதனாலேதான் மரிக்குங்காலத்தில் இரும்புத்தானம்செய்யின்யமன் உவப்பனென்று கூறினோம். அல்லதூஉம், யாவன் இறக்கும்போது எந்தக் கிருகத்தில் இரும்புதானம்செயயப்படுகின்றதோ அந்தமனைக்சண் நமன் அடிவைக்கவும் அஞ்சுவன். இறப்பவன் யாவனாயினும், இரும்புத்தானம்செய்தலவேண்டும் அத்தானம் செய்தால், சண்டாமிருகன், ஔதும்பரன், சம்பரன், சார்த்தூலன்முதலியயமதூதர் திருப்தியடைவர் ஓ கருடா! சீவருடைய காலமுதல் தலைபரியந்த முள்ள அவயவங்களிலபிரமருத்திரேந்திராதிதேவரும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும, இருக்கின்றனன். தாயும் - தந்தையும்- குருவும்- சுற்றமும், சீவருககு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவம் இலா "சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்,, என்றவாக்கியத்தை நீஉணர்ந்திருக்கின்றாயே, பிருதிவியும், அப்புவும், தேயுவும், வாயும்வும், ஆகாசமும், சுவாணமும், தானியமும் தேனும், நெய்யும்,கோவும்,யாகமும், பிராமணரும், அஜுகரேந்திராதிதேவர்களும், ஒன்றனைக்கொடுக்கின்றவனும், வாஙகுகின்றவனும், பின்னும்யாவும், யாரும், யாமேயன்றி மற்றொருவரும் இலர். பிரமருத்திரேந்திராதியோர புரியும் கருமஙகளுக்கும் பலதாதாதானமே. சீவன் பூர்வம்செய்த கருமத்தை அநுசரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை காட்டச்செய்கின்றோம். புண்ணியஞ்செய்தவன் சுவர்க்கம்புகுவான் பாபஞ்செய்தவன் நரகம் புகுவான் என்றருளி இனனும நவின்றருளுகின்றனன்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம - முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்,

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

சூதயாமுனிவர் யாதவர்களே! பின்னர்ச்சகத்காரணனாகிய பகவான் கருடா! எம்மையாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமஞ்செய்வோன் அதிகபுண்ணியமடைவன் மாய்ந்த சீவனைக்குறித்துப் பூமிதானஞ்செய்யின், தானஞ்செய்யும்பூமி எத்தனையடியுள்ளதோ! அத்தனையாண்டுகள் அச்சீவன் சுவர்க்கத்தில்வசிப்பன் மாடிதானஞ்செய்யின் குதிரைமீதேறி நலனுலகு சேர்வோனென்பதுமாத்திரமன்று. மார்க்கத்தில்முள்முதலிவற்றால் துன்பமுமடையான். குடைத்தானஞ்செய்யின் நிழலுள்ள வழியில் செல்வோனாதல் மாத்திரமோ? மழையாலும் இன்னலுறான். தீபதானஞ்செய்யின்முன்னே புகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாசி ஆகிய மூன்று மாதங்களிலேனும் சதுர்த்தசியிலேனும், பௌரணமியிலேனும், மரித்த தினத்திலேனும் தீபதானஞ்செய்தல் விசேடமாம். மரித்ததினமுதல் ஓராண்டுவரையிலும், நாள்தோறும் தீபதானஞ்செய்யின், மாண்டவன் மேடுபள்ளமில்லா நல்லநெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, அவன் குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நலனுலகுசேர்த்துத்தானும் நற்கதியடைவான். தீபதானத்தின் மகிமைசிறிதன்று. பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும், வடக்குமுகமாயேனும் கிழக்கு முகமாயேனும் தீபம் வைத்தல்வேண்டும், தீபதானஞ்செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாய்த்தீபத்தைவைத்துக்கொடுத்தல் வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுளதென்பதைக்கடைப்பிடித்தவன், மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாந்தானே தனக்குச்செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புஸ்தாலியும் சுயம்பாகப்பொருளும், தானஞ்செய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச்செல்வன். அரிசியும், திலதமும், பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும், பாதரக்ஷையும், அவசியம்தானஞ்செய்தல்வேண்டும். கரியும் பரியும், தானங்கொடுப்பின், விசேடபுண்ணியமுளதாகும். எருமையேற்றை அதிகப்பொருளோடு தானங்கொடுப்பி

ன் மிகவிசேடமாம் வெற்றிலை, பாக்கும், புஷ்பமும் தானஞ்செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தார். வஸ்திரதானஞ்செய்யின் காரொனக்கருத்தமேனியும், பிறையெனஇருகடையில் பிறக்கும் எயிறும், செம்மயிரும், அச்சந்தருரூபமுடைய யமதூதர் சீவனுக்கு முன் நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவர் என்றருளினன். கருடபகவான் வைகுந்தநாதனைத்தொழுது, அயனரனுக்கரியோனே! அடியார்கெளியோனே! சரீரத்தினின்றுஉயிர் எங்கனம்நீங்கும்? திருவாய் மலர்ந்தருளல வேண்டுமெனலும், சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான் வைனதேயா! கண்வழியாலேனும், காதுவழியாலேனும், நாசிவழியாலேனும், வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்காலவழியாலேனும், உயிர் நீங்கும். ஞானிகளுக்குக்கபாலம் விண்டு உயிர்நீங்கும் பாபிகளுக்கு அபான மார்க்கமாய்ச்செல்லும், உயிர் நீங்கியவுடன் காஷ்டம் போலச் சரீரம் கிடக்கும். தேகம்பஞ்சபூதாத்மகமாகலால், பிரிதிவி மண்ணிலும், அப்புப் புனலிலும், தேயு அக்கினியிலும், வாயுகாற்றிலும், ஆகாசம் ஆகாயத்திலும், லயமாகும், காமமும், குரோதமும், லோபமும், மோகமும், மதமும்மாச்சரியமுமாகிய ஆறும், கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம்ஐந்தும்சரீரத்திலதிருடர்போல உறைகின்றன உயிர்நீங்கும்போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்றுசேரும். சேதநன் கருமத்தாலேயே மறுசன்மமடைகின்றனன. பழையவீடுடையோன் பொருள்சம்பாதித்து நல்ல புதுமாடங்கட்டி, அதில குடிபுகுமாறுபோலப் புண்ணியஞ்செய்த சீவன்வாணாள் முடிந்தபின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும அமைந்த ஒரு திவ்வியதேகமடைகின்றான் மலமூத்திரங்களும் கப பித்தங்களும் ஊனும் வசாசலமும் நரம்பும் எலும்பும் மெய்யோடுத இக்கப்படுகின்றன ஓ கருடா! சீவன்மரிக்கும்விதம் இது. மீண்டும்பிறக்குமவிதத்தையும் புகல்கின்றோம் கேண்மோ. புரய்லநபகளோடு ஸ்தம்பாகிருதிபோல இராநின்ற ஒருபெரிய நரம்புற்றதும் இந்திரியஙகள்பொருந்தியதும் காம- குரோத- லோப-மோக-மத-மாச்சரியமாகிய - உட்பகைகள் கூடியதும் காமக்குரோத)X(ராகத் துவேஷங்களால் வியாபிக்கப் பட்டதும் மாயை

)X(ராகம் இச்சை,

யோடுகூடியதுமாகிய தேகமனல்லாப்பிராணிகளுக்கும்உறுதியாய் உளதாகும், சமஸ்தலோகங்களும் சமஸ்ததேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனர் என்றருளினன்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் - மூற்றிற்று.
ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

——0——

இருபதாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர்நைமிசாரணியவாசிகளே! கருடபகவான்பரமபதநாதனைத்தொழுது, சர்வலோகசரணியா! தோல்நரம்பு,எலும்பு, இரத்தம், மாம்சம் தலை, கை, கால், நா, நாசி, இரகசியப்பிரதேசம், நகம், மயிர், முதலியவைகளால் பரவப்பட்டு இந்திரசாலம்போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம்எங்ஙனமுண்டாகின்றது? சாதித்தருளவேண்டும் எனலும், உலகம்யாவையும் படைத்தவனைப்படைத்த பரந்தாமன்காசியபதனயாநன்குகடாவினை. விஸ்தாரமாய்ச்செப்புகின்றோம் பயிஷ்டையானபெண்கள் நான்கு தினவரையினும் மனைக்குப்புறம்பேஇருத்தல்வேண்டும் முன்னொருகாலத்திலதேவேந்திரன் விருத்திராசுரன் என்றவனைக்கொன்றமையால் அவனைப்பிரமகத்திதோஷம் பிடித்துஅவ்விந்திரன் பிரமனைவணங்கி அடியேன் உறுதுயரைநீக்குதி என்றுஇரத்தலும் அப்பிரமதேவன் மகபதியைப் பிடித்தபிரமகத்திதோஷத்தைநான்குபாகமாய் பகுப்புசெய்து ஒருபாகத்தைஸ்திரீகளுக்குக்கொடுத்து ரசஸ்வலையாகும்போது அப்பெண்கள்பாட்டுஅத்தோஷம் அணுகுமாறுவிதித்தனன். ஆதலால் பயிஷ்டையாஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும், ஒருவரும் பார்க்கவுமாகாது பார்த்தால் மகாபாவம வந்தடையும். பயிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாள ஸ்திரியைப்போலாவாள். இரண்டாநாள் பிரமகத்திசெய்தவனை யொப்பாவாள். மூன்றாநாள் ஆடை ஒலிப்பாளைப்போ

ளாவாள். நான்காநாள் புனலாடிய பின்பு சிறிதுபரிசுத்தளாவள், ஐந்தாநாள் கிருககிருத்தியங்களுக்கெல்லாம் உரியளாய்ச் சுத்தளாவள், பயிஷ்டையான ஆறுநாள்முதல்பதினெட்டுநாள்வரையிலும் உள்ளஇரட்டைநாள் ஏழில்இரவில் புணர்ந்தால்புருஷப்பிரஜையுண்டாகும் ஐந்துதினமுதல் பதினெட்டுத்தினம்வரையிலுமுள்ள ஏழூற்றைநாளில புணர்ந்தால், ஸ்திரிபிரஜையுண்டாகும், ஆதலால் ஆண்மகவு பெறவிருப்பினவன் தன்மனைவியை இரட்டைநாளிலேயேசோததல்வேண்டும. நான்குதினத்துக்குமேல் பதினெட்டுநாள் வரையிலும், இராக்காலத்தில் இரட்டைநாளில் கருப்பம் தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசுவரியவானாகவும, தர்மிஷ்டனாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்தி யுடையவனாகவும்,புத்திறன்பிறப்பான் பயிஷ்டையான நான்குதிவசததுக்குமேல்எட்டுநாட்குள்ளே பெரும்பான்மைகருப்பம்தரிக்கும்ரசஸ்வலையான ஐந்தாநாள் ஸ்திரீகள்பாயாசம்முதலாகியமதுரபதார்த்தங்களையேயுண்ணுதல்வேண்டும. காரமான பதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது ஸ்திரீபுருஷர்கள் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலமாகியகுளிர்ந்தவஸ்துக்களைத் தாரணம்செய்து கொண்டுகுளிர்ந்த மெய்யினர்களாய். சித்தத்தில் அதிகமோகமுடையவர்களாய்ச் சேர்த்தல்வேண்டும், இங்ஙனம்இருவரும் சேரின், சுக்கிலசோணிதங்களால் ஸ்திரிவயிற்றில் கருத்தறித்துச்சுக்கிலபக்ஷத்துச்சந்திரன்போல அக்கருவிருத்தியாகும மன்மதனும், மனமும், ஒத்தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும் சுக்கிலசோணிதஙகளில் சுக்கிலம்அதிகமானால்ஆண்மகவும், சோணிதம்அதிகமானால் பெண்மகவும்பிறக்கும். சுக்கிலசோணிதங்களிரண்டும் ஏற்றக்குறைவின்றிச் சமமானால்அலிமகவுபிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின்புணர்ந்தஐந்துதிவசத்தில் கருப்பையுள் ஒருகுமிழி யுண்டாகின்றது. பதினான்குநாளில் அதுசிறிதுதசையாய்ப்பெருகின்றது, இருபதாநாளில் பின்னும்சிறிதுதசைஉண்டாகின்றது இருபத்தைந்தாநாளில் பின்னும்சிறிது புஷ்டியாகின்றது ஒருமாதத்தில் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையுண்டாகின்றது, இரண்டா மாதத்தில்தோல் உண்டாகின்றது மூன்றுமாதத்தில்நரம்புஉண்டாகின்றது. நான்காமாதத்தில்மயிரும் புறவடியும் உண்டாகின்றன ஐந்தாமாதத்தில் காதும், மூக்கும், மார்பும் உண்டாகின்றன. ஆறுமாதத்தில் கழுத்

தும், சிரசும் பல்லும் உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின் பெண்குறியும் உண்டாகின்றன. எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும், உண்டாக்கிச் சீவனும்பிரவேசிக்கின்றான், ஒன்பதாமாதத்தில்சீவன்சுழுமுனையென்னும்நாடியின்மூலத்திலிருந்து பூர்வசன்மகருமங்களையினைத்துச் சன்மம் வந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்துப் பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்,

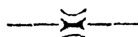
கருடா ! பஞ்சபூதாத்மகவாகிய தேகம்பஞ்சேந்திரியங்களுற்றும், பத்துநாடிகளால்அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான, நாக, கூர்ம, கிருகர, தேவதத்த, தனஞ்சயஎன்னும் பத்துவாயுக்களோடு கூடியும்இராநின்றது. அல்லதுஉம்அச்சரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர்அரத்தம்என்னும் ஆறுகோசமுடையதாகியும இராநின்றது. நரம்புகளினால்கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூலசரீரத்தில் தோலும்எலும்பும் மயிரும்மாம்சமும் உகிரும், பிருதிவினதுகுணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்றநீரும்மூத்திரமும், சுக்கிலமும், ஊநீரும்புண்ணீரும, அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும்தாகமும்-நித்திரையும் சோம்பலும் காந்தியும் தேயுவினது குணமாகின்றன. இச்சையும்-கோபமும்- வெட்கமும்- பயமும்- கோபமும்- அங்குமிங்குமோடுதலும்- சுழலுதலும் கைகாலமடங்குதலும்- நீட்டுதலும்ஒருவினைசெய்யாமலேயிருத்தலும், வாயுவினதுகுணமாகின்றன. சப்தமும்எண்ணமும்கேள்வியும்- கம்பீரமும்-சத்தியமும்-ஆகாயத்தினதுகுணமாகின்றன. காதும்- கண்ணும்-மூக்கும்- நாவும்தொக்கு மாகிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களாகும், இடைபிங்கலை-சுழுமுனை-என்னும்மூன்றுபெரியநாடிகளும், காந்தாரி- கஜஜிம்மை-பூஷை-யச்சு- அலாபு-குகு-விசாகினி என்னும் ஏழுநாடிகளும் சரீரத்திலமுக்கிய நாடிகளாகின்றன. ஜீவன் உண்ணும்போது முதலியவற்றை மேற்சொன்ன வாயுவே அந்தந்த இடங்களில் சேர்க்கின்ற வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும் அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இருக்கின்றன, அவ்வக்கினியை வாயுஊதிவிருத்திசெய்யாநின்றது. சரீரமானதுமூன்றரைக்கோடி ரோமங்களும் முப்பத்திரண்டுபற்களும் இருபதுஉகிர்களும், இருபத்தேழுகோடி தலைமயிர்களும்,

ஆயிரம்பலம்தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம்மே
தகம் பத்துப்பலம்தொக்கும. பன்னிரண்டுபலம்மச்சையும் மூன்
றுபலமமுக்கியஇரத்தமும-சபமும மலமும்-மூத்திரமும-கூடிமூ
டிந்திராநின்றது- அண்டத்தி லுள்ளவையெல்லாம தேகத்திலி
ருக்கின்றன உள்ளஙகால அதலமென்றும, கணைக்கால்விதலமெ
ன்றும்முழந்தாள் சுதலமெனறும், அதற்குமேல் நிதலமென்றும,
ஊருதலாதலமென்றும்முக்யம் ரசாதலமென்றும, இடைபாதா
ளமென்றும, நாபிபூலோகமெனறும,வயிறுபுவர்லோகமென்றும,
இருதயம சுவர்க்கலோகமென்றும, தோள்மகோலோக மென்று
ம, முகம்ஜனோலோகமென்றும, நெற்றிதபோலோக மென்றும,
சிரசுசத்தியலோகமெனறும,சொல்லப்படும, திரிகோணம மேரு
கிரியென்றுமகீழ்க்கோணமமந்தரபருவதமென்றும், அக்கோண
த்துக்கு வலப்பக்கம கைலாய மென்றும், இடப்பக்கம இமாசல
மென்றும, மேற்பாகம நிஷேதபருவத மென்றும, தென்பாகம
கந்தமாதனமென்றும இடதுஉளளஙகையிலுள்ளரேகை வருண
பருவதமென்றும சொல்லப்படுமஎலும்பு நாவலந்தீவென்றும,
மேதசு சாகத்தீவு என்றும, தசைகுசைத்தீவு என்றும, நரம்பு
கிரௌஞ்சதீவுஎன்றும, தொக்குசால்மலித்தீவு என்றுமமயிர்த்
திரள் பிலட்சத்தீவுஎன்றும, உகிர்புஷ்கரத்தீவுஎன்றும, சொல்ல
ப்படும, மூத்திரம உப்புவேலையென்றும, நீர்பாற்கடலென்றும
கபம்சுராசிந்துவென்றும, மசசைநெய்ச்சமுத்திரமென்றும, வா
ய் நீர கருப்பஞ்கடலென்றும, இரத்தம தயிர்வேலை யென்றும,
வாயிலுண்டாகும மதுரப்புனல்சுத்தோதகசிந்துவென்றுமசொ
ல்லப்படும, சரீரத்தில்இரண்டு சக்கரங்களுள் அவற்றில் நாதசக்
கரத்தில்சூரியனும, பிந்துசக்கரத்தில்சந்திரனும நேத்திரங்களி
ல் அங்காரகனும, இருதயத்தில் புதனும வாக்கில்சுரகுருவும்சு
க்கிலத்தில்சுக்கிரனும, நாபியில்சனியும், முகத்தில் ராகுவும, கா
லில்கேதுவும. இருக்கின்றனர் ஏ கருடா ! மனிதனுடைய சரீர
த்திலே பதினன்குலோகங்களும, சப்தகுலசலங்களும, தீவுகளு
ம, நவக்கிரகங்களும், இராநின்ற வகையைச் சொன்னோம சிவன்
கருப்பவாசமசெய்யுமபோதுதானே அச்சீவனுக்குஆயுசுஇவ்வள
வென்றும. இன்னவிதத்தை இவ்வளவென்றும. போகமுமயோ

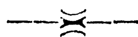
கருமம் இவ்வளவென்றும், இன்னகாலத்தில் இன்னவிதமாய்மரணமுண்டாகத்தக்கதென்றும், பூர்வகருமத்தை யனுசரித்துப்பிரமன்விதிக்கின்றனன். ஆகையாலே தேககாயுளும் உயர்ந்தவித்தையும்- போகமும்- யோகமும்- மற்றயாவும், மறுசன்மத்தில் ஒருவனெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்கள் செய்தல்வேண்டுமென்று சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்திற் செய்தகருமபலனையே மறுசன்மத்தில் அடைகின்றனன் என்பதில் ஐயப்பாடுசிறிதும் இல்லை கருடா! உலகநன்மையின்பொருட்டு நினக்குயாவும் புகன்றோம். இன்னும்வினவுவதுளதேல் அதனையும் செப்புகின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினன்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம்

சூதர்சௌனகாதிமகருஷிகளை நோக்கி, ஸ்ரீஹரிதாசர்களே! பகவான் இங்ஙனம் செப்பலும் வேதவுருவனுமிய கருடபகவான் கண்ணனைத்தொழுது, சர்வசுவாமி! யமபுரியாண்டையது? அப்புரிக்குச்செல்லுமார்க்கத்தின் பெற்றிமையை அடியேனுக்கு மீண்டும் விஸ்தாரமாய்ச் சாதித்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், அயனரனுக்கரிய எம்பிரான். கலுழனைப்பார்த்து, வைனதேயா! முன்னமே அதன்பெற்றிமையை நவின்றிருக்கின்றோம், நீவினவினமையால். எஞ்சியவற்றைஇப்போதுபுகலுகின்றோம், கேட்டி நமன்புரிக்குச் செல்லும்மார்க்கத்தில் சிலபாகம் உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்திக்கொண்டிரா நின்றன. சிலபாகம் அண்டைமுன்களாலும், தீக்கொள்ளிகளாலும், நிறைந்திராநின்றன சிலபாதத்தில் பொறுக்கவொண்ணாதகுளிர்இராநின்றது! பூலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும், எண்பத்தாராயிரங் காதவழியுளவதன்றுமுன்னமே சொன்னோமே! அத்தனை காதவழி

யிலும, பாபமசெய்த சீவனுக்கு மரத்தினிழலும். பருகநீருமசி றிதுகிடைக்கா பாபிகளுக்கு யமலோகமும அதற்குச்செல்லும மார்க்கமுமமிக்கக்கொடுமையாகவே இராநின்றன ஓ கருடா! இனி யமலோகத்தின் தன்மையைச்சொல்லுகின்றேம. தென்றிசைக் கும, நிருதிதிசைக்கும, நடுவிலயமபுரி வச்சிரமயமாயும, தேவர் அசுரர்முதலியோரால் கிதைக்கத்தகாததாயுமஇராநின்றது. அப்பட்டணத்து நபிசதுரமாய் நூறுயோசனை விஸ்தாரமுள்ளதாயும, இருபத்தைந்துயோசனையுயர முள்ளதாயும, அநேகசாளரங்கள் உடையதாயும, துகிற்கொடிகளாலும, முத்துக்கோவைகளாலும, தோரணங்களாலும அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும, சுவர்ணமயமாயும, தர்மராசனுடைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்துயோசனை அகல நீளமுள்ளதாயும, அநேக ஆயிரம வைரத் தூண்கள் உற்றதாயும் சைத்திய சௌரப்பிய முள்ள மென்காற்று இயங்குவதாயும எப்போதும ஆடலும பாடலும உடையதாயுமஒருதிவ்வியமண்டபம இராநின்றது, அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள கரமகுவித்து ஓர்புறமநிற்கவும ரோகங்களெல்லாம கோரரூபத்தோடு அவ்வாறே ஒருபுடைநிற்கவும கண்டவாஅஞ்சுபடியாகிய ரூபத்தோடுமஉவப்போடுமசமன்வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் வீற்றிருக்கும அம்மண்டபத்தின் பக்கத்தில்இருபத்தைந்து யோசனையகல நீளமும பத்துயோசனை உயரமும உள்ளதாய் பல்விதஅலங்காரமுடையதாய் சித்திர குப்தனுடைய அரண்மனை யிருககின்றது. அந்தமனையில் ஒருதிவ்வியமண்டபத்தில் சித்திரக்குப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்தசீவர்கள் செய்யுமபாபபுண்ணியங்களைச் சிறிதும விடாமல்கணக்கெழுதுகின்றான் அவன்எழுதுவதில் சிறிதுமபிசகும உண்டாகாது அசசித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப்புறத்தல்ல சுரத்துக்கும, தென் பக்கத்தில் சூலையோடு வசூரிக்கும, மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீர்ணத்துக்கும, அருசிக்கும, வடபக்கத்தில்வயிற்றுவலிக்கும, வடகிழக்கில்தலைவலிக்கும, தென்கிழக்கில் மயக்கத்துக்கும தென் மேற்கில் அதிசாரத்துக்கும, வட மேற்கில் சன்னிக்கும கிருகங்கள்இருக்கின்றன. அந்தரோகங்க ளெல்லாம யமனுடைய உத்தரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு அமமனை களில் வசிக்கின்றன.

ஏ கருடா! அவ்யமனுடைய அரண்மனைக்குத் தென்பக்கத்தில் பாபம்செய்தசேதநர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக்கின்றார்கள் சிலரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சிலரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர். சிலரைச்சுரிகையாலரிகின்றனர். சிலரைச்செக்கில்போட்டு அரைக்கின்றனர் சிலரை இருப்புச சலாகையிற் கோத்துப்பெருந்தழலில வாட்டுகின்றனர். வைனதேயா! ஒரு ஆண்பாவையும், ஒரு பெண்பாவையும், செம்பினால்செய்யப்பட்டு அக்கினியால் எப்போதும்தப்தமாயிருக்கின்றன. தூதர்களபரஸ்திரீ கமனமசெய்த ஜீவர்களைநோக்கிப் பாபிகாள் () தருமமும் மானமும பாராமற்பிறர்மனைவியரைப் புணர்ந்ததற்குவந்தபயன் இஃதென்று அதட்டிச்சொல்லி அப்பெண்பாவையோடு ஒன்றுசேர்ப்பர் பரபுருஷரோடு சேர்ந்த ஸ்திரீகளையும், அவ்வாண்பாவையோடு அங்ஙனமேசேர்ப்பா விநதை புத்திரா! புருஷன் தனதுஸ்திரீயை யன்றிப்பரஸ்திரீயைப் புணர்வதற்கும், ஸ்திரீ தனது புருஷனை யன்றிப்பரபுருஷனைக்கூடுவதற்கும், யமலோகத்தில் உளதாகியதண்டனையைப்பாராய் இங்ஙனமகொடிய தண்டனையுளதாயிருக்கவும், ஸ்திரீபுருஷர்களில் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்போரைகாண்டால் அரிதாயிருக்கின்றதே. சிலரைக்கரும்பைப்போல ஆலையில்கொடுக்கின்றார்கள் சிலரைநரகங்களில் தள்ளிப்பாதாளங்காறும அழுத்துகின்றார்கள்சடன்வாங்கி மீண்டும கொடாதசிலரைக்கொடுத்தவனுக்குக கடனைக்கொடாமல், வண்கண்மைபேசினீரே என்றுமுனிந்துபுடைக்கின்றனர். பாபிகள்படுந்துயரை விரித்துச் சொல்லுதலால் பயனென்ன? இன்னான் தருமிஷ்டன், இன்னான் அதருமிஷ்டன், இன்னான்சுவர்ககமபுகுகின்றவன் இன்னான நிரையமபுகுகின்றவன் என்றுஅவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே. தருமம செய்தவனே சுவர்க்கமபுகுவானென்பது திண்ணமாகலால்யாவரும் தருமமே செய்தல்வேண்டும என்றுகூறிப்பின்னும அருளுகின்றனன்

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

சூதர் மகாமுனிவர்களே! கேண்மின் அசரீரவாக்கின்வேத வுருவனைப்பார்த்துக் கருடா! சிலதருமங்களைச்சொல்லுகின்றும் கேண்மோ. மானிடர்கிருதயுகத்தில் மாதவம் செய்தல் உத்தமமாயது. திரேதாயுகத்தில் தியானம்செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள்செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானம்செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்திலிருக்கின்றவனுக்கு எந்தயுகங்களிலும் யாகாதி கருமங்கள் செய்தலும், கோயில் குளங்கள் சத்திரம்- தோட்டமுதலியவற்றை உண்டாக்கித்தருமம்செய்தலும் அதிதிபாராதனம் செய்தலுமே உரியவாகும். இல்லறத்திலிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாமேனும் மரித்தால் அவரைக்குறித்துத் தருப்பணம் செய்தல்வேண்டும். மாய்ந்தவன் அப்புனலைப்பெற்று மகிழ்கின்றான். மூன்று சிறுதற்களை கயிற்றினால்கட்டி நாற்சந்தியில் இறந்தது முதல் மூன்றுநாள் இரவில் எரிதல்வேண்டும். சஞ்சயனம்செய்தபின்பு தாயத்தார் எல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம்செய்தல்வேண்டும். முதல்மூன்றுவருணத்தாராகிய பிரம-க்ஷத்திரிய- வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம்செய்யலாம். பிரமக்ஷத்தியருக்கு வைசியன்செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செய்யலாம். பிராமணன் தன்மரபோர்களன்றி மற்றகுலத்தாருக்கொன்றும்செய்யலாகாது, சூத்திரசவத்தோடு பிராமணன்சுடுகாட்டுக்குப்போனால், அப்பாப்பானுக்கு மூன்று நாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு, மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னர் அவ்விப்பிரமன் காவேரி ஸ்நானம்செய்து சுத்தனாதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமம் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல்வேண்டும். யமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம்செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்களில்போடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச்சரீரமுண்டாகின்றமையால், பத்துநாட்கிரியையுமதவிராதுசெய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம்

பெருமல்வருந்துவன். தனுர்வேத முணர்ந்த ஒருவில்லாளன்குறிவைத்து வாளியெய்வானேல், அவ்வாளி அக்குறியில்பிழையாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன், மரித்த தாய்தந்தையரைக்குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத்தவிராமல் அடையும், மறித்தசீவன் மூனறுநாள் நீரிலும், மூன்றுநாள் அகனியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிருகத்திலும், வசிப்பன். முதல்நாளிலும், மூன்றுநாளிலும், ஐந்தாநாளிலும், ஏழாநாளிலும், ஒன்பதாம்நாளிலும், பதினொன்றுநாளிலும், நவசிராத்தம்செய்தல்வேண்டும். முதல்நாளில் எந்த இடத்தில் தருப்பணமுதலியவைசெய்யப்பட்டனவோ அந்தஇடத்திலதானே பத்துநாளும் செய்தல்வேண்டும். பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆசௌசம் விதிககப்பட்டதோ அத்தனை நாளும், பிண்டதருப்பணம் அவசியம்செய்தல்வேண்டும். எந்தத்திதியில் மரிக்கின்றனே? அந்தத் திதியில் மாசிகம் செய்தலவேணடும். பதினொன்றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியில் கொட்டி, ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும. அதிகவருத்தப்பட்டு ஒருவன்மரிப்பனேல அவனைக் குறித்து ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் விசேஷமாயச் செய்யப்படுமாயின் அவன் வருத்தந்நீங்கி இன்புறுவன், அந்த ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டாநாளிலும், வைசியன் பதினைந்தா நாளிலும செயதல் வேண்டும். தாய் தந்தையர் மரிப்பினும், மகவு பிறப்பினும் சூத்திர குலத்தாருககு ஒருமாதம் வரையினும் ஆசௌசம் உணடு அரையாதம் உளதெனபதும் ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தா நாளுக்கு அப்புறம் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் மரித்தால் பத்துநாள் தீட்டுடைய அவனுடைய தாயத்தான சருமம் முடிந்தபின்பு மூன்று மாதத்திற் குட்பட்டு எப்போது கேட்பினும் அத்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம் சூதகம் உண்டு. மூன்றுமாதத்திற்குமேல் ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டுக் கேட்பனேல்தொண்ணூறு நாழிகையுண்டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒரு வருஷத்திற்குள் கேட்பனேல ஒருதினமாத்திரம்உண்டு. வருடம் முடிந்தபின்பு கேட்பனேல் கேட்ட உடனே ஸ்நானம்மாத்திரம் செய்தல் வேண்டும், இவ்விதி எல்லா வருணங்களுக்கும்பொதுவாகும்.

விநாயக ? சய்யாதானம் செய்ய வேண்டுமென்று, முன்னமே ஓதினேயே? எந்தப்புருஷனும் அத்தானத்தைத் தனதுகையாலேயேசெய்தல் வேண்டும். நல்லமரத்தில் கட்டில்செய்து சொன்னத்தாலும், வெள்ளியாலும் பூண்கள்கட்டி, முத்துமாலைகளாலும், நறுமலர்த்தொடையல்களாலும், அக்கட்டிலை அலங்கரித்துப் பாயல்விரித்துத் தீபமும். சந்தனமும்- புஷ்பமும்-தாம்பூலமும் பின்னும் நறுநாற்றமுடைய மற்றையவும், நீருடன்செம்புஸ்தாலியும், அலங்காரார்த்தமாயும், லீலார்த்தமாயும்ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு வேண்டியவும், அக்கட்டிலில்வைத்து நவக்கிரகங்களைப் பூசித்துச்சிவன்முதலாகிய தேவர்களும் பார்வதிமுதலாகியதேவஸ்திரீகளும், லட்சுமிநாராயணனும் இந்தச்சய்யாதானத்தால் திருப்தியடைதல் வேண்டுமென்று சொல்லி, யோக்கியநாயும், குடும்பியாயுமுள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானம்செய்து அவனை வலம்வந்து தண்டம்சமர்பித்தல் வேண்டும் என்றருளினன்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகள் திருவடிகளே சரணம்,

இருபத்திமூனறும் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் மாதவங்களை நோக்கிமுனிசிரேஷ்டர்களே! கேண்மின். பின்னாப்பெரிய திருவடி புராரிவணங்கும் முராரியைத்தொழுது ஸ்ரீசர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும்அவளைப்பெற்றவளும் அவளைப்பெற்றவளும், தந்தையைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும் அவனைப்பெற்றவனும், உயிரோடிருக்குங்கால் தாயேனும் தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙம் பிண்டம் சேர்த்தலவேண்டும், நவின்றருளுக வெனலும், ஸ்ரீதரமூர்த்தி வைனதேயா! தாய் தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும், உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மேலேமூன்று தலைமுறைப்

பிதிரர்கள் பிண்டத்தோடு இறந்தவர் பிண்டத்தைச் சேர்த்தல் வேண்டும். பிண்டமூன்றும் பிதிரர் மூன்றுபேர் தியாசகர் மூன்றுபேர், லேபகர் மூன்றுபேர் பிண்டம்போடும் பந்தியில் வருவோன் ஒருவன் இங்ஙனம் தந்தைமரபில் பத்துப்பேர்களும், தாய்மரபில் பத்துப்பேர்களும் உளர் ஒருவன்மரித்துப்பிதிரரோடு சேர்த்தலும், நான்காம்பாட்டன், முதல் தியாசகனாகின்றான்மூன்றாம் தியாசகன், முதல்லேபகனாகின்றான் மூன்றாம்லேபகன் பந்தியில் வருவோனாகின்றான் பந்தியில் வருவோன், வாராமல் ஒழிகின்றான் புத்திரன் சிராத்தம்செய்யினதந்தை சந்தோஷித்து அப் புத்திரனுக்குப் புத்திரனை கொடுக்கின்றான். பாட்டன்கோ முதலிய பொருள்கள்கொடுக்கின்றான் சிராத்தம்செய்தலில் பிதிரர்களுந் திருப்தியுண்டாதலன்றிசெய்கின்றவனுக்கும் மிக்க பலனுளது. அவிட்டம் முதல்ரேவதிவரையிலுள்ள ஐந்து நாட்கள் சிரேஷ்டமானவையல்ல. அவ்வைந்து நட்சத்திரங்களில் மரிக்கின்றவருக்கு உடனே சமஸ்காரமுதலிய கிருத்தியங்கள் செய்யலாகா. அந்த நட்சத்திரங்கள் கழிந்தபினபேசெய்தல்வேண்டும் இவ்விதியை ஒருபக்ஷமாகக்கொள்க. உயிர் நீங்கியபின் புதேகத்தைவைத்திருக்கிறிதும் அமையாதாகலால், உடனே சமஸ்காரம்செய்தலேவேண்டும். தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் இறந்த தோஷநிவர்த்தியின் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி கருமம் அதிகமாய்ச்செய்தல்வேண்டும். மேற்சொன்ன ஐந்துநட்சத்திரங்களிலும், இறந்தவர் நற்கதியடையார். ஆதலால் அவர்களுக்கோவும் இரணபமுயசெய்யும், தானங்கொடுத்தல்வேண்டும் தனிஷ்டாபஞ்சகத்தில் மாய்ந்தவருக்குச்சாஸ்திரம்சொல்லியபடி செய்யாவிடின்கருமம்செய்யும் கருத்தா துன்பமடையவன் பிரேதத்தை யுத்தேசித்துச்செய்யப்படும் சிராத்தத்தில், பிராமணர் ஆசீர்வதித்தலும்; அன்னவர் க்ஷேமங்கோருதலும இரட்டைக் குசையும் பணவமும் ஓமமும் எச்சிலோய் நுகரலாகாதென்றவிதியும் சேஷத்தையுண்ணலும், விகாமும் ஸ்வதாக என்கிறசப்தமும், பிதிரசப்தமும் உடன் சொல்லுதலும் ஆவாகனமும் நமஸ்காரமும எல்லேவரையில் பின்சொல்லுதலும், வலமவருதலும் சம்பிரதாயப்படிபுண்டரம் தரித்தலும், அக்கினியில்பூர்ணாகுதிசெய்தலும், ஏகோதிஷ்டமும ஆகியபதினெட்டும் வேண்டு

வதில்லை. அறியாமல் இவற்றைசெய்தவன் நரகம்எய்துவன் ஒக ருடாமரித்தவுடனே கால்கைகளைக் கட்டல்வேண்டும் உறவின ரெல்லாரும் சவத்தண்டையிலேயிருத்தல் வேண்டும். ஒருகிராம த்தில் சவம்கிடந்தால் அது தகனம் செய்யப்படும்வரையினும், அ க்கிராமத்தில் உள்ளயாவரும் சோறும், நீரும உண்ணலாகாது சோறும் நீருமஉண்டால் மாமிசமுண்டதோஷமும், இரத்தம ப ருகினதோஷம் அடைவர். தாமபூலதாரணம் செய்யக்கூடாது. தந்தசுத்தியும செய்யலாகாது இரவிலபிணங்கிடந்தால் ஸ்திரீ புருஷர் புணரலாகாது என்றருளினன்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராம தாசர்கள திருவடிகளே சரணம்.

——o——

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

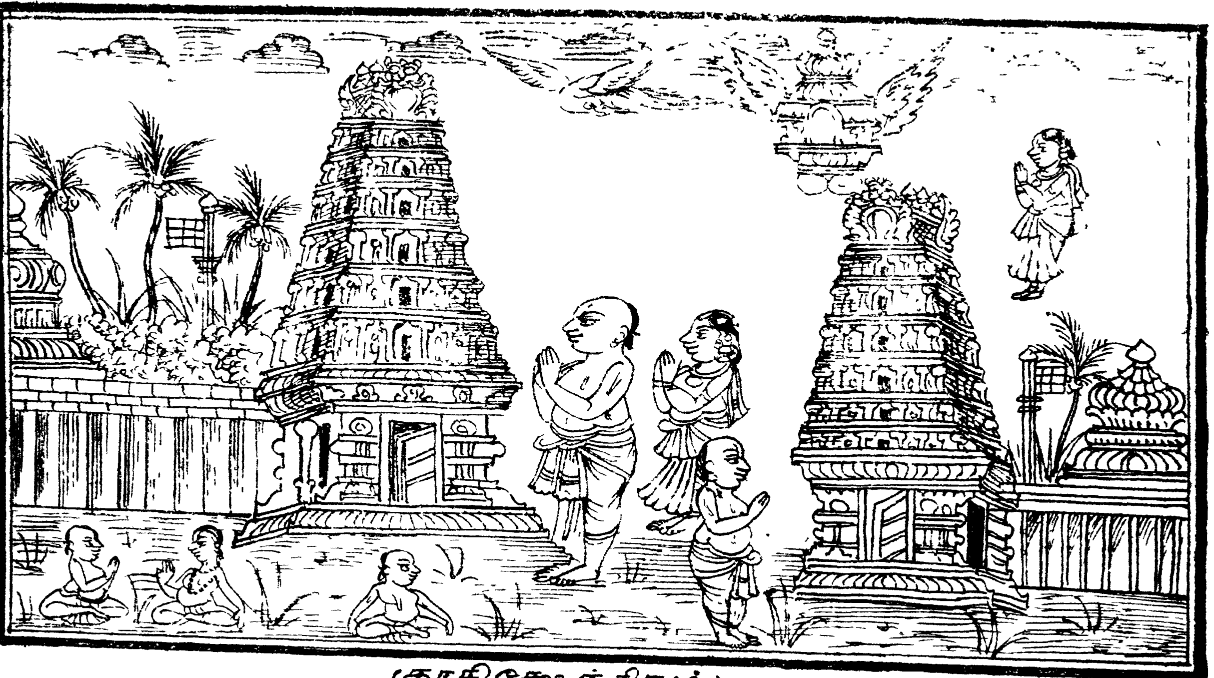
ஸ்ரீவேதவியாசா மாணுக்கர்நைமிசாரணியவாசிகளே! கரு டபகவான் மறைமுதலியைத்தொழுது எநதையே ? பிராயோப வேசமசெய்தல் யாதுகாரணத்தால சிரேஷ்டமாயது? பிறநதுவ ளாந்துவாழ்ந்தமனையை நீககிப்புண்ணியட் சேததிரத்துக்குப் போய, அவ்விடததில மரிததால அதற்குபபயன்யாது? தீரத்த யாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டு மார்க்கத்தில மாய்வனேல், அவ னுககுபலன் என்னை? நாளெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்கின் றவனுககுப் பலன் என்னை? சந்நியாசச்சிரமம் பெற்றோன் அவ் வாச்சிரமத்துக்குறிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல் எக்கதிய டைவன்? இவற்றையெல்லாம சவிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றிபருளவே ண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும, பரமபதி வைனதேயா! யாவ னொருவன் ஆகார வியவ காரம ஒன்றும செய்யாமல், நியமத் தோடு தருப்பசயனம செய்து ஏம்மைத்தியானித்தவாரே மரிக்

கின்றானே? அவன் நம்முலகு சாராவன். அதனாலே அப்பிராயோபவேசம் ஏற்றமுடைய தாயிற்று ஒருவன் பிராயோபவேசம் செய்த நாள எத்தனையோ ? அத்தனை நாள் களுக்கும், நாளொன்றுக்கு ஒருயாகபலன் அவனுக்குஉண்டாகும் மகாரோகங்களால் வருந்தப்பட்டு இனிஉயிர்வாழ்க்கை வேண்டுவதில்லையென்று பிராயோபவேசம் செய்து மெய்மைத் தியானித்து மரிக்கின்றவனும், நல்லுலகேயடைவன் மரிப்பதற்குப்பிராயோபவேசஞ்செய்துநடுவிலெழுந்து இல்வாழ்க்கையைவிரும்புவானேல். அவன் பிராமணாமூலமாய்ப் பிராயச்சித்தங்கள் செய்துகொண்டு பின்பு தருமமார்க்கத்திலே ஒழுகுதல் வேண்டும். சந்நியாசம செய்துகொண்டு நியமத்தோடிருந்து மரித்தவனுக்கு அவன் அவ்வாசிரமம் பெற்றநாள்முதல் மரித்ததினவரையிலுமுள்ள நாள்களுக்கு நாளொன்றுக்கிரண்டியாகபலன்உண்டாகும் பிணியால துன்பப்பட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்று எண்ணிச் சந்நியா சாச்சிரமம் பெற்றுப்பின்பு பிணிநீங்கிப்பிழைத்துஇல்வாழ்க்கையில் உடன்படுவனேல் அவன்மகாரோகம் அடைவான். அவனினும்பாபி யொருவனும்இலன். அவனைஒருவர் பார்க்கலுமாகாது மனைமனைவிமக்கள்முதலியோரைநெடுங்காலப்பிரிந்து, நெடுந்தூரஞ்சென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்குப்பிரமாதிதேவரெல்லாரும் வேண்டியவற்றைக்கொடுக்கின்றனர் திவ்யதேசயாத்திரையை உத்தேசித்துச்சென்று விதிபால வழியில்மரிப்பனேல, அவன்சுவர்க்கம்புகுவான் சந்நியாசிகளையும், யாத்திரை செய்வோர்களையும், தேவரெல்லாரும் காப்பாற்றுகின்றனா. விசேஷமாய் விஷ்ணுகணங்களே அவர்களை ரக்ஷிக்கின்றார்கள். மரிக்கவேண்டுமென்றே புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் நெடுங்காலம்வசித்துச் சிறிதுதீவினையால், வேறிடத்தில மரிப்பனேல், அவன்மறுசன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிகபிராமணகுலத்தில்சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனுயநல்லொழுக்க முடையவனுய்பகவத்பாகவத ஆசாரியபக்தியுடையவனுய்ப்பிறந்து, இறுதியில்நல்லுலகடைவன். இன்னக்ஷேத்திரம்போய்அதிலேமரிப்பேன்என்றும். அதில்மரிக்காமல் மீளேனென்றும, அறங்கரைநாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்தணர்சந்நிதியில் சங்கற்பம் செய்துகொண்டு

சென்றவன்மீண்டும் மனைக்கண் வருவானேல், அவன் மகாபாபி ஆவன். அவனும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும் மரணகாலம் அணித்தாயது என்பதையறிந்து விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களில் மரிக்கவேண்டுமென்று யாவன்நடக்கின்றானோ! அவன்நடக்கும் அடிகளுக்கெல்லாம், அடியொன்றுக்கு ஒருகோதான பலன் அடைவன் எக்காரணத்தினாலேனும் அங்ஙனம்சென்றவன்திரும்பிவருவானேல் அவன்நடந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொன்ற தோஷம் அடைவன்கிருகத்தில் ஒருவன் செய்கின்றபாபங்கள்திவ்வியதேசங்களில்பகவத்பாகவதசேவையாலும் தீர்த்தப்பிரசாதங்களாலும் நிவாத்தியாகும்க்ஷேத்திரங்களில்செய்யும் பாபம் அவற்றாலும்எக்காலும் நிவர்த்தியாகா.

கருடா! அந்நியருக்கு உதவிபுரிதலினும் தனது தாய்தந்தையருக்கும் உடன் பிறந்தாளுக்கும் உடன்பிறந்தானுக்கும்வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தல்விசேடமாம், புத்திரன்தந்தைக்குப் பொருள்முதலியவைகொடுத்தால்உத்தமபிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் உளதாகும் புண்ணியத்தினும் நூறுபங்கு அதிகம் புண்ணியம்பெறுவன் தாய்க்குக்கொடுத்தால் ஆயிரம்பங்கு அதிகம்பெறுவன்சகோதரிக்குக்கொடுத்தால் லட்சம்பங்கு அதிகம்எய்துவன். சகோதரனுக்குக் கொடுத்தால்புண்ணியத்துக்குக் கணக்கேயில்லை, வருந்தித்தான் பெற்றபொருளை நல்லவிநியோகம்செய்தல்வேண்டும்யாவன்இறத்தலைமறந்து, நிலையில்லாதசரீரத்தைப் போஷித்து ஆடையாபரணங்களால் அதனையலங்கரித்துச் சமுசாரசாகரத்திலேயே முழுகுகின்றானோ! அவனைப் பார்த்து இச்சீவன் இறன இங்ஙன்மோ மானிடசன்மம்பெறறும், கருமத்தால்இவன்நமது கைப்படுவோனே யானென்று யமன்சிறிக்கின்றான் ஒருத்தி பர புருஷனைச் சேர்ந்து பெற்றமகவை அவள் ஆமுடையான் எடுத்து மடியில்வைத்துக் கொஞ்சிக் குலாவும்போது இக்குழந்தையை இவனோபெற்றான் நம்மைப்புணர்ந்துபெற்றவன் வேறொருவனாயிருக்க, அஃதுணராமல், இவன்தான் பெற்றான் போலவும் தனக்குரியது போலவும் கொண்டாடுகின்றானே என்று நினைந்துக் கணவன் குழந்தையோடு குலாவுதலைக்கண்டு மகிழ்வாளெனஎண்ணுமாறு இதழ்பிதுக்கி நகைபுரியும் கள்ளமா

௭ ஜ-ம்-அ-ம்-

(காசிக்ஷேத்திரம்)

துபோல பூதேவி யானவள் அளவற்ற நிலையும், கொள்ளக்குறையா நிதியையும் அடைந்தும் தானுடாதும் உண்ணாதும, பிறர்க்குக் கொடாதும் பொருளீட்டி வைக்கும் மூழுமகனைப் பார்த்து இவனுக்கே யாமுரியேமோ? அஃதுணராதுனது எனது என்கின்றானே என்றுவாயாரச்சிரிப்பாள். பூமியும் மற்றபொருளும் ஒருவனுக்கேஉரியவோ? நமது நமது என்றபிதற்றித்திரிந்தோரெல்லாரும் இறுதியில் நீத்தேகினரே என்றுநல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு உதவிசெய்து பூதானம்செய்கின்றவனைப்புவிமகள் நம்மாளுடையான நல்லன. அவனால் நாம் சத்பிராமணன் கையில் கொடுக்கப்பட்டோமேயென்று உவககின்றாள், பூதானஞ்செய்தவனும் புனலில மூழ்கியேனும பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தேனும் தவஞ்செய்தவனும், மகங்கள்புரிந்தவனும்யுத்தத்தில்பின்வாங்காமல் முன்னின்றவனும இகத்திலும் பரத்திலும உறுதிபெறுவரென் றருளினன்.

இருபத்திநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

———[o]———

சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணியவாசிகளே! கருடபகவான் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனுகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைத்தொழுது, சகதீசா! நித்தியசிராத்தம் யாங்ஙனம்புரியத்தக்கது? நவின்றருளுக வெனலும் அறவாழியந்தணன் புள்ளரசனை நோக்கி தார்கூறியா நாள்தோறும்ஒருசத்பிராமணனுக்குப்போசனம்செய்வித்து அன்னமும்புனலும் ஒருகடத்தில்நிறைத்து அதனையவ்வேதியனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். இந்தநித்தியசிராத்தத்தால மாய்ந்த சீவன்இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனைஒருவருஷம் வரையிலு

ம் வழியில் கடத்திக்கொண்டு யமலோகஞ்சாரும் தூதரும் அச்சிரார்த்தத்தால் திருப்தியடைந்து அச்சீவனுக்கு இதஞ்செய்கின்றனர். இறந்த பன்னிரண்டாநாள் சங்கற்பப்பூர்வமாய்ப் பன்னிரண்டு கடங்கள் தானஞ்செய்தல்வேண்டும். தரித்திரனாயினும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானைக் குறித்துப்பெரிதாய் ஒருகடமும், தருமராசனைக்குறித்து ஒருகடமும் சித்திரகுப்தனைக்குறித்து ஒருகடமும் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றருளினன். கருடபகவான் பரமாத்துமனை வணங்கிப் பரமபதநாதா! மோக்ஷமும் சுவர்க்கமும் எந்த க்ஷேத்திரங்களில் மரித்தால்கிடைக்கும்? அவ்விரண்டும் எக்கருமங்களைச்செய்தால் கிடைக்கும்? புகன்றருளுகவெனலும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் வைனதேயா அயோத்தியா மதுரா மாயா o காசி-காஞ்சி அவந்திகா துவாரகா என்றசப்த புரிகளில் எதிலேனும் ஒன்றில் துஞ்சுவோன் நிரதிசயஇன்பவீடாகிய நம்முலகுஎய்துகின்றனன். சந்நியாசியாச்சிரமம்பெற்று மரிக்கின்றவனும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்திசெய்து மரிக்கின்றவனும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாதி நாமங்களைப்புகன்றவாறே இறக்கின்றவனும் சாளக்கிராமம் இருக்குமிடத்தில் துஞ்சுகின்றவனும் இன்பவீடடைகின்றனர். திருத்துழாய் வைத்து விருத்திசெய்கின்றவனும், அதற்குப்புனல் பாய்ச்சுகின்றவனும், பாபம்நீங்கிநல்லுலகடைகின்றனர். கோவுக்கும்பிராமணனுக்கும், குழந்தைக்கும், ஆபத்துவந்தகாலை தன்னுயிரைவிட்டாயினும், அவற்றை யாவனரக்ஷிக்கின்றானோ? அவன் இறுதியில் தேவரெல்லாரும் எதிர்கொள்ளச் சுவர்க்கஞ்சேர்கின்றான் ஸ்ரீரங்கத்திலேனும் காசியிலேனும் குருட்சேத்திரத்திலேனும் பிருகுட்சேத்திரத்திலேனும் பிரபாச தீர்த்தத்திலேனும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலேனும், திரிபுஷ்காத்திலேனும், பூதேஸ்வரத்திலேனும், மாண்டவன் வீட்டுலகெய்துகின்றனன். ஏழு அல்லது எட்டுவயதுள்ள கன்னிகையை மணம் புரிந்தவனும் வேத சாஸ்திரங்

o காசி. இப்போது சிவக்ஷேத்திரம் ஆதியில் விஷ்ணுட்சேத்திரம், சிவன் பிரமகத்திதோஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டு புவியெங்குந்திரிந்து காசிக்ஷேத்திரம்வர. உடனே அம்மகாபாதகம் நீங்க அச்சிவன அப்போது அந்தட்சேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடிதொழுது கைலைமலைசேர்வான் அகல மீண்டும்

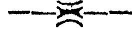
அப்பாதகம்வந்து பற்றகபாலிதிரும்பிக் காசியினுட்புகுந்தஉலகையுண்டுமிழ்ந்த ஒருவனை வணங்கிஉற்றவாறுரைத்துச்சுருதிமூர்த்தி! நீ எழுந்தருளி யிராநின்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தை அடியேனுக்குத்தந்தருள்வையேல் மகாபாதகத்தாலேபீடிக்கப்படாமல்இங்கணிருப்பேனென்று பிரார்த்திக்க, பரமகாருணிகனாகிய பகவான்காசியை அரனுக்குக்கொடுத்துப் பிரயாகையில் எழுந்தருளினனென்று நாரதியபுராணம்நவிலாநின்றது. பின்புசிலாசிவனைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து முத்திவேண்ட அச்சங்கரன் பிரமனைநோக்கி எந்தையே அடியேன் முத்திகொடுக்கும் தெய்வமென்றுஎண்ணி அடியேனைச்சிலர் முத்திகேட்கின்றனர் அவர்களுக்குநான்முத்திகொடுக்க ஒருபாயம் அருளுதியென்று பிரார்த்திக்கச்சதுமுகன் சம்புவைநோக்கி இராமநாமத்தையோதிக் காசியில் இறப்போர்க்கு முத்திகொடுவென்றுஅருள அரன்அதுமுதல் அங்ஙனம்முத்திகொடுக்கின்றனனென்று அகத்திய இராம அரசங்கிதை கூறாநின்றது.

களையுணர்ந்தவனும்-கன்னிகையேனும்-பூமியேனும்-கிருகமேனும்கோவேனும்- திரபருவதமேனும் யானையேனும தானங்கொடுத்தவனும்சுவர்க்கமெய்துவா. கிணற்றையும் நடவாவியையும், குளத்தையும், தேவாலயத்தையும் புதுக்கினவன் முன்னே அவற்றை யுண்டாக்கினவனும் அதிகம் புண்ணியமடைந்து விண்ணுலகு சார்வன் குசைப் புல்லாலேனும் வீடுகட்டித் தானம் செய்தவன் மூன்றரைக் கோடிவருடம் சுவர்க்கவாசம்செய்வன். பிராமணருக்குவருஷாசனம் கொடுப்பவனும், சுவர்க்கம் எய்துவன் என்றருளினன்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

சூதர் ஸ்ரீஸௌநகாதிகளே! பின்னர்வேதவுருவன் சகத்காரணனைநோக்கி, ஸ்ரீசர்வேசா! ஆசௌசம்இன்னவகையுளவென்று அடியேனுக்குக்கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன்விநாயகா! பிராமணனுக்குப் புத்திரன்பிறந்தாலும் விப்பிரன்மாய்ந்தாலும் தாயத்தார்களுக்குப் பத்துநாள் வரையில்ஆசௌசம் உளது ஆசௌசமுடையோர் தேவதாராதனம், ஓமம்முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது ஆசௌசமுடையோர் வீட்டில்அது நீங்கும் வரையினும் எவரும்உண்ணலாகாது நெருப்பில்விழுந்து இறந்தவனுக்கும்சிங்கம் முதலியமிருகங்களால் மாய்ந்தவனுக்கும்தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடனேகருமம்செய்யலாகாததலால கிரியைசெய்யத்தொடங்கு நாள்முதல்ஆசௌசம்உண்டாகும். இறந்தானென்றுகேட்டவுடனே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும் அரசனுக்கும் தவஞ்செய்யும் பூசுரனுக்கும் மகம்புரியும் விப்பிரனுக்கும் அவர்கள் தாயத்தார் இறந்தால்ஆசௌசமில்லை. ஒருவனுக்குப் பெண்பிறந்தால் அதன் தாயத்தாருக்குஆசௌசம இலது. பெற்றதாய்க்கு மாத்திரம்பத்துநாள் ஆசௌசமுளதெனபதும் தந்தைக்குஸ்நானமாத்திரம் போதுமானதென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றன. மணக்கோலங்கொண்டிருக்கும் காலத்திலும் யாகம்செய்யும் காலத்திலும் உற்சவத்துககாகக்கங்கணம் பூண்டகாலத்திலும் ஆசௌசம் நேர்ந்தால் அவ்வாசௌசம் அத்தொழில்பூண்டாருக்கு அககாலங்களில்இலது ஒருஆசௌசம் நேர்ந்தகாலத்தில் இடையில்வேறொரு ஆசௌசம வந்தால்முன்னமே வந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவர்த்தியாகும ஆசௌசம் வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பனவாய் உத்தேசித்திருந்தவற்றை ஆசௌசம் வந்தபின்பும் கொடுக்கலாம். பிராமணர்களும் வாங்கலாம். கோக்களையும், பிராமணர் களையும், ஸ்திரீ களையும் ரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்த பூமியிலும், ஒருவன், உயிர், விடுவனேல். அவ

னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருநாள் மாத்திரம் ஆசௌசம் உளது
ஆசௌசமேயிலது ஸ்நானம்செய்தலே போதுமானதுஎன்பாரு
முளர் என்றுஅருளினன்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

——[0]——

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர் மாதவர்களே! கருடபகவான்மாதவனை நோ
க்கித்துன்மரணமடைந்தவன் எக்கதியடைவன், அவனுக்கு எவ்
விதம்கருமம் செய்யத்தக்கது? மொழிந்தருளுகவெனலும், இல
க்குமி நாயகன கூறலால தாண்டியேனும் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்
கொண்டேனும் விஷமுண்டேனும் அக்கினியில் விழுந்தேனும்
வைரப்பொடிஉண்டேனும் மரித்தவனும், பசுவைமுக்கினாலேயு
ம் எருதுமுட்டியேனும் சலத்தில்விழுந்தேனும நாய்நரிகள்கடித்
தேனும குஷ்டரோகத்தாலேனும், தேகத்தில்புழுஉண்டாகியே
னும மரித்தவனும்பிராமணராலேனும், யவனராலேனும் மிலே
ச்சராலேனும் சண்டாளராலேனும்அடிப்பட்டுத்துஞ்சினவனும்,
இடிவிழுந்தேனும் மரம்விழுந்தேனும் மாண்டவனும, சூத்திரஸ்
திரீயையேனும் வண்ணாத்தியையேனும் தீண்டிஸ்நானம் செய்யா
மல் மாய்ந்தவனும் நற்கெதிபெறுமல் நரகமெய்துவர் அங்ஙன
ம்மரித்தவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஆசௌசமில்லை. அவர்களுட
னேகிருத்தியம்செய்ய வேண்டுவதில்லை. நாராயணபலி செய்த
பின்புகருமம்செய்யலாம்- துன்மரண மடைந்தவன் பிராமணனா
யின் ஆறுமாதத்திற்கு அப்புறமும் க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமா
தத்திற்கப்புறமும் வைசியனாயின்பதினைந்து நாளுக்கப்புறமும்,
சூத்திரனாயின் இறந்தவுடனும், கருமம்செய்யத்தக்கது கங்காதீ
ரத்திலேனும் யமுனாதீரத்திலேனும, நைமிசவனத்திலேனும, பு

ஷேத்திரத்திலேனும் குளக்கரையிலேனும், அரசமரத் தடிநிழலிலேனும், பசுமாட்டுக் கொட்டிலிலேனும், இல்லத்திலே னும், நாராயணபலிசெய்தல் வேண்டும், வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை யாராதித்துஸ்தோத்திரம செய்துதெற்கு முகமா யிருந்துகொண்டு சங்குசக்ரகதாமபரதாரியாயும, நித்தி யனாயும சர்வாந்தரியாமியாயும, திவ்வியமங்களவிக்கிரக அனந்த கல்யாணகுண விஸ்வரூப நாதியும், விளங்காநின்ற ஏ ஸ்வாமி ! மரித்தவனுக்கு நற்கதி கொடுத்தல் வேண்டு மென்று அப்ப கவானைத் திரிகரண சுத்தியாப் பிரார்த்தித்துத் தியானித்துப் பத்தி பூர்வமாய்ப் பிராமணருக்குப்போசனம் செய்வித்துத் தா னியதானம்கொடுத்துப் பிண்டதருப்பணமுதலியயாவும்புரிதல் வேண்டும். அங்கனம புரிந்ததினத்துக்கு மறுதினத்தில் சுவர் ணத்தினால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபிரதிமையொன்றும், தாமிரத்தினால் உருத்திரப்பிரதிமையொன்றும், வெள்ளியினால்பிரமப்பிரதிமையொ ன்றும, இரும்பினால் யமப்பிரதிமையொன்றுமசெய்து மேற்கில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும, கிழக்கில் பிரமனையும, தெற்கில் யமனையும்வ டக்கில் உருத்திரனையு மத்தியில் மரித்தவனையும் வைத்துப்பூசி த்து ஐந்து கும்பங்கள்வைத்து அவற்றில் நவரத்தினங்கள பெ ய்து பூநூலசார்த்தி அலங்கரித்துமேற்கூறியஐந்துதேவர்களை க்குறித்துச் சிரார்த்தமசெய்து பிண்டமவைத்து, எட்டுத்தானங் களும்செய்து செம்புப்பாத்திரத்தில் திலமும இரணியமும்வைத் துத்தானம்செய்து இருக்குவேதமுணர்ந்தவருக்குப் பயிரு டன் பூதானமும எசுர் வேதமோதியவருக்குக்கனறுடன் ஆவு ம, சாமவேத வல்லவருக்குச்சம்பானெல்லும கொடுத்தல்வேண் டும. முந்நூற்றறுபதுபலாச இலைகாயினால மரித்தவனது சரீ ரம்போல ஒனறுசெய்தல்வேணடும.

கருடா! மூந்நூற்றறுபது காமபுகளுமவிவரம்சொல்லுகின்று ம. சிரசுக்குநாற்பதும், கழுத்துச்குப்பததும், மார்புக்கு இருப தும், வயிற்றுக்கு இருபதும இரண்டுகைக்கு நூறும்இடைக்கு இருபதும தொடைகளுக்கு நூறும், முழந்தாள்களுக்கு முப்ப தும் ஆண்குறிக்கு நாலும விருஷணங்களுக்கு ஆறும் கால்களு

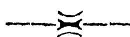
க்குப் பத்தும வைத்து, மீண்டும் பிரசுக்குத் தேஙகாயும் முகத் துககுப்பஞ்சரத்நமும் நாவுக்குவாழைப்பழமும், மூக்கிற்குஎட் பூவும், காதுக்குஎள்ளும், நரம்புக்குத்தாமரைத்தண்டும், தசை க்கு அன்னமும். இரத்தத்துக்குத்தேனும், மயிர்களுக்குச் சவரியு ம், தோலுக்குக்கிருஷ்ணஜினமும், ஸ்தனபிரதேசத்துக்குக்குன் றியும், நாபிக்குத் தாமரைப்பூவும், விருஷணத்திற்குப் பனஙகா யும், வைத்துச் சந்தனபுஷ்பங்களால் அலங்கரித்துச்சாஸ்திரப்ப டி கிருத்தியம் செய்தல்வேண்டும் இஙஙனம்செய்யின் துன்மர ணமடைந்தவன் நற்கதியடைவான். இவ்விதம்கருமம்செய்யும்பு த்திரனுக்குப் பத்துதினமும் மற்ற தாயத்தார்களுக்கு மூன்றுதி னமும்ஆசௌசம்உளது என்றருளிப்பின்னு மருளுகின்றனன்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தெட்டாம அத்தியாயம்

சூதமா முனிவர், மறந்தும் புறந்தொழாத திருமாலடியார் களாகிய நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னாச் சர்வஜ்ஞன், எம் மையாளுடையபிரானைநோக்கி, வைனதேயா! விருஷோற்சர்கக த்தைக்குறித்துவேறொருபிரகாரம் சொல்லுகின்றேன்கேண்மோ? முன்னமேசொன்ன தினங்களில் ஒன்றில்ஸ்தலசுத்தி செய்தபின் னர் அக்கினி பிரதிஷ்டைசெய்து ஒரேவருணமுடைய காளைக்க ன்று ஒன்றும்அதற்குச்சிறிதாய்க்கடாரிக்கன்று ஒன்றும்கொணர் ந்து அவ்விரண்டனையும் மஞ்சனமாட்டி வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்துவாலில்தருப்பணம்செய்து விடுத்துநாந்திசிராத்தம்

செய்து. ஒருபட்சம் வரையிலும் பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து வெள்ளி-திலம் உதககும்பம் வஸ்திரம் ஆகிய இவற்றைத் தானம் செய்யின் நூற்றொரு தலைமுறையிலுள்ளோர் சுவர்க்கம்புகுவர் என்றோதி இதனைக்காம்ய விருஷோற்சர்க்கம் என்பர் என்று பகர்ந்தருளினன்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

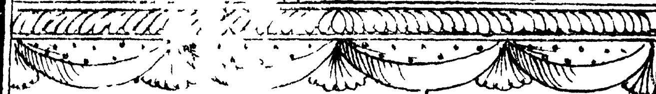
—0—

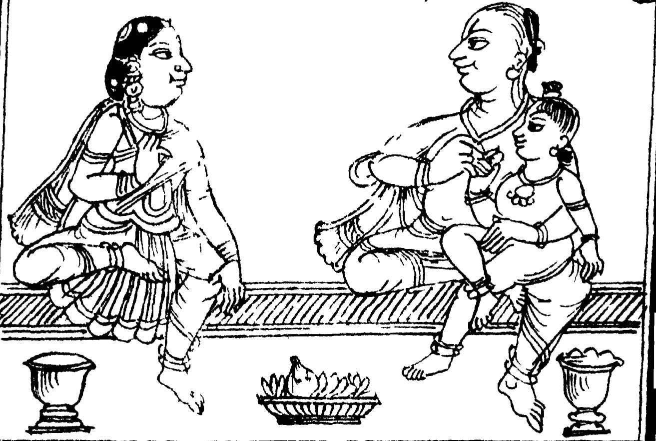
இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

வியாசர் மாணாக்கர் ஸ்ரீ ஹரிகதா சங்கீர்த்தன சீலர்களே! புருஷோத்தமன் வைனதேயா! சீவன் இன்பம் துன்பம் அடைவதற்கு அவன் செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணமாகவும் சீவர் பலராயிருக்க ஒரு சன்மத்தில் ஒரு சீவனால் செய்யப்பட்ட கருமம் தன்னைச் செய்தவன் இன்னானென்று எங்ஙனம் அறிந்து மறுசன்மத்தில் அவனையெப்படியடையும்? என ஐயுறப்படவேண்டாம். ஓரிடத்தில் ஆன்கள் பலவாயிருக்கக் கன்று தன்னையீன்ற பசுவையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச்செய்தவாயாவனோ? அவனையே தவிராது அடையும் வைனதேயா! பூதானம்செய்தலினும் உத்தமதானம்வேறில்லை மெய்ப்பேசுதலினும். புண்ணியம்வேறில்லை பொய்சொல்வதினும் பொய்ப்பத்திரம் எழுதுதலினும் பாபம் வேறில்லை. பூமிமுதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசம்பந்தியாகலாலும் காசிபகள் சூரியனுடைய திருக்குமாரத்திகளாலும் சுவர்ணமும் அக்கினியின்மகவாகலாலும், அம்மூன்றனையும்தானஞ்செய்வோன் மூன்றுலோகங்களையும் உடையவனாய்த்தானம்செய்தபலன் அடைவன் ஒருகோவினுடையதோலின் அளவு ஒருவன் பூதானம்செய்யினும் அவன்மகாபாபத்தினின்றும் நீங்குவன். பூதானம்கொடுத்து அ

ம்-அ-ம்- மரித்துயிணம்- ஏரு-வது-பக்கம்-

வாவினால் அப்பூமியை அபகரிக்கனத் தணித்தவனும, தானமசொடுத்தபூமியின்பலனைத்தானம்வாஙகினேன் அடையாமல் கெடுத்தவனும தானமகொடுத்தநிலத்தின்போல் ஒருவன்வழக்கிட்டால் தானம்வாஙகினவனுக்கு உதவிசெய்யாதவனும், பிரளயகாலம் வரையிலும நரகவாசமசெய்வர். ஒருவன் ஒருவிருத்தியால்வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக்கெடுத்தவன் ஆயிரமகோவைக்கொன்றதோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒரு சீவனமசெய்வித்தவன் லட்சமகோதானமசெய்தபலன்அடைவன். நூறுகோதானம செய்தலினும ஒரு சோலைகோல்கொண்டு ஓச்சாமலும, களவாடாமலுமிருத்தல் நலமாம. ஒருவன்ஒருகோவைக்கொன்று நூறுகோதானமசெய்யினும கொன்றபாபமே மேலாகும். நல்லசீலமுடைய நான்மறைபயின்ற நாவினையுடைய ஒருஉத்தம பிராமணனை வழிபட்டுக்கிருக கிருத்தியங்களில் அவனுக்குச்சிந்தையில்லாமற்செய்தல் அசுவமேதம செய்தலினுமிக்கவிசேடமாம், யாகமசெய்யின் அப்பிரத்தியட்சராகிய சுரர் உளமுவக்கின்றனர் இதனால்பிரத்தியட்சனாகிய பூசுரன் உவக்கின்றான் அரசன் பிராமணனுடைய பொருளையபகரித்துச் சதுரங்கசேனைசேர்த்து யுத்தம்செய்யின் அச்சேனை யுத்தபூமியில் ஒருங்குமடியும் தன்னாலேனும்,தனது முன்னோர்களாலேனும் விப்பிரனுக்குக் கொடுத்தபொருளை அபகரிககலாகாது அதனையபகரித்தவன் அறுபதினாயிர வருடமதிற்கிருமியாய்ப் பிறப்பான். பொருள்மேலாசையால் கபடத்தோடு நண்பாடிப் பிராமணாக்குரியதை அபகரித்தவன் நெடுங்காலம்நிறையத்தில்உறைவன் இரும்புப்பொடியேனும், கருங்கற்பொடியேனும, விஷமேனு முண்டு ஒரு வினையாலே சீரணம் செய்து கொள்ளினும், கொள்ளலாம். பிராமணருடைய பொருளை உண்டுசீரணம் செய்தலுக்குத் திரிலோகத்திலும ஒருவினையுமிலது. தெய்வத்தின்பொருளையபகரித்தாலும. வேதியர்பொருளையபகரித்தாலும், அவ்விப்பிரரை அவமதித்தாலும், குலம்நாசமடையும். சாஸ்திரப் பயிற்சியும், ஒழுக்கமுமுடைய உத்தமபிராமணனையாராதித்து, அவரறைச் சிறிதும் அறியாதபிராமணனையவமதித்தால், தோஷமிலது. சத்பிராமணனுககுக் கொடுத்தல் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்தலை யொக்கும். அசத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்சாம்பலில் ஆகுதிசெய்

தலை போகும் சங்கராந்தி புண்ணியகாலத்தில் தானதருமங்கள் செய்யின் அவற்றை ஆதித்தன் அளவில்லாமல் விருத்தி செய்கின்றான. இருபிறப்பாளருக்குரிய அறுதொழில்களுள். ஓதுவித்தலும் யாகஞ்செய்வித்தலும், தானமேற்றலும் ஆகிய முத்தொழில்களில தானம் வாங்கலாலே அதிக தோஷமிலது. வாங்குதலாலுளதாகும் பாபம் ஸ்நான ஜபங்களால் நிவர்த்தியாகும் மற்றவிரண்டால் வரும் பாபம் நிவர்த்தியடைதல் அரிதாகும் ஒழுக்கத்தினின்று நீங்காமலும், பரான்னம் புசியாமலும், உள்ள பிராமணன் கடலுடை சூழ்ந்த புவிமுழுதும் தானம் வாங்கினும் அவன் தோஷத்திற்குட்படாமல் தானம் கொடுத்தவனுக்கும் விசேஷபலனையும் உண்டாக்குவான் என்றருளிப் பின்னும் கூறுகின்றனன்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்

முப்பதாம் அத்தியாயம்

சூத புராணிகர் துவாதச ஊர்த்துவ புண்டரம் தரித்த திருமேனியையுடைய பரம வைதிகர்களே? வாசுதேவன் விநதை புத்திரனை நோக்கி, விநாயகா! நான்கு வயதுக்கு மேல் பன்னிரண்டு வயது வரையில குழந்தைகள் செய்யும் பாபம், தாய் தந்தையரைச் சாரும் தாய் தந்தையரிலராயின் அக்குழந்தைகளை ரட்சிக்கின்றவர்களைச் சாரும், அப்பாபத்துக்காக அவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்துக் கொள்ள வேண்டும் குழந்தைகளுக்குப் பாபமில்லை. குழந்தைகளை அரசன் தண்டிக்கலாகாது. அதுநிற்க பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்நானம் செய்யக் கூடாமலிருக்கின்றவனுக்கு ஆசௌசம் நேர்ந்தால் ஆசௌசமில்லாதொருவன் பத்தாவர்த்தி ஸ்நானம் செய்து ஓராவர்த்தி அவனைத் தீண்டி மீண்டும் அவ்விதம் பத்து ஸ்நானம் பத்தாவர்த்தி

செய்து,பத்நாவர்த்தி நீண்டுவாறுனால் அவன்சுத்தனாகின்றான், பகவான்இலனென்று குழறுகின்றவன்யாவனோ ? அவன்மகாபாபியாவன் அவனுக்கும், துன்மரணமடைந்தவனுக்கும் உத்திரகிரியைசெய்யவேண்டுவதில்லை. அங்ஙனம் இறந்தவன்யாகம்செய்தவனாயின் அக்கினியைநீரிலும் ஔபாசனத்தைநாற்சந்தியிலும், பாத்திரங்களை நெருப்பிலும் எறிதல்வேண்டும் பின்பு வருடம் முடிகின்ற காலத்தில தயையுடைய புத்திரன் சுக்கில பட்சமேகாதசியில ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும் யமனையும ஆராதித்து மரித்தவனைக் குறித்துப் பதுப்பிண்டங்கள்போட்டு. அவற்றையெடுத்துக்கொண்டு சென்று புனலில்போட்டு, தெற்குமுகமாய் நின்றுமரித்தவன்பெயரை மூன்றுவர்த்திஇரைந்துசொல்லாநின்று நீராடி, இலலமனுகி உபவாசமிருந்து மறுதினம் வேதசாஸதிரமோதிய ஏழுஅல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில வடகருமுகமாய் அவாகளை ஆசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதகவாடைப்பிரானைப்பூசித்து அப்பிரமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கும் பிரமனுக்கும் உருத்திரனுக்கும் தூதாகளுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும் கிரமமாய் ஐந்துபிண்டம் வைத்துத் துஞ்சினவனுடையபெயரையும். கோத்திரத்தையும் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமங்களையுச்சரித்து, மாய்ந்தவன் பிதிரரோடு சேராமையால, அவனது ஐந்தாம் பிண்டத்தை எடுத்தகற்றிப்பின்பு தண்டம்சமர்ப்பித்துத்தானங்கள் கொடுத்து மேற்சொன்ன பிராமணாகளில்மரித்தவனதுஸ்தானத்திலிருக்கினறவனுக்கு அதிகமகதக்ஷிணை கொடுத்துப் பகவான் திருப்தியடைந்து கடாக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்துபினபுதெற்குமுகமாய் இருந்து தருப்பணம்செய்தல்வேணடும். இன்னும் விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால சுவர்ணத்தினால் சாப்பம்செய்து சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி யாவும்செயயலாம் என்றருளிவருடசிரார்த்தம்செய்யவேண்டியவிதி கூறியருளுவான்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று
ஸ்ரீ ராமதாசாகள் திருவடிகளே சரணம்.

—0—

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர், திருமாலடியார்களே ! சாட்குண்ணியபரமன்பட்சிராஜனைப்பார்த்துக் காசியபதனயா ! புத்திரன்முதலியோர்தாய் தந்தையா முதலியோரைக் குறித்து வருடமதோறும் சிரார்த்த

ம்செய்தல் வேண்டும் தந்தைதன் புத்திரனுக்கும், தமயன் தனது தம்பிக்கும், சிராத்தம்செய்யும்படி நேரிட்டால் தலை முறையிலுள்ளோரைக் குறிக்காமல் இறந்தவனைக் குறித்து மாத்திரம் செய்தல் வேண்டும் புத்திரன் தாய்தந்தையருக்கு செய்வானாயின் மூன்று தலைமுறையைக் குறித்தே செய்தல்வேண்டும் ஆசௌசம், விருத்தி சூதகங்களை நேரிட்டால் அவைநீங்கிய தினத்தில் சிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும் மரித்தவனுக்கு ஆப்திகஞ்செய்யும்போதே சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் மாசிகமாத்திரம் செய்துவரும்போது ஆசௌசம் நேர்ந்து மாசிகம் நிறுத்தப்பட்டால் அம்மாசிகத்தை மறுமாசிகத்தோடு சேர்த்துச்செய்தல்வேண்டும் சபிண்டீகரணஞ்செய்து மாசிகம் செய்யப்படுங்கால் ஆசௌசத்தில் நின்றமாசிகத்தை அவ்வாசௌசம் நீங்கியதினத்தில் செய்யலாம் பூர்வபூஜை, புத்திரன் சிராத்தஞ்செய்யும்படி நேரிட்டால் சபத்நீக பிதாக்களுக்குச்செய்தல்வேண்டும் ஒரேகாலத்தில் தேசாந்திரத்தில் பலர்துஞ்சினரென்று கேள்வியுற்றால் யாவன் இறந்தானென்று முன்புகேட்டானோ அவனுக்கு முன்பும் மற்றவருக்குப் பின்பும் சிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும் மரித்ததினம் தெரியாமல் செத்தானென்றுமாத்திரம் கேள்விப்பட்டால் அமாவாசையில் கருமஞ்செய்தல்வேண்டும் தினம் தெரிந்துமாதம் தெரியாவிட்டால், ஆடி, புரட்டாசி மார்கழி, மாசி, இந்த மாதங்களில்கிருஷ்ணபட்சத்தில் அஷ்டமியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்யலாம், தேசாந்திரத்தில் ஒருவனிறந்ததினமாவது மாசமாவது தெரியாவிடின் யாத்திரைக்கு அவன் புறப்பட்ட திதியில் செய்தல்வேண்டும். ஒருகுடும்பத்துக்குத்தலைவன் அவனைச்சேர்ந்தவரோடு தேசாந்தரஞ் சென்றகாலையில் அவர்களிலொருவன்மரித்து அத்தலைவன் அந்த ஆசௌசம் அநுஷ்டித்துப் பின்பு மனைக்கு வருவானேல், அந்தக்காலத்தில்வீட்டிலிருந்த அவன்புத்திரன்வேறொருவருக்குச் சிராத்தஞ்செய்யக்கொண்டிருந்தால் அத்தலைவன்சிராத்தஞ்செய்துமுடியும்வரையிலும், தூரத்திலிருந்து பின்பு வருதல் வேண்டும் சிராத்தத்துக்கு வரிக்கப்பட்டபிராமணன்மேற்சொன்ன சம்சாரத்தை முன்னமேபுணர்ந்து சிராத்தம் செய்கின்ற புத்திரனுக்கு அந்நாள் சொல்லாமல்சிராத்தத்தில் சாப்பிட்டால் தோஷம் அப்பிராமணனை மெய்யதாகும் தாய் தந்தையர் இறந்த திதியை மறந்துவிட்டால் அஷ்டமியிலேனும் ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்தல்வேண்டும், செய்யாமல் விடலாகாது சிராத்தஞ்செய்யாமற் விடுகின்றவன் யாவனோ? அவனேசண்டாளன் ஒருவன்மரிக்குங் காலம்வரையிலும் நாள்தோறும்நித்திய சிராத்தஞ் செய்வனேல் அவனுக்குமங்கலமுண்டாகும், இற

தூதன்
படன்
செக்கில் போடுதல்
கிங்கரன்
யமதூதன்
உலக்கையாலிடித்தல்
கோடாலியாலவெட்டுதல்
யமபடன்

கிங்கரன்

ந்தவனைக் குறித்தல்லாமல் உயிரோடுள்ளவன் தனதேயார்த்தமாய்ச் செய்யத் தக்கதாகிய இந்த நித்திய பாரார்த்தத்துக்கு விதியொன்றுமில்லது, ஆவாகனமுமில்லது சாப்பிடுகின்ற பிராமணனுக்கும் யாதொரு நிர்ம்மந்த விதியுமில்லது தினந்தோறும் ஒரு பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்தலயாதத்திரமேயென்றருளி, ஏ கருடா! நீ இவ்வினவியவற்றிற்கெல்லாம் விடை தந்தோம் இனி மேலேனும் வினவுவாயேல் செப்புகின்றோம் என்றுபகர்ந்தருளினன்.

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீ வியாசர்மாணாக்கர் பகவத்திருவாராதனபரர்களே! கருடபகவான் வாசுதேவனைத் தொழுதுசுவாமி! உலகிலே தோன்றுகின்ற சீவரில் இந்தச்சீவன் பூர்வசன்மத்தில் இன்னபாவஞ்செய்தவன் இந்தச்சீவன் இன்னபுண்ணியம் செய்தவனென்று பகுத்தறியலாகுமா? பாவஞ்செய்தவனைத் தண்டிப்பார் யமனன்றிவேறொருவருமிலரோ பகர்ந்தருள்கவென அதுவு, பக்தவச்சலன், காசியபதனயா இந்தச்சீவன் இன்னபாவம் செய்தவனென்று நன்கு அறியலாகும் துஷ்டனொருவன் பாவம் செய்வானாயின், அவனை அவனுடைய ஆசாரியன சிட்சிக்கின்றனன், துஷ்டன் ஆசாரியன் ஆஞ்ஞையிலும், அடங்கானாகில் அவனை அரசன தண்டிக்கின்றனன், சிஷ்டனாயினும் துஷ்டனாயினும் யாவருமுணராவண்ணம், பாவம் செய்யின் யமனவனைத் தண்டிக்கின்றனன் பாவஞ்செய்தவன் அப்பாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மாய்ப்பனேல், அவன் யமலோகத்தில் நெடுங்காலம் நரகவாசஞ்செய்து, நாய்நரிமுதலாகிய இழிந்தசன்மமடைந்து பின்பு மானிடசன்மம்பெற்று முன்மாண்ட சன்மத்தில் செய்தபாவத்தை யாவரும் அறியத் தக்க குறியுடையோனாவன் வார்த்தை சொல்லவொண்ணாமல் நெஞ்சடைப்புடையானைப் பூர்வசன்மத்திற் பொய்சொல்லி நரகவாசம் செய்தவனென்றும், மூங்கையானைச் சுரபிவிஷயத்தில் இழுக்கை நிகழ்த்தினவனென்றும், பிறன் இல்லத்தைக் கொளுத்தினவனென்றும், குஷ்டரோகியைப் பிரமகத்தி செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற பல்லுடையானை மத்தியபானம் செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற நகம் அடைந்தவனைச் சுவர்ணம் திருடினவனென்றும், விகாரமுள்ள மேனியுடையானைக் குருஸ்திரீகமனம் செய்தவனென்றும் சண்டாளசன்மமடைந்தவனை தன்சாதிப்பரஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனென்றும் வறிஞனை ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் கொடாதவனென்றும் உணர்க.

கருடா! பதிதனுக்கும் அசத்சூத்திரனுக்கும் புரோகிதனாயிருந்தவன் பன்றிசன்மமடைகின்றனன் ஒருகிராமத்துக்குப்புரோகிதர் பலருளரேல் பாபம்முழுதும் ஒருவனையே சாராமல்புரோகிதரெல்லாரையும் சாரும் அங்ஙனமின்றி ஒருகிராமத்துக்குப்புரோகிதன் ஒருவனே இருப்பானேல் பாபம்முழுதும்அவனையேசாரும் அப்புரோகிதன் கழுதைச்சன்மமடைகின்றனன் ஸ்நானமும்சந்தியும், தேவதாராதனமுஞ்செய்யாமல்புசித்தவன்காக்கைசன்மமடைகின்றனன் இல்லம் அல்லதுப்பந்தல்முதலிய இடங்களிலன்றிவெளியிலிருந்து உண்டவன் மனிதசஞ்சாரமில்லாதஅரணியத்தில நரிசன்மமடைகின்றனன். யாரும்அஞ்சஅதட்டிப் பேசினவன் பூனைச்சன்மமடைகின்றனன் செடிகளைக்கொளுத்தினவன் பின் முனிர் சன்மம் அடைகின்றனன் பிராமணருக்குக்கநியபதார்த்தங்கொடுத்தவனும் சூத்திரஸ்திரீயைப்புணர்ந்த பிராமணனும் பண்டியிழுக்குமெருதுச்சன்மம்அடைகின்றனர் விப்பிரனுக்குப் பழஞ்சோறு கொடுத்தவன் கூனகுரங்குச்சன்மமடைகின்றனன், காரணமின்றியாரையும்விரோதித்தவன்குருடனாய்ப்பிறக்கின்றனன். புஸ்தகம் திருடினவன்பிறந்து சிறிதுகாலத்துக்கப்புறம் குருடனாகின்றனன் பிராமணகுடும்பத்தை நாசஞ்செய்தவன் பெறுகின்ற மகவையெல்லாம் இழக்கின்றனன்பசித்துச்சோறுதாவென்றவனுக்குஅன்னங்கொடாதவன் மகளைப்பெறாதபாபியாகின்றான் ஆடைதிருடினவன் உடும்புசன்மமடைகின்றான், பிறருண்டுமரிக்கவிஷங்கொடுத்தவன்சர்ப்பமாய்ப் பிறக்கின்றான், சந்நியாசாச்சிரமம்பெற்றவனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்தவன் பிசாசசன்மமடைகின்றான் மற்ற அந்நிய ஸ்திரீகளைக் கூடினவன் சிறுவயதிலிறக்கின்றான் குருஸ்திரீயைஅணையவிச்சித்தவன் ஒந்திச்சன்மமடைகின்றான் தனக்குக்கீழ்ச்சாதிப்பெண்ணைக்கூடினவன்செந்நாய்ச்சன்மமடைகின்றான். குளம்வெட்டிக்கிணறுஎடுத்துப்பின்பு அவற்றைத்தூர்த்தவன்மீன்சன்மமடைகின்றான் நீதிவிரோதம்செய்தவன்கோட்டான்சன்மமடைகின்றான் ஏகோதிஷ்டம்சாப்பிட்டவன்நாய்ச்சன்மமடைகின்றான் கிருதாபகாரம்செய்தவன்நரிசன்மமடைகின்றான் இராஜஸ்திரீயைப்புணர்ந்தவன்இழிச்சன்மமடைகின்றான் வைதியருக்குத்தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைசன்மமடைகின்றான் மூன்று வருஷம் வரையிலும் தக்ஷிணை பெற்று ஆராதனம்செய்தவனும் வேதமோது வித்தவனும் சண்டாள சன்மமடைகின்றனர். கனிகாய்ப்பூவிருக்கின்ற விருக்ஷங்களை வெட்டி

னவன் ஒருகதியுமில்லாதவனாகின்றான் வாசனைபொருளைத் திருடினவன் துர்நாற்றமுடையசரீரமடைகின்றான். பிறனுடைய எப்பொருளையேனும் கவர்ந்தவன் புழு முதலிய இழிசன்ம மடைகின்றான் யமபுரிக்குச்செல்லுமார்க்கத்தில் தீயாலும். அரத்தத்தாலும் பலவகைமிருகங்களாலும் முதலைகளாலும், கீடங்களாலும் நிறைந்தவைதரணியென்ற ஒருநதியுளதென்றோமே! அந்நதியில் உருகியநெய்போல ஊனீர்ப்பெருகாநின்றது. மகாபாவங்களைச்செய்தவர்களுக்கெல்லாம் அந்நதிஸ்தானமாயிராநின்றது எவற்றாலும் நம்மையொப்பவனும் ஒருவனுளனோவென்றுசெருக்குற்றவனும், தாய்தந்தையரையுங்குருவையும் புரோகிதனையும் அவமதித்தவனும் தன்னைநேசித்தவனுக்கும் தனக்குச்சீவனம் செய்வித்தவனுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் கண் முதலிய இந்திரியக் குறைவுள்ளவருக்குந் தீங்குசெய்தவனும், விவாகவிஷயத்திலும் பிராமணவிஷயத்திலும் தானவிஷயத்திலும் தருமவிஷயத்திலும், மாறுபுரிந்தவனும் பிராமணருக்கு ஏதேனும் ஒன்றுதருகின்றோமென்றுசொல்லி, இன்றுநாளையென்று அலைவித்தவனும், புரோகிதன் மனைவியைப் புணர்ந்தவனும் ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரதபாகவதங்கள்படிக்குமிடத்தில் வீண்வார்த்தைபேசினவனும் மணம்புரியுங்காலை கன்னிகைகளுக்குத்தோஷங்கற்பித்தவனும், பசுமுதலியமிருகங்களுக்குச்சமயாயதநீர்த்தங்கொடாமல்தனக்குரியவற்றிற்கு, மிகுதியாயும் பிறனுக்குரியவற்றிற்குக்குறைவாயுங்கொடுத்தவனும் ஒருபொருளையொருவனுக்குக்கொடுத்து. கொடுத்தோமேயென்றுபின்பு துக்கித்தவனும், பிராமணனுக் குரியகருமானுஷ்டானங்களைச்செய்த சூத்திரனும் கருமானுஷ்டானங்களை விட்டுப்புலாலுண்ட பிராமணனும்பகவானிலனென்றவனும் எப்போதும்பிறரைமுனிந்தவனும், பிறனபழிகூறினவனும், அந்நதியிலேயேமுழுகி மிருகங்களாலும், முதலைகளாலும், கீடங்களாலும், துன்பப்படுவர்.

தார்க்ஷியா! தீவினைசெய்யாமல் நல்வினைசெய்தசீவன் இறுதியுற்றபின்புசுவர்க்கவாசஞ்செய்து நல்லக்ஷேத்திரத்தில உத்தமகுலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாய் அதிகந்தனமுடையனாயப்பிறந்துவாழ்வன். தந்தைமரித்தகாலை ஆசௌசம்நீங்குவதற்குள் புத்திரன் இப்புராணத்தைக்கேட்பனேல், அத்தந்தைநிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகுளெய்துவன்தாம்மரித்தகாலைகேட்பேனேல் அத்தாய்புருடசன்மமடைந்துசுவர்க்கம். சார்வாளபிதிராகளும் நற்கதியடைவார்கள் சங்கிராந்தியிலும்விஷூவென்னும் புண்யதினத்திலும், கிராணத்திலும் சிரார்த்ததினத்திலும்

இப்புராணத்தைப்படிப்போரும், கேட்போரும படிப்பிப்போரும், இறுதியில் நல்லுலகுசேர்வர் அவர்களுடைய பிதிரர்களும் உத்தமலோகமடைவார்கள் கோடிகன்னிகாதானம் செய்தலாலும் நூறு ஆவர்த்தி சோடசமகாதானஞ்செய்தலாலும் கயாசிராத்தம் செய்தலாலும் வரும்புண்ணியம் இப்புராணத்தைக்கேட்டால் உளதாகும், சீவருக்குப்பயமோசபயத்தைநிவர்த்திப்பதும், மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஆகிய இப்புராணம் உலகநன்மையின்பொருட்டு நினக்கு நம்மால் சொல்லப்பட்டதென்று பதத ராவி திருவாய்மலர்ந்தருளின பின்னர்க்கருடபகவான் பரமகாருணியனாகிய பகவானை வலம் வந்துதிருவடியைத் தொழுதுவேதாவுக்கு வேதயோகி யருளிய திருநாவால் சாவேசன் புராணம் சொல்லியருளப் பெற்றேனே, எத்தவம்புரிந்தேனோ? எனமகிழ்வுற்றனன். சூதர் நைமிசாரணிய வாசிகளே புராண சிரவணம் செய்யவிருப்பிய நுங்கட்கு அறிந்தவாறு சொன்னேனென்று இளைத்தி, ஸ்ரீஹரிநாமங்களைப் புகன்றிருந்தனர். அக்காலை புராண சிரவணம்செய்த சௌனகாதி மகருஷிகளெல்லாரும் ஆநந்தவேலையில் ஆழ்ந்து புராணிகனைநோக்கி சூதமாமுனிவரே! அடியோங்களிடத்தில் கருணைசெய்து இப்புராணம் பகர்ந்தருளினீர் அநேகபுராணங்கள் தேவர்முகமாய்க்கேட்டிருக்கின்றோம்; சீவனுக்கு உறுதிகர்பிக்கும் புராணம் இதனினும் மற்றொன்றிலது, தேவருக்கு விசேஷமாய்ச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கட்குத் திண்ணமாயுளது, எங்கள் நிலைமை தேவருக்குத் தெரியாததன்று யாங்கள் எல்லாம் எளியேமாகவே யிருக்கின்றோம் என்றுபகன்று கைநீர் அடிநீர் உண்ணீர் - கொடுத்துப்போற்றினர் - அவருள் ஒருவர் வெறுமனே புராணம்கேட்டலாகாதென்று புராணிகருக்கு ஒருகடகம்கொடுத்தனர், ஒருவர் மரவுரிகொடுத்தனர் ஒருவர்புலித் தோல்கொடுத்தனர். ஒருவர்பூணூல்கொடுத்தனர், ஒருவர் யாதைக கொடுக்கலாமென்று சற்றே ஆலோசித்துக் குசைப்புல் கொடுத்தனர். ஒருவர் சூதரைப் போலப் புராணம் சொல்லுவோர் திரிலோகத்திலும் உளரோவென்று வாயாரப் புகழ்ந்தனர் ஒருவர் பலன்முறைதண்டம்சமர்ப்பித்தனர், பின்னர் யாவரும் புராணிகரைவலம்வந்து தண்டம்சமர்ப்பித்துத் தத்தம் ஆச்சிரமமேகினர்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ கருடபுராண வசனம் முற்றுப்பெற்றது.